ପ୍ର ତି ହିଂ ସା

ଶ୍ରୀ ଘନଶ୍ୟାମ ସାବତ

ଲେଖକ:—
ଶ୍ରୀ ଘନଶ୍ୟାମ ସାବତ

ପ୍ରକାଶକ:—
ପ୍ରଭାତ ପବ୍ଲିକେଶନ୍ସ୍
ରାଉରକେଲା-୩

ପ୍ରଚ୍ଛଦପଟ:—
ଶ୍ରୀ ଶଶିଭୂଷଣ ରଥ

ମୁଦ୍ରଣ:—
କଳିଙ୍ଗ ମୁଦ୍ରଣୀ, କଲିକତା-୯

ଆଦ୍ୟ ପ୍ରକାଶ:—
୧୯୬୨ ଏପ୍ରିଲ

ସୋଲ୍ ଏଜେଣ୍ଟ:—
ରାଉରକେଲା ଷ୍ଟୁଡେଣ୍ଟସ୍ ଷ୍ଟୋର୍ସ
ରାଉରକେଲା-୩

କୃତଜ୍ଞତା ଜ୍ଞାପନ

ରାଉରକେଲା ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ ଷ୍ଟିଲ ପ୍ରୋଜେକ୍ଟରେ କାମ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଖଣ୍ଡିଏ ପାଣ୍ଡୁଲିପି ଅର୍ଦ୍ଧ ଲେଖା ହିସାବରେ ରଖିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହୋଇଥିଲି । କେବଳ କେତେକ ପାରିପାର୍ଶ୍ୱିକ ଅବସ୍ଥା ଯୋଗୁଁ । ଆପଣମାନଙ୍କ ସହକର୍ମୀ ବୋଲି ଗଣ୍ୟ ହେବା ପରେ ସେ ବହିଟିକି ପୂର୍ଣ୍ଣ ନ କରୁଣୁ ଏହି ଡିଟେକ୍ଟିଭ୍ ଉପନ୍ୟାସ ପ୍ରତିହିଂସା ବହି ଖଣ୍ଡିକ ଲେଖି ବସିଲି ।

ଆଜି ପ୍ରଭାକର ବାବୁ ମୋ ପାଣ୍ଡୁଲିପିଟିର ପ୍ରକାଶ ଭାର ଗ୍ରହଣ କରିଥିବାରୁ ମୁଁ ତାଙ୍କ ନିକଟରେ କୃତଜ୍ଞତା ଜ୍ଞାପନ କରୁଛି ।

ଦିନ ପରେ ଦିନ ଗଡ଼ି ଚାଲିଲା । ମୋର କେତେଜଣ ବନ୍ଧୁ ବହିଟି ପ୍ରକାଶ ପାଉଛି ବୋଲି ଶୁଣି ବିଶେଷ ଖୁସି ହୋଇ ପ୍ରକାଶ ପାଇଲା କି ନାହିଁ ବୋଲି ପ୍ରତ୍ୟହ ପଚାରୁଥାନ୍ତି । ସେହି ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦରୁ ଆଜି ବହିଟି ପ୍ରକାଶ ପାଉଛି ବୋଲି ବିଶେଷ ଆନନ୍ଦିତ ।

ମୋର ସହକର୍ମୀ ଭାଇ ଓ ଭଉଣୀମାନଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଖଣ୍ଡିଏ ଲେଖାଏଁ ବହି କିଣି ନେଇ ମୋର ଅନ୍ୟ କେତୋଟି ବହି ପ୍ରକାଶ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବେ ।

ମୋର ସହକର୍ମୀ ଓ ବାଲ୍ୟବନ୍ଧୁ ଶ୍ରୀ କିଶୋର ଚନ୍ଦ୍ର ପାଣିଗ୍ରାହୀ ଶ୍ରୀ ଗଦାଧର ରଥ ଏବଂ ଶ୍ରୀ ଅଧର ଚନ୍ଦ୍ର ସେନାପତିଙ୍କ ଠାରୁ ବିଶେଷ ସାହାଯ୍ୟ ପାଇଥିବାରୁ ଆନ୍ତରିକ ଧନ୍ୟବାଦ ଜଣାଉଛି ।

। ଇତି ।

ଆପଣଙ୍କର

ଲେଖକ

ଟୁନା

ଆଜିର ଜାଙ୍ଗୁଲୁ ଜାଙ୍ଗୁଲୁ ରାତି ଅଛି । ଘନ କୁଜ୍ଝଟିକା ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗେ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇଥିବାରୁ ରାତିର ଗମ୍ଭୀରତା ଅଧିକରୁ ଅଧିକତର ଅନୁମାନ କରି ହେଉଛି । ତାରା ଗୁଡ଼ାକ ଆକାଶ ବକ୍ଷରେ ବିଲୁପ୍ତ ନ ହୋଇଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା କୁଜ୍ଝଟିକା ଯୋଗୁ ସେଗୁଡ଼ାକୁ ଦେଖି ହେଉନି । ଯେଉଁଆଡ଼େ ଦେଖିଲେ ପାଉଁସିଆ ବର୍ଣ୍ଣର ଧୂମ୍ରର ଗୁଡ଼ାକ ଶୂନ୍ୟରେ କେଉଁଆଡ଼େ ବିଲୁପ୍ତ ହେବାକୁ ଗଲା ପରି ମନେ ହେଉଛି । ଏ ସବୁ ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖି ଦରୱାନ କୋଠାର ଦ୍ୱାର ଉପରେ ବସି ଭାବନା ଉପରେ 'ଭାବନାର ଲହରୀ ଭାଙ୍ଗୁଛି । ପାଟିରେ ଆଙ୍ଗୁଠି ମୋଟର କଳା ପିକା । ଇଞ୍ଜିନରୁ ଧୂଆଁ ବାହାରିଲା ପରି ପାଟିରୁ ଧୂଆଁ ପୁଳେ ପୁଳେ ବାହାର କରି କୁହୁଡ଼ି ସହିତ ମିଶ୍ରଣ କରୁଛି । ଗତ ଅନିଦ୍ରା ଯୋଗୁ ଆଖିପତା ଦୁଇଟି ମୁଦି ହୋଇ ଯାଉଛି । ଥଣ୍ଡା ପଡ଼ିବା ଯୋଗୁଁ ନିଦ୍ରାର ଛଳେ ମାତ୍ର ଗନ୍ଧ ନାହିଁ ।

ଆଜି ବର୍ଷ ଆରମ୍ଭର ପହିଲା ତାରିଖ । ଅନ୍ୟ ବର୍ଷସବୁ ଭଲ ଭାବେ ନ ଜାଣିଲେ ବି ତାରିଖଟିକୁ ଜାଣି ପାରୁଛି । ନୂଆ ବର୍ଷ

ପାଇଁ ତା ଭାଗ୍ୟରେ କ'ଣ ଅଛି, ଏୟା ହେଲା ତାର ଭାବନା ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ ଗୋଟିଏ ସାଧାରଣ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଶବ୍ଦ ଆସି କାନରେ ବାଜୁଛି ତାର । ଲାଲ ଲାଲ ମୁଦ ଆଖି ଦୁଇଟିକୁ ଖୋଲି ସମ୍ମୁଖ ଗେଟ୍ ଆଡ଼କୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କରି ନେଇଛି ସେ । ସେ ପରକ୍ଷଣରେ ପାଖରେ ଥିବା ଦୁଇହାତ ଲମ୍ବର ଠେଙ୍ଗାଟାକୁ ବାହାର କରି ଗେଟ୍ ନିକଟକୁ ଯାଇ ଫଣ୍ଟାକୁ ଘଉଡ଼ାଇ ଦେଇଛି । ନିଜେ ନିଜେ କହି ଉଠିଛି "ଶାଳା ଫଣ୍ଟକୁ ଆଉ କେଉଁଠି ଚିଜ ଘଷିବାକୁ ମିଳିଲାନି । ଖାଲି ଏ ଗେଟ୍‌ଟା କେବଳ ଅଛି ।" ଆଉ କଣ କଣ କହି ଫେରି ଆସୁଥିଲା ପଛରୁ କାହାର ଡାକ ଶୁଣିଲା । ଫେରି ଚାହିଁଲା ଜଣେ ସାଇକେଲ ଧାରୀ ଯୁବକ । ଗେଟ୍ ପାଖରେ ଠିଆ ହୋଇଛି । ଦରଓ୍ୱାନ ନିକଟକୁ ଯାଇ ପଚାରିଲା, "ବାବୁ ମତେ ଆପଣ ଡାକିଲେ ? ଯୁବକଟି ପକେଟରୁ ଦୁଇ ଖଣ୍ଡ ରଙ୍ଗ ଲଫାଫା ବାହାର କରି ଦରଓ୍ୱାନ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଇ କହିଲା, ଏଇ ନେ ବାବୁଙ୍କୁ ଦେଇଦେବୁ । କହିବୁ—ନୂତନ ବର୍ଷର ଅଭିନନ୍ଦନ ପାଇଁ ଏ ଦୁଇଟି ପତ୍ର ଦିଆ ଯାଇଛି । ଦରଓ୍ୱାନ ବିନା ବାଧାରେ ଲଫାଫା ଦୁଇଟି ଧରି ପଚାରିଲା, "ବାବୁ ଆପଣଙ୍କ ନା'ଟାତ କହିଲେ ନି ?" ଦରଓ୍ୱାନ ପାଟିରୁ କଥା ଛଡ଼ାଇ ଯୁବକଟି କହିଲା "ଆରେ ବାବୁଙ୍କୁ ଦେଲେ ବାବୁ ମୁଁ ଦେଇଛି ବୋଲି ଜାଣି ପାରିବେ ।" ଦରଓ୍ୱାନ ଆଉ କ'ଣ ପଚାରିବାକୁ ଯାଉଥିଲା ଯୁବକଟି ସାଇକେଲ ଧରି ଚାଲିଗଲା ।

କୁଜ୍‌ଝଟିକାର ପ୍ରକୋପ ନ କମିଲେ ମୁଦ୍ଧା ରାତି ପାହିଗଲାଣି । କିନ୍ତୁ ଏତେବେଳ ଯାଏ ଇନ୍‌ସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧର ବାବୁ ଶେଯ ଛାଡ଼ି ନାହାଁନ୍ତି । ରେଜେଇଟା ଦେହରେ ଢାଙ୍କି ହୋଇ ଗାଢ଼ ନିଦରେ ସ୍ୱପ୍ନ କରୁଛନ୍ତି । ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ ଦରଓ୍ୱାନ ଯାଇ ଡାକ

ଘୁଞ୍ଚଲ, ବାବୁ.....ବାବୁ, ଇନ୍‌ସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧରବାବୁ ଟିକିଏ ବିରକ୍ତ ହୋଇ ଚଢ଼ାଗଳାରେ କହିଲେ, "କାହିଁକି ଏମିତି ପାଟି କରୁଛୁ ?

ଦରୱାନ ଟିକିଏ ଶଙ୍କିଯାଇ କହିଲା, ବାବୁ ଚିଠି । ଚିଠି ଶବ୍ଦ ଶୁଣିବା କ୍ଷଣି ଅଧର ବାବୁ ଚମକି ଯାଇ କବାଟଟାକୁ ଖୋଲି ଦେଲେ । ସକାଳୁ କିଏ ଚିଠି ଦେଇଛି ଭାବି ଅଧୀର ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ । ଦରୱାନ ହାତରୁ ଚିଠି ଦୁଇଖଣ୍ଡି ନେଇ ଖୋଲି ଆଖି ବୁଲାଇ ନେଲେ ତାହା ଉପରେ । ଲେଖାଥିଲା—

ପୋଲିସ ସାହେବ,

ବୋଧହୁଏ ଚିଠି ପାଇ ଅସ୍ଥିର ହୋଇ ପଡ଼ିବେ । ଆଜି ବର୍ଷର ପ୍ରଥମ ତାରିଖରୁ ଆପଣଙ୍କ ସହ ଖେଳ ଖେଳିବାକୁ କୁଣ୍ଠା ବୋଧ କରୁନି । ବୋଧହୁଏ ଗତ ତିରିଶି ଚାଳିଶି ଘଣ୍ଟା ଭିତରେ ଆପଣ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇ ପାରିଥିଲେ । ଆଉ ନବବର୍ଷର ବି ଶୁଭ କାମନା କରିଥିବେ । ଗତ ବର୍ଷର କେସରେ କୃତକାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଥିଲେ ବୋଲି ଆପଣଙ୍କ ସୁଖ୍ୟାତି ବଢ଼ିବାରେ ଯେଉଁ ଆଶା ପୋଷଣ କରିଥିଲେ ତାହା ପାଣି ଫୋଟକା ପରି ଉଭେଇ ଗଲା । ବିଶ୍ୱରଞ୍ଜନ ପୂର୍ବରୁ ବନ୍ଦୀ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ସାରିଛି । ସେଥିରୁ ଆମର ସାହସ ବିଷୟରେ କଳନା କରି ପାରୁଥିବେ । ଯାହାହେଉ ଆପଣଙ୍କ ପରି ଶହ ଶହ ଗୋଇନ୍ଦା ଆମର ଯେ କିଛି କ୍ଷତି କରି ପାରିବେ ଏହା ମୋର କାହିଁ ବିଶ୍ୱାସ ହେଉନି ।

ହଁ, ଆଜି ରାୟ ବାହାଦୁର ଶ୍ରୀ ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁଙ୍କ ଘରୁ ମୋର ସାହସିକତା ବିଷୟରେ ଭଲ ଭାବେ ଜାଣି ପାରିବେ । ରାତି ନ'ଟା ଠାରୁ ଦଶଟା ଭିତରେ ରାୟ ବାହାଦୁରଙ୍କୁ ସର୍ବସ୍ୱାନ୍ତ କରି ତାଙ୍କର ଗର୍ବ ଚୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାକୁ ସ୍ଥିର କରି ଆପଣଙ୍କ ନିକଟକୁ ଏ ଖବରଟା ପଠାଇବାକୁ ପଛ ଘୁଞ୍ଚା ଦେଲିନାହିଁ ।

ଆପଣ ଏ ବିଷୟରେ ଯଦି ସାହସିକତାର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି ତାହା କେବଳ ନିଷ୍ପ୍ରୟୋଜନ । ତେଣୁ ଜାଣି ଜାଣି ମୃତ୍ୟୁକୁ ବରଣ ନ କରି ଜୀବନ ରଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତୁ । ହେଉ ରହିଲୁ । ପରେ ଅନ୍ୟ ସବୁ । ସାବଧାନ ହେବେ ବୋଲି ଆଶା । ଇତି ।

ଆପଣଙ୍କର ଶୁଭାକାଂକ୍ଷୀ ଦଳ ।

ଚିଠିଟି ପଢ଼ି ସାରି ପାଟି କରି ହସିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ପର-କ୍ଷଣରେ ଭ୍ରୂ କୁଞ୍ଚିତ କରି ଆରାମ ଚୌକୀଟାରେ ବସିଗଲେ । କ'ଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ତାର କୌଣସି ରାସ୍ତା ପାଇ ପାରିଲେ ନାହିଁ । ମନେ ମନେ ଚିଠି ଲେଖକ ତଥା ଦସ୍ୟୁ ଦଳଙ୍କ ପ୍ରତି ରାଗିଲେ ବି ଉଚ୍ଚ ପ୍ରଶଂସା କରିବାକୁ ଭୁଲିଲେ ନାହିଁ । ସତେ । କି ସାହସ । ସମସ୍ତଙ୍କ ଚକ୍ଷୁରେ ଧୂଳି ଦେଇ ଏତେ ବଡ ଚୋରି କରି ପାରନ୍ତି ଏମାନେ । ଏଥିରେ ସେମାନଙ୍କୁ କିଏ ବା ପ୍ରଶଂସା ନ କରିବ । କିନ୍ତୁ ଏ ମାନଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କ'ଣ ? ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଯାହା ବି ହେଉନା କାହିଁକି ଗୋଇନ୍ଦା ଗିରିରେ ଗୋଡ ଦେଇ ହଟିଗଲେ ଚଳିବନି । ତେଣୁ ଟିକିଏ ଚଞ୍ଚଳତା ପ୍ରକାଶ କରି ଫୋନ ପାଖକୁ ଗଲେ । ଫୋନ କରିବା ପୂର୍ବରୁ କିଛି ତଥ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ କରିବା ଆଶାରେ ଦରୱାନକୁ ଡାକି ପଠାଇଲେ । ନିମିଷକ ଭିତରେ ହାଜର ହେଲା ସେ । ଅଧର ବାବୁ ପଚାରିଲେ, ଏ ଚିଠି ତୋତେ ଦେଲା କିଏ ?

ବାବୁ···ଜଣେ ଲୋକ ।

ରାଗି ଯାଇ ପୁଣି ଅଧର ବାବୁ କହିଲେ, ଆଉ କ'ଣ ଭୂତ ଦେଇଥାନ୍ତା । ତେବେ ତୁ ନାଁ ପଚାରିନୁ ନା ?

ପଚାରିଲି ।···କିନ୍ତୁ ସେତ ନା କହିଲେନି ।

ଲୋକଟା ଦେଖିବାକୁ କିପରି ?

ଲୋକଟା ଡେଙ୍ଗା । ମୁହଁଟା ଗୋରା···

ଆଉ ଦେହଟା ?

ନା, : ବାବୁ ଭଲ୍ ଡ୍ରେସ୍ ପିନ୍ଧିଥିଲା···ତେଣୁ ଦରୱାନ ଠାରୁ କୌଣସି ତୃପ୍ତିକର ଉତ୍ତର ମିଳିବାର ଆଶା ନ ଦେଖି ଫୋନ ପାଖକୁ ଯାଇ ଫୋନ ଉଠାଇଲେ ।

ହ୍ୟାଲୋ । ହ୍ୟାଲୋ । ହ୍ୟାଲୋ ଏକ୍ସଚେଞ୍ଜ ?

ଥ୍ରି, ନାଇନ୍ ଫାଇଭ୍ ପ୍ଲିଜ୍ ।

ହଁ ହଁ, କ'ଣ କହନ୍ତୁ । ଉଚ୍ଚ ପାଟିରେ ପୋଲିସ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ କହିଲେ ।

ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଫୋନ୍ କରିବାରୁ ପୋଲିସ୍ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ରାଗିଛନ୍ତି ବୋଲି ଜାଣିଲେ ମଧ୍ୟ ପୋଲିସ୍ ଇନସପେକ୍ଟର ଅଧର ବାବୁ ବିଷୟଟା ପୁଙ୍ଖାନୁପୁଙ୍ଖ ଫୋନରେ କହିବାକୁ ପଛଘୁଞ୍ଚା ଦେଲେନି । ସମସ୍ତ ବିଷୟ ଫୋନରେ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ସାହେବଙ୍କୁ ଜଣାଇ କେବଳ ଏତିକି ଉତ୍ତର ପାଇଲେ ଅଫିସରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେଖା କରନ୍ତୁ । ପୋଲିସ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟଙ୍କ କଥା ଅନୁଯାୟୀ ପୋଲିସ ପୋଷାକରେ ବାହାରି ପଡ଼ିଲେ ସେ । ସ୍ତ୍ରୀ ବି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି । ଆଜି ପୋଲିସ୍ ଇନସ୍ପେକ୍ଟର ନ ଗାଧୋଇ ଦାନ୍ତ ନ ଘଷି ବର୍ଷର ପହିଲା ତାରିଖରେ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଡିଉଟିକୁ ଯିବାରେ କିଏ ବା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ନ ହେବ ?

ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ଅଧର ବାବୁଙ୍କ ସହ ସାମାନ୍ୟ କଥୋପକଥନ ଶେଷ କରି କହିଲେ, ତେବେ ବସ୍ତୁ ବାହାଦୁର ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁଙ୍କ ସହ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଉଭୟେ କାରରେ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଲେ । ଟଳି କନ୍ଧ ଦେଇ ଅମ୍ବାପାଡ଼ାର କାର ଖଣ୍ଡିକ

ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁଙ୍କ ଗେଟ ପାଖରେ ଠିଆ ହେଲା । ଠିକ୍ ସେହି ସମୟରେ ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁ ଗେଟ୍ ଦେଇ ବାହାରକୁ ବାହାରୁଥିଲେ । ଅଟକି ଯାଇ ପୋଲିସ ଅଫିସର ଦୁଇଟି ନମସ୍କାର କରି ମ୍ଳାନ ବଦନରେ ସ୍ୱାଗତ ଜଣାଇଲେ । ସମ୍ମୁଖ ଘର ଦେଇ ଯାଉ ଯାଉ ପକେଟରୁ ଲଫାପା ଖଣ୍ଡିକ ବାହାର କରି ପୋଲିସ ସୁପରିଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ସାହେବଙ୍କ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଇ ଅପଲକ ନୟନରେ ତାଙ୍କୁ ଚାହିଁ ରହିଲେ । ସେ ଚାହାଣୀରେ ଥିଲା ପୋଲିସ ମାନଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟର ଉଚ୍ଚ ଆକାଂକ୍ଷା । ପୋଲିସ ସାହେବ ଚିଠିଟି ପଢ଼ିସାରି ଅଧର ବାବୁଙ୍କ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଲେ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ପାଠିରେ ପଢ଼ିବାକୁ ଆଦେଶ ଦେଲେ । ଲେଖାଥିଲା—

ରାୟ ବାହାଦୁର ବାବୁ,

ଆପଣଙ୍କୁ ଜଣାଇବା ପୂର୍ବରୁ ପୋଲିସ ଅଫିସରମାନଙ୍କୁ ମୋର ମାନସିକତା ବିଷୟ ଜଣାଇ ଦେଇଛି । ଆପଣ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ଏବଂ ଯେଉଁମାନଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟରେ ଆପଣଙ୍କ ପୋତାଧନ ନିରାପଦରେ ରହିବ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି, ସେହି ଭାବନା ଭାବନାରେହିଁ ରହିବ । ପୋଲିସମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆମକୁ ଧରିବା ପାଇଁ ମନରେ ଆଶା ପୋଷଣ କରିବା ଯାହା ରାତି ଅଧରେ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବା ତାହା । ଆପଣ ବୋଧହୁଏ ନୂଆ କରି ଆସିଥିବା ସୁପରିଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସହକର୍ମୀ ଅଧର ବାବୁଙ୍କୁ ଦେଖି ନ ଥିବେ । ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଆପଣଙ୍କ ସୁଯୋଗ ପହଞ୍ଚିଛି । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଆଶା ଜନକ ଫଳପାଇବେ ତାହା ମୋର କାହିଁକି, କାହାରି ହେଲେ ମନେ ହେଉନି । ଆଉ ଯଦି ପୋଲିସ ସାହେବମାନେ ଆସନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ଜଣାଇ ଦେବେ ଯେ ସେମାନେ ବି ନିକଟ ଭବିଷ୍ୟତରେ ହରଣଚାଲ ହେବେ ।

ଏହା ସତ୍ୟ ବୋଲି ଆଜିର ସଫଳତାରୁ ବୁଝି ପାରିବେ । ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଇଥିବା ପତ୍ରରେ ଏତିକି ଲେଖିବାକୁ ଭୁଲି ଯାଇଥିଲି । ତେଣୁ ଦୟାକରି ସେମାନଙ୍କୁ ଜଣାଇ ଦେବେ । ଆପଣ ଶୟନ କରୁଥିବା ଗୃହର ଦକ୍ଷିଣ କୋଣରେ ଯେଉଁ ଟଙ୍କା ହାଣ୍ଡି ପୋତିଛନ୍ତି ତାହା ଆପଣଙ୍କ କାମକୁ ଆସି ପାରିବ ନାହିଁ । ତାହା ଆଜି ରାତି ୯ଟା ଠାରୁ ୧୦ଟା ଭିତରେ ହରଣ-ଚୁରି ହେବ ।

ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆପଣଙ୍କ ଚୋରି ହୋଇଥିବା ସୁନା ରୂପା ବି ବାଦ ଯିବନି । ଶେଷରେ ଆପଣଙ୍କୁ ଜଣାଇ ରଖୁଛି ଯେ ଯଦି ଆପଣ ଏହାର ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ହୁଅନ୍ତି ତାହାହେଲେ ଜୀବନର ଆଶା ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବୋଧହୁଏ ଆପଣ ଏ ଚିଠି ପାଇବାର ଦୁଇଘଣ୍ଟା ପରେ ଆପଣଙ୍କ ଘରକୁ ଇନ୍‌ସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧର ବାବୁଙ୍କ ସହ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ସାହେବ ବି ଆସିବେ । ଆପଣ ଯାହା ସାହାଯ୍ୟ ସେମାନଙ୍କଠୁଁ ପାଇବାକୁ ଚାହିଁବେ ତାହା ପାଇ ପାରିବେ । କିନ୍ତୁ ବିରାଡ଼ି ହାତରେ ମାଛ ଜେଗାଇ ହୁଏନା । ହେଉ ରହିଲି । ଗତିରେ ଦେଖା ହେବ । ।ଇତି ।

ଆପଣଙ୍କ ଶୁଭାକାଂକ୍ଷୀ

ଅଧର ବାବୁ ଏକ ନିଶ୍ୱାସରେ ଚିଠିଟି ଶେଷ କରି ସାରି ଦୀର୍ଘ ନିଶ୍ୱାସଟିଏ ମାରିଲେ । ନିଜ ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକରେ ଯେତିକି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ନ ଥିଲେ ଏ ଚିଠିରେ ତାର ଦ୍ୱିଗୁଣିତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ । ଶୀତ ଦିନ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଏ ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକରେ ଦେହରୁ ଝାଳ ବହିର୍ଗତ ହେଲା । ଭୟ ଏବଂ ଥରିଲା ଗଳାରେ କହିଲେ, 'ଅସାଧାରଣ ସାହସଭିତରେ ଆମେ ଯେ କିପରି କୃତକାର୍ଯ୍ୟ ହେବା ତାହା ଭାବିଲେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗୁଛି । ମୋର କାହିଁ ମନେ ହେଉଛି ସେମାନେ ଆମର ଆୟତ୍ତକୁ ଆସିବେ ।'

ପୋଲିସ୍ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ମନେ ମନେ ଭୟ କଲେ ମଧ୍ୟ ମୁହଁରେ କହିଲେ, 'ଯଦି ଏତେ ଭୟ ତେବେ ପୋଲିସ୍ ଗୁହାରି କଲେ କାହିଁକି ? ସାଧାରଣ ଚୋର ମାନଙ୍କୁ ଧରିବା ଯଦି ଆପଣଙ୍କ ପକ୍ଷେ କଷ୍ଟକର ତାହାହେଲେ ଗୁହାରି ଛାଡ଼ି ଶାନ୍ତିରେ ଘରେ ରହନ୍ତୁ । ନଚେତ୍ ଯେତିକି କନ୍‌ଷ୍ଟେବଲ୍ ଆବଶ୍ୟକ ମନେ କରୁଛନ୍ତି ସେତିକି ନେଇ ସାହସ ବାନ୍ଧି ସେମାନଙ୍କ ସାହସକୁ ଚୂର୍ଣ୍ଣ ବିଚୂର୍ଣ୍ଣ କରନ୍ତୁ ନଚେତ୍ ପୋଲିସ ମାନଙ୍କୁ କିଏ ବା କାହିଁକି ଖାତିର କରିବ ?' ବସୁବାହାଦୁର ବାବୁଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ପୁଣି ସେ କହିଲେ, 'ଆଚ୍ଛା—ଆପଣଙ୍କ ଶୟନ ଗୃହର ଦକ୍ଷିଣ ପଟେ ଟଙ୍କା ହାଣ୍ଡି ପୋତା ହେବା କଥା ସେମାନେ କିପରି ଜାଣିଲେ ? ଏ ଭିତରେ କିଏ କ'ଣ ଆସିଥିଲା ?'

ମୋର ତ କାହିଁକି ସେମିତି କିଛି ମନେ ହେଉନା । କିନ୍ତୁ ଆଜକୁ ପ୍ରାୟ ଆଠ ଦିନ ହେଲା କେହି ଆସି ନାହାନ୍ତି । ଆଉ ଯୋ ପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁମାନେ ଆସିଛନ୍ତି ରେଷ୍ଟ ରୁମ୍ ଛଡ଼ା ଅଉ କେଉଁଠିକି ଯାଇ ନାହାନ୍ତି । ଏହା ମୋର ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସ । ମତେ ବି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗୁଛି ଯେ ସେମାନେ କିପରି ସେଠି ଟଙ୍କା ଅଛି ବୋଲି ଜାଣିଲେ ? ଖଣ୍ଡି ପାଇବା ପରେ ପରେ ସେଠାରୁ ଟଙ୍କାତକ ଉଠାଇ ଆଣି ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନରେ ରଖି ଦେଇଛି । ଅଥଚ ମୁଁ ଯେ ନିଷ୍ପଦ ଏକଥା କାହିଁ ମୋର ମନେ ହେଉନା ! ଆପଣମାନଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ ନିତାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ । ନଚେତ୍...

ବସୁ ବାହାଦୁର ବାବୁଙ୍କ କଥାକୁ ଅଟକାଇ ପୋଲିସ୍ ସାହେବ କହିଲେ, 'ଆଗ ଆପଣଙ୍କ ଶୟନ କକ୍ଷଟା ଟିକିଏ ଦେଖାଇ ପାରିବେ କି ?' ସମ୍ମତି ଜଣାଇ ବସୁ ବାହାଦୁର ପୋଲିସ ସାହେବଙ୍କ ସହ ଶୟନକକ୍ଷକୁ ଯାଇ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ଥାନଟି ଦେଖାଇ ଦେଲେ । କିନ୍ତୁ

ସମସ୍ତ ଗୃହଟିକୁ ଦେଖିଲା ପରେ ଫେରି ଆସୁ ଆସୁ କହିଲେ, 'ଆପଣଙ୍କ ଶୟନ କକ୍ଷ ଏତେ ଗୁପ୍ତ ସ୍ଥାନରେ ଥିଲେ ବି ଡକାୟତ ଯେ କିପରି ଜାଣି ପାରିଛି ଜାଣିଲେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗେ ।" ପରିଶେଷରେ ଗମ୍ଭୁବାହାଦୂରଙ୍କୁ ସତର୍କରେ ରହିବାକୁ ଚେତାଇ ଦେଇ ଅଧର ବାବୁଙ୍କୁ ଯିବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ । ତାପରେ କାର ଖଣ୍ଡିକ ମୋଟର ରାସ୍ତା ଦେଇ ଉଭେଇ ଗଲା ।

ସେହି ଦିନ ରାତି । କାନ୍ଥ ଘଣ୍ଟାରେ ଆଠଟା ଦଶ ବାଜିଲାଣି । ଗମ୍ଭୁ ବାହାଦୂର ବାବୁ ଚୌକିରେ ବସି ଉହାଇ ଉହାଇ କାନ୍ଥ ଘଣ୍ଟାରେ ଉପରେ ଆଖି ବୁଲାଇ ନେଉଛନ୍ତି । ତଳକୋଠରୀରେ ପୋଲିସ ଫୌଜ । ସଶସ୍ତ୍ର ହୋଇ ପହରା ଦେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଇନସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧର ବାବୁ ଏବଂ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ସାହେବଙ୍କ ଆଗମନ ହୋଇନି ଏଯାଏ । ସେମାନେ ଦେଇଥିବା ସମୟ ଅନୁଯାୟୀ ଆଉ କୋଡ଼ିଏ ମିନିଟ୍ ବାକି । ଗମ୍ଭୁ ବାହାଦୂରଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସ ଯେ ସାଢ଼େ ଆଠଟାରେ ନିଶ୍ଚୟ ପୋଲିସ ସାହେବ ଦୁହେଁ ଆସିବେ । ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଘଣ୍ଟା ଘଣ୍ଟା ଦୁରି ଗଲିଲା । ସମୟର ବେଗ ଯେତିକି ବଢୁଥାଏ ଗମ୍ଭୁ ବାହାଦୂରଙ୍କ ହୃଦୟ ସେତିକି କମ୍ପ ଯୋର ହେଉଥାଏ । ଭୟରେ କାହାକୁ ଡାକିବା ସାହସ ବି ନ ଥାଏ । ପରକ୍ଷଣରେ ହୃଦୟରେ ସାହସର ବନ୍ଧ ବାନ୍ଧି ଉଠି ଠିଆ ହେଲେ । ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ ଥିବା ରିଭଲଭରଟାକୁ ହାତ ମୁଠାକୁ ଆଣି ପକେଟରେ ଯତ୍ନରେ ରଖିଲେ । ତାପରେ ସେହି କୋଠରୀରେ ରଖିଥିବା ଟଙ୍କା ସୁନା ପ୍ରଭୃତିକୁ ଭଲଭାବେ ଥରେ ଦେଖି ଆସି ପୁନରପି ଚେୟାର ଉପରେ ବସି କାନ୍ଥ ଘଣ୍ଟା ଉପରେ ଆଖି ବିଛାଇ ନେଲେ ! ସାଢ଼େ ଆଠଟାକୁ ଆଉ ଆଠ ମିନିଟ୍ ।

ସେହି ଦିନ ରାତି ସାଢ଼େଆଠଟା । ଅଧର ବାବୁ ମୋଜା ଦୁଇଟି ଗୋଡ଼ରେ ଗଳାଉ ଗଳାଉ ବାହାର ଗେଟ୍ ଖୋଲି ହେବାର ଶୁଣିଲେ । ହଠାତ୍ ପୋଲିସ୍ ବୁଟ୍ ହଳଟା ଗୋଡ଼ ଭିତରେ ଗଳାଇ ଦେଇ ଘରୁ ବାହାରି ଆସି ଦେଖିଲେ ଜଣେ ଡ୍ରାଇଭର୍ । ପୋଲିସ ଇନସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧର ବାବୁଙ୍କୁ ନମସ୍କାରଟିଏ ଦେଇ ଡ୍ରାଇଭର ଜଣକ କହିଲା, 'ଆଜ୍ଞା, ଆପଣଙ୍କୁ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ସାହେବ ଡକାଇଛନ୍ତି । ଡେରି ହୋଇ ଗଲାଣି ବୋଲି ସେ ରାଗୁଥିଲେ ତାଙ୍କ ଭାବ ଭଙ୍ଗିରୁ ଜଣା ପଡ଼ୁଥିଲା । କେଉଁଆଡ଼େ ଯିବେ କେଜାଣି ବାବୁ ଖୁବ୍ ଚଞ୍ଚଳ ହେଉଥିଲେ । ଆପଣ ବିଳମ୍ବ କରିବାରୁ ମୋତେ ପୁଣି ପଠାଇଲେ । ତେଣୁ ଆପଣ ଡେରି ନ କରି ଚଞ୍ଚଳ ଆସିବାକୁ ବାବୁଙ୍କ ଆଦେଶ ।

ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ବିଳମ୍ବ ନ କରି ଅଧର ବାବୁ ଘରୁ ବାହାରି ପଡ଼ିଲେ । ପକେଟ୍‌ରେ ଛଟି ଗୁଳି ପୂର୍ଣ୍ଣ ରିଭଲଭର । ନିଜ ଡ୍ରାଇଭରକୁ କାରରେ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ । ଅଧରବାବୁ କାରର ପଛ ସିଟ୍‌ରେ ବସି ସିଗାରେଟ୍‌ରେ ଅଗ୍ନି ସଂଯୋଗ କଲେ । ଆଗରେ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟଙ୍କ କାର । ଦୁଇଟି କାର ଷାଠିଏ ମାଇଲ ବେଗରେ ଗତି କରିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ସାହେବ ପୋଲିସ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧି ଆଗରୁ

ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ସାରଥିଲେ । କାର ଖଣ୍ଡିକ ଯେମିତି ଘର ସାମନାରେ ପହଞ୍ଚୁଛି ସେମିତି ଆସି କାରରେ ବସି ଯାଇଛନ୍ତି । ଇନସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧର ବାବୁ କାର ଭିତରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସି 'ଗୁଡ୍ ନାଇଟ୍' କହି ପୁଣି କାର ଭିତରକୁ ପଶି ଯାଇଛନ୍ତି । କାର ଦୁଇଟି ପୂର୍ବପରି ଗତିକରି ବାକୁ ଲାଗିଲା । ମୋଡ଼ ରାସ୍ତା ଦେଇ, ଗଳି କନ୍ଦି ଦେଇ ଆଗକୁ ଆଗକୁ ଗତି ବଢ଼ିଲା । ଡ୍ରାଇଭର ଥରେ ଥରେ ପଛକୁ ଚାହିଁ ବାବୁଙ୍କ ଗତିବିଧି ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଥାଏ । ସମ୍ମୁଖରେ ଫୁଟବଲ ପଡ଼ିଆ । ତାର ପୂର୍ବକୁ କଲେଜ ହୋଷ୍ଟେଲ । ସୁପରିଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶାନୁଯାଇ ଡ୍ରାଇଭର କାର ଖଣ୍ଡିକୁ ଏହି ରାସ୍ତା ଦେଇ ଛୁଟାଇଛି । କାରଣ ଏ ହେଉଛି ପାଖ ରାସ୍ତା । କାର ଖଣ୍ଡିକ ଆସି ଖେଳ ପଡ଼ିଆର ମଧ୍ୟ ଭାଗରେ ହେଲାଣି ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ ଡ୍ରାଇଭର ବସିଥିବା ସିଟ୍ ତଳୁ ଅଗୃନଙ୍କ ଭାବେ ପଛ ଭାଗକୁ ଲମ୍ଫ ଦେଇ ସୁପରିଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟଙ୍କ ତୋଟିଟାକୁ ଚିପି ଧରିଲା । ତାପରେ କୌଣସି ଏକ ବିଷାକ୍ତ ଜିନିଷ ନାକ ପାଖକୁ ଦେଇ ତୋଟିଟାକୁ ଛାଡ଼ିଦେଲା । ସେକେଣ୍ଡିଟି ଭିତରେ ସୁପରିଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ସଂଜ୍ଞାହୀନ । ତା'ପରେ ଯୁବକଟି ଆଗ ସିଟ୍‌କୁ ଆସି କାରର ଗତି ବଢ଼ାଇବାକୁ ଡ୍ରାଇଭରକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲା ।

ଅଧର ବାବୁଙ୍କ କାରରେ ଠିକ୍ ଏହି ଏକ ଘଟଣା ।

ଦୁଇ ପୋଲିସ ଅଫିସରଙ୍କର ଏକ ଅବସ୍ଥା । କାର ଦୁଇଟି ପୂର୍ବ ଅପେକ୍ଷା ଆହୁରି ବେଗରେ ଗତି କରିବାକୁ ଲାଗିଲା । ରଙ୍ଗେଇ ଲୁଣ୍ଡା ଏରୋଡ୍ରମ୍ ପୂର୍ବ ରୋଡ଼ କଡ଼ରେ ଦୁଇ ପୋଲିସ ସାହେବଙ୍କୁ ଶୁଆଇ ଦେଇ ଯୁବକ ଦୁହେଁ ପୋଷାକ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିଲେ । ଡ୍ରାଇଭର ଦୁହେଁ ଗାଡ଼ିରେ କଚ୍ଛା କଚ୍ଛି ପାଣି ଦେଇ ଛଦ୍ମ ବେଶ ସାଜ ହେଉଥିବା ଯୁବକ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା

କରି ରହିଲେ । ଚଞ୍ଚଳ ପୋଷାକ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ପୁଣି ଗାଡ଼ିରେ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଲେ । ପୁଣି ଗାଡ଼ି ଗଡ଼ି ଚାଲିଲା ତିରିଶି, ଚାଳିଶି, ପଚାଶ ମାଇଲ ବେଗରେ ।

ରାୟ ବାହାଦୁର ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁଙ୍କ କୋଠା । ଦୁଇଟି କାର ଆସି ଠିଆ ହେଲା । ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ଏବଂ ଇନସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧର ବାବୁଙ୍କ କାରରୁ ଦୁଇଜଣ ସାହେବ ପୋଷାକ ଧାରୀ ଯୁବକ ବାହାରିବା କ୍ଷଣି ସମସ୍ତ କନେଷ୍ଟବଲ ପହରାରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥିବା ଭଙ୍ଗି ଦେଖାଇ ଆଗନ୍ତୁକ ସାହେବ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ନମସ୍କାର ଜଣାଇଲେ । ସାହେବ ଦୁହେଁ କନେଷ୍ଟବଲ ମାନଙ୍କୁ ସତର୍କତା କରି ଦୁଇଜଣ କନେଷ୍ଟବଲ କାର ନିକଟକୁ ଚାଲିଯାଇ ବନ୍ଧୁକ ଦୁଇଟିକୁ ଭଲ ଭାବେ ପରୀକ୍ଷା କରି ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲେ ଏବଂ ଡ୍ରାଇଭର ଦୁହିଁଙ୍କୁ ନ ଶୋଇବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ ।

ରାୟ ବାହାଦୁର ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁ ଘଣ୍ଟାକୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କଲେ । ଆଠଟା ବାଜି ଅଠତିରିଶ ମିନିଟ୍ । ପୋଲିସ ସାହେବ ମାନଙ୍କ ବିଳମ୍ବ ହେବାରୁ ମନେ ମନେ ପ୍ରମାଦ ଗଣିଲେ । ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ ଜୋତା ଶବ୍ଦ ଶୁଣି କ୍ଷଣକ ପାଇଁ ଆନନ୍ଦିତ ହେଲେ । ପରକ୍ଷଣରେ ପକେଟରୁ ରିଭଲଭରଟା ବାହାର କରି ପୁଣି କାନ୍ଥ ଘଣ୍ଟା ଉପରେ ଚକ୍ଷୁ ବୁଲାଇ ଆଣିଲେ । ଦୁଇଜଣ ପୋଲିସ ସାହେବ ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁଙ୍କ କୋଠରୀରେ ପ୍ରବେଶ କରି କହିଲେ, ଡେରି ହୋଇ ଗଲା ନା ? ନ'ଟା ବାଜିବାକୁ ଆହୁରି ଅନେକ ସମୟ ଅଛି । ବ୍ୟସ୍ତ ହେବାର କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ । ସଶସ୍ତ୍ର ପୋଲିସ ଫୌଜ ଏବଂ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ଗଡ଼ନାୟକ ଚକ୍ଷୁରେ ଧୂଳି ଦେଇ ଏତେ ବଡ଼ ଡକାୟତୀ ହୋଇ ପାରିବ ଏହା ମୋର କାହିଁ ବିଶ୍ୱାସ ହେଉନି । ଆଉ ଆପଣ

ଜାଣନ୍ତି ଯେ ଇନସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧର ବାବୁ ତାଙ୍କର ଡିଉଟି ପ୍ରତି କେମିତି ସଜାଗ ରହନ୍ତି । ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁ ସମ୍ମତି ପ୍ରକାଶ କରି କହିଲେ, 'ଆପଣମାନଙ୍କ ବିଳମ୍ବରେ ମୁଁ ପ୍ରମାଦ ଗଣୁଥିଲି । ଏତେ ଭୟ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା ଯେ ଆପଣମାନଙ୍କ ଆସିବା ଶବ୍ଦରେ ମୁଁ ପକେଟରୁ ରିଭଲଭର ବାହାର କରି ଦେଇଥିଲି । ସମୟ ନିକଟ ହୋଇ ସାରିଲାଣି । ବଦମାସ ମାନେ କଣ କରୁଛନ୍ତି ଦେଖାଯାଉ । ଧରାପଡ଼ିଲେ ଜୀବନ ଦଣ୍ଡ ଦେବା ବିନା ଅନ୍ୟ ଦଣ୍ଡ ଦେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଏମିତି କିଛି କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉ ହେଉ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ସାହେବ କହିଲେ, "ଆଚ୍ଛା ଆପଣ ଯେଉଁଠି ସବୁ ଟଙ୍କା, ସୁନା ରଖିଛନ୍ତି ସବୁ ଦେଖିଲେଣି ନା ? ଆଉ ଥରେ ଦେଖି ଦେବାଟା ମୁଁ ଭଲ ମନେକରେ ।' ଅଧର ବାବୁଙ୍କୁ ବସିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ସାହେବ ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁଙ୍କ ସହ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ଥାନମାନ ତଦାରଖ କରିବାକୁ ଗଲେ । ସମସ୍ତ ସ୍ଥାନ ତଦାରଖ କରି ପୁଣି ଆସିଲେ । ତାପରେ ଯେ ଯାହାର ସ୍ଥାନ ଅଧିକାର କରି କାନ୍ଥ ଘଣ୍ଟାକୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କଲେ । ନ'ଟା ବାଜିବାକୁ ଆଉ ତିନି ମିନିଟ୍ ବାକି । ନୀରବତା ଭଙ୍ଗକରି ଶ୍ୟାମସୁନ୍ଦର ବାବୁ କ୍ୟାପଷ୍ଟାନ୍ ସିଗାରେଟ ଡ଼ବାଟାକୁ ଦେଖାଇ କହିଲେ ନିଅନ୍ତୁ । ସମୟ ତ ହୋଇଗଲାଣି । କ'ଣ ହେଉଛି ଦେଖାଯାଉ ।

ଇନସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧର ବାବୁ ସିଗାରେଟ ଡବାରୁ ଦୁଇଖଣ୍ଡ ସିଗାରେଟ ବାହାର କରି ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ସାହେବଙ୍କ ହାତକୁ ଖଣ୍ଡିଏ ବଢ଼ାଇ ଦେଇ ନିଆଁ ସଂଯୋଗ କଲେ । ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁ ବି ସିଗାରେଟରେ ଅଗ୍ନି ସଂଯୋଗ କରି ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ଫୁଙ୍କେ ଧୂଆଁ ପାଟିରୁ ବହିର୍ଗତ କଲେ । ତାପରେ ରିଭଲଭରଟାକୁ

ଧୀର ଭାବେ ଟେବୁଲ ଉପରୁ ଆଶିକ୍ଷୀଣ ସ୍ୱରରେ କହିଲେ, 'ବଦମାସ' । ମୃତ୍ୟୁ ସୁନିଶ୍ଚିତ କହି ରିଭଲ୍‌ଭର ସୁଇଚ ଟିପିଲେ । ସେତେବେଳକୁ ରିଭଲ୍‌ଭରର ଗୁଳି ଶୂନ୍ୟ । ଦ୍ୱିତୀୟ ଥର ସୁଇଚ ଟିପିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁ କରୁ ଚେୟାର ଉପରୁ ତଳକୁ ଢଳି ପଡ଼ିଲେ ।

ସୁପରିଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶାନୁଯାୟୀ ଯାଇ ଘରର ଲାଇଟ ସୁଇଚ୍ ଅଫ୍ କରିଦେଇ ଯିବାକୁ ଅଗ୍ରସର ହେଲେ । ଉଭୟେ ତଳ କୋଠରୀକୁ ଆସି ପୋଲିସମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, 'ସମସ୍ତ ହେଇ ଗଲାଣି । ପ୍ରସ୍ତୁତ ସବୁ ରହ । ଆମେ ଗ୍ରାଣ୍ଡ ହୋଟେଲରୁ ଖାଇ ଆସିବା ଭିତରେ କିଏ କେଉଁଆଡ଼େ ଯିବନି । ପୋଲିସମାନେ ସମ୍ମତି ଜଣାଇଲେ । ପୋଲିସ ପୋଷାକ ଧାରି ସାହେବ ଦୁହେଁ କାର ପାଖକୁ ଯାଇ ପୋଲିସ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ବାହାର ଗେଟ୍ ନିକଟରେ ପହରା ଦେବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ । ତାପରେ କାର ଦୁଇଟି ଗ୍ରାଣ୍ଡ ହୋଟେଲ ଦିଗେ ଗତିକଲା । ସେତେବେଳକୁ ରାତି ନ'ଟା ବାଜି କୋଡ଼ିଏ ମିନିଟ୍ ।

ତହିଁ ପରଦିନ ସକାଳ ଛ'ଟା । ସବୁ ନକ୍ଷତ୍ର ଦେଖା ନଗଲେ ମଧ୍ୟ ଭଲଭାବେ ନିରୀକ୍ଷଣ କଲେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଦେଖା ଯାଉଛି । ପୋଲିସ୍‌ମାନେ ଚାଲି ଗଲେଣି । କାହାର ପାଟିରୁ କଥା ବାହାରୁନି ।

ସମସ୍ତ ଗଡ଼ ଚାଲିଲ । ତା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଘଟଣାଟା ଚାରିଆଡ଼େ ରାଷ୍ଟ୍ର ହୋଇଗଲା । ଲୋକେ ଶୁଣି ଭୟରେ ଥରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ପତ୍ରପତ୍ରିକାରେ ବିଷୟଟା ଲେଖା ହୋଇ ଦେଶ ବିଦେଶରେ ରାଷ୍ଟ୍ର ହେଲା । ସେ ଦିନ ଗ୍ରାଣ୍ଡ ହୋଟେଲରେ ଦୁଇଜଣ କଞ୍ଚା ଯୁବକ ଚା' ପିଇବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥାନ୍ତି । ପାଖ ଚେୟାରରେ ବସିଥିବା ଜଣେ ଭଦ୍ରଲୋକ ସମାଜଟାକୁ ଦେଖାଇ କହିଲେ, ଦେଖିଲେ ଆଜ୍ଞା । କମିତି ଭୀଷଣ ଡକାୟତି, ଯୁବକ ଦୁହେଁ କିଛି ନ ଜାଣିଲା ପରି, କିଛି ନ ଶୁଣିଲା ପରି ଭୟ ବିହ୍ୱଳିତ ଭଙ୍ଗିରେ କହିଲେ, କ'ଣ ଲେଖା ଅଛି ଟିକିଏ ପଢ଼ନ୍ତୁ ତ । ଭଦ୍ର ଲୋକଟି ପଢ଼ିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ । ଲେଖାଥିଲା:—

ଭୀଷଣ ଡକାୟତି । ଚାରିଲକ୍ଷ ନଗଦ ଟଙ୍କାସହ ସୁନା ରୂପା ବି ଚୋରି ହୋଇଛି ।

"ପ୍ରକାଶ ଥାଉକି ଗତକାଲି ରାତି ନ'ଟା ଠାରୁ ୧୦ଟା ଭିତରେ ରାୟ ବାହାଦୁର ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁଙ୍କ ଘରୁ ଚୋରି ହୋଇ ଯାଇଛି । ଭୟର କଥା ଏହି କି ଡକାୟତ ମାନେ ଡକାୟତି କରିବା ପୂର୍ବରୁ ପୋଲିସକୁ ଖବର ଦେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ରାୟ ବାହାଦୁର ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁଙ୍କୁ ବି ଜଣେଇ ଦେଇଥିଲେ । ଶସସ୍ତ୍ର ପୋଲିସ ତଳ କୋଠରୀରେ ପହରା ଦେଉଥିବା ଅବସ୍ଥାରେ ଡକାୟତ ଦଳ ପୋଲିସ ଅଫିସର ସାଙ୍ଗ ଉପର ମହଲାର ସମସ୍ତ ଟଙ୍କା, ସୁନା ଲୁଟି କରି ନେଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସ୍ଥାନୀୟ ଲୋକଙ୍କର ଆତଙ୍କ ପାଇବା ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ସ୍ୱ ସ୍ୱ ସମ୍ପତ୍ତିର ଲୋଭ ବି ତ୍ୟାଗ କରିଛନ୍ତି । ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଜଣା ଯାଇଛି ଯେ ପୋଲିସ ଅଫିସର ମିଷ୍ଟର ଗଡ଼ନାୟକ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସହକର୍ମୀ ଶ୍ରୀ ଅଧର

ବାବୁଙ୍କ ଅଜ୍ଞାନ ଅବସ୍ଥାରେ ରଖାଇ ଲୁଣ୍ଡା ଏବୋଡ୍ରମର ଗେଡ଼ କଟର ଶୁଆଇ ଦିଆ ଯାଇଥିଲା ।

ଏହା ବ୍ୟତୀତ ବିଷଦ ବିବରଣୀ କିଛି ମିଳି ପାରିବା ପରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇବ ।

ଯୁବକ ଦୁହେଁ ସମସ୍ତ ବିଷୟ ଶୁଣି ଟିକିଏ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଭଙ୍ଗରେ କହିଲେ ଏତ ବଡ଼ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କଥା । ଭଦ୍ରଲୋକ ଜଣକୁ ପୁଣି କହିଲେ, "ମୁଁ ଜାଣି ପାରିଲି ନାହିଁ ? ସେଯେ ମୋର ଭାଇ ତେବେ···? ମୋର ବି ଭୟ ହେଉଛି । ପ୍ରକୃତରେ ସେ କଟକେଇ ପୁଅ ଭାଇ । ଦୁଇ ଭାଇ ଆବର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ସମାନ ଦୁଇ ଭାଗରେ ବାଣ୍ଟି ନେଇଥିଲେ । ଏଡକ—ମୋର ଭାଇ ଖର୍ଚ୍ଚ ବାର୍ଚ୍ଚ ନ କରି ସାଇତି ରଖିଥିଲା ସମ୍ପତ୍ତି । ବହୁତ ଦିନର ରୋଜଗାର ରଖିବା ପରେ ଗ୍ଲୋଡିଆ ମିଲ୍ ଖଣ୍ଡେ କରି ରୋଜଗାରର ଝିଅ ଧରିଥିଲା । ଗ୍ଲୋଡିଆ ମିଲ୍‌ଟି ଆଜି ଭାରତର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମିଲ୍ କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବନି । ବର୍ଷକୁ ରୋଜଗାର କାମରେ ଆଠ ନ'ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାରୁ କମ୍ ହୁଏନି । ଡକାୟତମାନେ ଡକାୟତି କରି ତାଙ୍କୁ ଯେ ଦାଣ୍ଡିର ଭିକାରୀ କରିବେ ଏହା ମୋର କାହିଁ ବିଶ୍ୱାସ ହୁଏନି । ଏହା ସାଥୀରେ ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ଯେ, ଯେତେ ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ଯେ ଡକାୟତ ଦଳକୁ ନ ଧରାଇ ଛାଡ଼ିଦେବ ଏହା କେହି ସ୍ୱୀକାର କରିବେନି ।

ଯୁବକ ଦୁହେଁ ଭଦ୍ର ଲୋକଟିର ଲମ୍ବା ବକ୍ତୃତା ଶୁଣି ସାରି ମୁରୁକି ହସା ଦେଇ କହିଲେ, ଡକାୟତ ଦଳ ଧରା ଯଦି ନ ଦିଅନ୍ତି ? ତାହେଲେ···?

. ନ ଦେବେ କପରି ଦେଖିବ । ମୋତେ ବି ଏ ଭିତରେ ଯୋଗ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆମଠୁ ଯେ ସେମାନେ ବଳି ପଡ଼ିବେ

ତାହା କଦାପି ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ ବଶତଃ ସେମାନେ କାଲି କୃତକାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଛନ୍ତି । ଆଉ କାଲି କୃତକାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଛନ୍ତି ବୋଲି ଆଉ ଦିନେ ବି ଉଚ୍ଚାରିତ କରିବାକୁ ସାହସ କରିବେ । ଲେଟ୍ ମି ସି ହାଉ ଦେ ଆର୍ ବ୍ରେଭ ? କହୁ କହୁ ଉଠି ଆସି ହୋଟେଲ ମାଲିକକୁ ପଇସା ଦେବାକୁ ମନିପର୍ସ ପାଇଁ ପକେଟ୍‌ରେ ହାତ ପୂରାଇଲେ । ପରକ୍ଷଣରେ ଚିତ୍କାର କରି ବସିଥିବା ଆସନକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲେ । ସେତେବେଳକୁ ଯୁବକ ଦୁହେଁ ଚାଲି ଯାଇଥିଲେ । ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ ବାହାରକୁ ଚାହିଁ ଦେଖିଲେ ଯୁବକ ଦୁହେଁ କାରରେ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଉଛନ୍ତି । କ୍ଷଣେ କାଳ ବିଳମ୍ବ ନ କରି ପୋଲିସ ଅଫିସକୁ ଫୋନ କଲେ । ତାପରେ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ଜଣକ ମଟର ସାଇକେଲରେ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଇ କାର୍‌କୁ ଅନୁଧାବନ କଲେ । ଭାଗ୍ୟବଶତଃ ପୋଲିସ ଫୌଜ ରାସ୍ତାରେ ଭେଟିଗଲେ । ଭଦ୍ରଲୋକ ଜଣକର ନିର୍ଦ୍ଦେଶାନୁଯାୟୀ ପୋଲିସ ଫୌଜ କାରର ଦିଗ ପରିବର୍ତ୍ତନ କଲେ । କେତେ ମୋଡ଼ ରାସ୍ତା ଦେଇ କାର୍ ଗଡ଼ି ଚାଲିଲା । କିନ୍ତୁ ପରିଶେଷରେ ସମସ୍ତେ ହତୋତ୍ସାହ ହୋଇ ଫେରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଲେ । ଆଖି ପିଛୁଳାକେ କାର୍‌ଟି ଯେ କୁଆଡ଼େ ଉଭେଇଗଲା ତାର କୌଣସି ଚିହ୍ନ ବି ପାଇଲେନି ।

ହୋଟେଲ ସମ୍ମୁଖରେ ପୋଲିସର ସମାଗମ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆସିଥିବା ଭ୍ୟାନ ବ୍ୟତୀତ ଆହୁରି ଦୁଇଖଣ୍ଡ କାର୍ ଠିଆ ହୋଇଛି । ପୋଲିସ୍ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ଏବଂ ଇନସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧର ବାବୁ ହୋଟେଲ ମାଲିକ ସହ ପୁଙ୍ଖାନୁପୁଙ୍ଖ ଆଲୋଚନାରେ ନ୍ୟସ୍ତ ରହିଲେ । ଗତ ରାତିଠାରୁ ଏଠାରେ ଯେଉଁ କାର୍ ଦୁଇଖଣ୍ଡ ଠିଆ ହୋଇଛି, ସେ କାର୍‌ର ଡ୍ରାଇଭର କିଏ, ଏବଂ ସେ କେଉଁଆଡେ ଗଲା ଏହି ବିଷୟ ପଚାରିଲେ ମଧ୍ୟ

ହୋଟେଲ ମାଲିକ ଯେ ଏଥିରେ ସଂପୃକ୍ତ ଅଛି, ତାହା ପୋଲିସ ସାହେବଙ୍କ ଭାବଭଙ୍ଗୀ ଏବଂ କଥାବାର୍ତ୍ତାରୁ ଜଣା ଯାଉଛି । ତାପରେ ରାୟ ବାହାଦୁର ଶ୍ୟାମସୁନ୍ଦର ବାବୁଙ୍କ କନିଷ୍ଠ ପୁଅ ଭାଇଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ସାହେବ ପଚାରିଲେ, ଆପଣଙ୍କ ମନିପାର୍ସ କେଉଁଠି ରଖିଥିଲେ ?

ବ୍ରଜସୁନ୍ଦର ବାବୁ ତାଙ୍କ କାମିଜର ଡାହାଣ ପକେଟକୁ ଦେଖାଇ କହିଲେ, ସେମାନେ କିପରି ଯେ ପକେଟଟାକୁ କାଟିଲେ ମୁଁ ଟିକିଏ ହେଲେ ଜାଣି ପାରିନି । ଭଲ ଭାବେ ପକେଟଟାକୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କରୁ କରୁ ଇନ୍‌ସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧର ବାବୁ ଖଣ୍ଡିଏ ଚିଠି ପାଇଲେ । ସେହି ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକ ପକେଟର ନିମ୍ନ ଭାଗ ସହ ପିନ୍ କରା ଯାଇଥିଲା । ଆଗ୍ରହ ସହ ଚିଠିଟାକୁ ଖୋଲି ଆଖି ବୁଲେଇ ନେଲେ । ଲେଖାଥିଲା—

ବ୍ରଜ ବାବୁ,

ଆପଣ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଥିବେ ଯେ ଆପଣଙ୍କ ପକେଟରୁ ମନି-ପର୍ସ କିପରି ଗଲା ଅବଶ୍ୟ ଏହା ଆପଣଙ୍କ ପକ୍ଷେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା । କିନ୍ତୁ ଆମ ପକ୍ଷେ ଯେ ଏହା ନିତାନ୍ତ ସହଜ, ଆପଣ ପୋଲିସ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ଏବଂ ଇନ୍‌ସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧର ବାବୁଙ୍କ ଠାରୁ ଭଲ ଭାବେ ଜାଣି ପାରିବେ । ଆପଣଙ୍କର ଚୋର ଧରିବାର ପାରଂଗମତା ଅତ୍ୟଧିକ । କାରଣ ଆପଣ ଚା' ଖାଇବା ବେଳେ ବର୍ତ୍ତମାନ କହୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କର ଦକ୍ଷତା ବିଷୟରେ ନିଜେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରୁଥିବେ । ଆପଣଙ୍କ ପାର୍ସ ଭିତରୁ ଅବଶ୍ୟ ଦଶହଜାର ଟଙ୍କା ପାଇଛୁ । ଏତିକିରେ ଯେ ଆମେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଏହା କଦାପି ନୁହେଁ । ଯେଉଁଦିନ ଆପଣଙ୍କ ଘରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ହରଣ-ଲୀଳା କରିବୁ ସେହିଦିନ ଆପଣଙ୍କୁ ଜଣାଇ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପୋଲିସ

ଉଚ୍ଚ ପାହ୍ୟା ଅଫିସରଙ୍କୁ ଜଣାଇବାକୁ ଭୁଲିବୁ ନାହିଁ । ଆଉ ଆପଣ ଯେଉଁ ଗୋଇନ୍ଦାମାନଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ ନେଇ ଆମକୁ ଧରିଇ-ବାର ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁଛନ୍ତି ତାହା ପାଗଳର ପ୍ରଳାପ ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ କିଛି ହୋଇ ନ ପାରେ । ବୋଧହୁଏ ପୋଲିସ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ଏବଂ ଇନସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧରବାବୁଙ୍କ ସଙ୍ଗ ଆସି ନଥିବ ଏଯାଏ । ଆସିଥିଲେ ହୁଏତ ସେମାନେ ଗୁଇନ୍ଦାଗିରି ଛାଡ଼ି ଜୀବନ ଯାପନର ଅନ୍ୟ ପନ୍ଥା ଧରି ନେବେ । କାରଣ କାଲିର ଘଟଣାରେ ସେମାନେ ଯେ ଆମର ପିଛା ଧରିବେ ତାହା କାହିଁ ବିଶ୍ୱାସ ହୁଏନି । ଯଦି ପିଛା ଧରନ୍ତି ତାହାହେଲେ ମୃତ୍ୟୁ ବିନା ଆଉ କଣ ହୋଇପାରେ । ହେଉ ବିଦାୟ ।

ଆପଣଙ୍କର

ଦଳ

ପୋଲିସ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ସବୁ ଶୁଣିଗଲେ । ତାପରେ ଅଧର ବାବୁଙ୍କୁ କହିଲେ, ଆମେ ଆଉ ପଛଘୁଞ୍ଚା ଦେଲେ ଚଳିବ ନାହିଁ । ଏମାନେ ଆମଠୁ ବଳିଯିବେ ତାହା ସବୁ ଥର ପାଇଁ ନୁହଁ । ହୁଏତ ଆମର ସ୍ୱଳ୍ପ ବିଚାରରେ କାଲିର ଘଟଣା ଘଟି ଯାଇଛି । ଏଣିକି ଯାହା କରିବାକୁ ହେବ ତାହା ଉତ୍ତମ ରୂପେ ବିଚାର କରି କରିବାକୁ ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ରାୟ ବାହାଦୁର ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁଙ୍କ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଡକାୟତ ମାନେ ଯଦି କିଛି ଚିହ୍ନ ଛାଡ଼ି ଯାଇଥିବେ ତେବେ ଆମର ଅଭିଯାନ ସହଜ ହୋଇ ପଡ଼ିବ । ଅଧର ବାବୁ ସମ୍ମତି ଜଣାଇ ହୋଟେଲ ମାଲିକକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ପଚାରିଲେ, ଆଚ୍ଛା, ଆପଣ କାଲିର ଘଟଣା ବିଷୟ କିଛି ଜାଣନ୍ତି କି ? ମୁଁ ପଚାରିବା ମାନେ ଯେଉଁ ଯୁବକ ଦୁହେଁ କାର୍ ଦୁଇଖଣ୍ଡ ଆଣି ଆପଣଙ୍କ ହୋଟେଲ ସମ୍ମୁଖରେ ରଖି

ଦେଇ ଯାଇଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଚିହ୍ନନ୍ତିକି ? କିମ୍ବା ସେମାନଙ୍କ ବର୍ଣ୍ଣ, ପୋଷାକ ଇତ୍ୟାଦି ବିଷୟରେ କିଛି ଟିପ୍ପଣୀ ଦେଇ ପାରିବେ କି ?

କୌଣସି ସନ୍ତୋଷ ଜନକ ଉତ୍ତର ହୋଟେଲ ମାଲିକଙ୍କଠାରୁ ନ ପାଇ ଦୁଇ ପୋଲିସ ଅଫିସରଂ କାର ନିକଟକୁ ଯାଇ ଭଲଭାବେ ନିରୀକ୍ଷଣ କଲେ । ସୂକ୍ଷ୍ମ ଧୂଳି ଆବରଣ କାର ଉପରେ କାଳେ ହାତ ଚିହ୍ନ ରହି ଯାଇ ଥାଇ ପାରେ । ବହୁତ ଥର ନିରୀକ୍ଷଣ କରିବା ପରେ କାରର ବାମ ପାଖ ଦୁଆର ପାଖରେ ଦେଖିଲେ ହାତର ଚିହ୍ନ । ଅଧର ବାବୁ ସମସ୍ତ ହାତର ମାପଚୁପ କରି ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ସାହେବଙ୍କୁ ବସିବାକୁ କହିଲେ । ଟିକିଏ ନୀରବ ରହି ପୁଣି କହିଲେ, ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁଙ୍କ ଘରୁ କିଛି ସୂତ୍ର ମିଳି-ବାର ଆଶା ଅଛି । ତାଙ୍କୁ ନ ଭେଟିଲା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ କୌଣସି ତୃପ୍ତିଜନକ ଆଶା ପାଇବା ଏହା ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ହୁଏ ନି ।

ଦୁଇ ପୋଲିସ ଅଫିସର କାର ଭିତରେ ବସି ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁଙ୍କ ଘର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବାହାରିଲେ ।

ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁ ଗତ ରାତିଠାରୁ ମର୍ମାହତ ହୋଇ ଶେଯରୁ ଉଠି ନାହାନ୍ତି । ସିଗାରେଟର ଦୁଇ ପୁଳା ଧୂଆଁରେ ସେ ଆନ୍ତରିକ ଦୁର୍ବଳତା ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି । ଦୁଇ ପୋଲିସ ଅଫିସରଙ୍କୁ ଦେଖି ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁ ପଲଙ୍କରୁ ଉଠି ବସିଲେ । ମୁହଁରେ ବିମ୍ମୟର ଚିହ୍ନ । ପ୍ରକୃତରେ ସେମାନେ ପୋଲିସ ଅଫିସର କି ଗତ ରାତିର ନକଲି ପୋଲିସ ଅଫିସର ତାହା ଠିକ କରି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ଭୟ ବିହ୍ୱଳିତ ଗଳାରେ ସେ କହିଲେ, "ଆଉ କ'ଣ ହେବ ଆଜ୍ଞା । ମୋର ସେ ସମସ୍ତ ଟଙ୍କା ସୁନା ଅପହରଣ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ସେମାନେ ଏତେ ସୁନ୍ଦର ମେକାପ୍ ହୋଇ ଆସିଥିଲେ ଯେ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ପୋଲିସ ଅଫିସର ବୋଲି ଚିହ୍ନିବାକୁ ବେଶି ସମୟ

ଲାଗିଲା ନା । କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ସିଗାରେଟ୍ ଖାଇଲି ସେତେ-ବେଳକୁ ମୁଁ ଜାଣି ପାରିଲି ଯେ ସେମାନଙ୍କ ଚକ୍ଷୁ ତଳେ କୌଣସି ଚିହ୍ନ ନାହିଁ । ମୁ କାଲି ସକାଳେ ଭଲ ଭାବେ ନିରୀକ୍ଷଣ କରିଛି ଆପଣଙ୍କ ଚକ୍ଷୁ ତଳର ଦାଗଟିକୁ କିନ୍ତୁ ସେ ଦୁହିଁଙ୍କ ଚକ୍ଷୁ ତଳୁ ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ଚିହ୍ନ ପାଇଲିନି ସେତେବେଳେ ମୁଁ ସାହସ ହରାଇ ବସିଲି । ତାପରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କଥା ଯେ ମୁଁ ନିଜେ କ୍ୟାପ୍‌ଷ୍ଟେନ୍ ସିଗାରେଟ୍ ଡବାଟା ଆଣିଥିଲି । ସେଥିରୁ ତିନି ଚାରୋଟି ବି ଖାଇଥିଲି । ସେଥିରେ ମୋର କୌଣସି କ୍ଷତି ହୋଇନି । ପରିଶେଷରେ ଯେ ଏହା କିପରି ହେଲା ମୋର କଳ୍ପ-ନାର ବାହାରେ ।"

ପୋଲିସ ସାହେବ ନୀରବତା ଭଙ୍ଗ କରି ପଚାରିଲେ, ସେମାନେ ଆସିବା ପରେ ଆପଣ କେଉଁଠିକି ଯାଇଥିଲେ ନା ?

ହିଁ...ଯାଇଥିଲି । ଉକ୍ତ ଦୁହେଁ ଆସିବାପରେ ମତେ କହିଲେ,

ଆପଣଙ୍କ ଟଙ୍କା ସୁନା ଦେଖିଲେଣି ନା ? ଦେଖିଥିଲେ ବି ଆଉଥରେ ଦେଖି ନେବା ଭଲ ।

ତେଣୁ ଛଦ୍ମବେଶୀ ସୁପରିଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟଙ୍କ ସହ ମୁଁ ମୋର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ଥାନମାନ ଦେଖିବାକୁ ଗଲି । ଆଉ ଛଦ୍ମବେଶୀ ପୋଲିସ ଇନ୍‌ସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧର ବାବୁ ଚେୟାର ଉପରେ ବସିଥାନ୍ତି ।

ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ଥାନମାନ ଦେଖି ଫେରିଲା ପରେ ମୁଁ ସିଗାରେଟ୍ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଲି । ସେଥିରୁ ଅଧରବାବୁ ଦୁଇଖଣ୍ଡି ସିଗାରେଟ ବାହାର କରି, ଖଣ୍ଡିଏ ଛଦ୍ମବେଶୀ ସହକର୍ମୀକୁ ଦେଇ ଦୁହେଁ ନିଆଁ ଧରାଇଲେ । ମୁଁ ବି ସିଗାରେଟ ଖଣ୍ଡିଏ

ବାହାର କରି ନିଆଁ ସୁଯୋଗ କଲି । ମନେ ପଡ଼ିଲେ ଦେହ ବର୍ତ୍ତମାନ ବି ଶୀତେଇ ଉଠୁଛି । କି ଭୟଙ୍କର ବିଷ ଦିଆ ଯାଇଥିଲି···? ଗୋଟିଏ ମୂଳରେ ମୋର ଅବସ୍ଥା ଏପରି ଆକାର ଧାରଣ କଲା, ସେଥିରେ ମୁଁ ବଞ୍ଚିବି ବୋଲି ଆଶା କରି ନ ଥିଲି । ସିଗାରେଟ୍ ଧୂଆଁ ମୋ ପାଟିରୁ ବାହାରୁଛି କି ନାହିଁ ମୁଁ କହି ଗଡ଼ି ପଡ଼ି ପଡ଼ିଗଲି । ତାପରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଧରି ସେମାନେ ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି ।

ତୁମେ ଗୁଳି କାହିଁକି ନ ଚଳାଇଲ ?

ସେ ସୁବିଧା ପାଇଥିଲି । ଥରେ ମାତ୍ର ରିଭଲ୍‌ଭର ସୁଇଚ ଟିପିଲି । କିନ୍ତୁ ସେତେବେଳକୁ ରିଭଲ୍‌ଭରର ଗୁଳି ବାହାର କରି ଦେଇଥିଲେ ସେମାନେ ।

ଆଚ୍ଛା···। ସେମାନେ କୌଣସି ଚିହ୍ନ ଛାଡ଼ି ଯାଇଛନ୍ତି ? ଉତ୍ତର ପାଇବା ଆଶାରେ ପୋଲିସ ସାହେବ ଦୁହେଁ ତାଙ୍କୁ ଚାହିଁ ରହିଲେ ।

ହଁ, ହଁ ଚିହ୍ନିତ ରଖି ଯାଇଛନ୍ତି ?

ଦେଖାଇ ପାରିବେ କି ?

ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁ ଉଠି ଭିତର ଘରକୁ ଗଲେ ।

କିଛି ସମୟ ନୀରବତା ବିରାଜମାନ କଲା ଗୃହସାରା । ନୀରବତା ଭଙ୍ଗ କରି ଇନ୍‌ସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧର ବାବୁ କହିଲେ,

ତେବେ ସିଗାରେଟରେ କ'ଣ ପଏଜନ୍ ଥିଲା ?

ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ସାହେବ କହିଲେ,

ଏତ ସାଧାରଣ କଥା । ଛଦ୍ମବେଶୀ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ସାହେବଙ୍କ ସହ ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁ ଚାଲିଗଲା ପରେ ଛଦ୍ମବେଶୀ ଅଧର ବାବୁ ପୂର୍ବରୁ ଥିବା ସିଗାରେଟ ଡବା ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି

ନିଜର ପଏଜନ୍ ସିଗାରେଟ ଡବା ରଖି ଦେଇଥିଲେ । ତାପରେ ସେହି ଡବାରେ ଦୁଇଟି ଭଲ ସିଗାରେଟ ରଖି ଦିଆ ଯାଇଥିଲା । ଆଉ ସେମାନେ ଜାଣନ୍ତି ଯେ ଅଫିସର ଦୁହିଁଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ ସିଗାରେଟ ନ ଦେଇ ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁ କଦାପି ସିଗାରେଟ ପିଇବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଭଲ ସିଗାରେଟ ଦୁଇଟି ବାହାର କରି ଛଦ୍ମବେଶୀ ପୋଲିସ ଅଫିସର ଦୁହେଁ ପିଇ ନେଇଛନ୍ତି । ଆଉ ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁଙ୍କୁ ବିଷାକ୍ତ ସିଗାରେଟ ଦିଆ ଯାଇଛି । ସେ ଯାହା ହେଉ ଯଦି ଚିହ୍ନ ରଖି ଯାଇଛନ୍ତି, ତେବେ ଧରା ନ ପଡ଼ିବାର କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ । ନିଶ୍ଚୟ ଧରା ପଡ଼ିବେ ହିଁ ପଡ଼ିବେ । ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁ ଫେରିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ହାତରେ ରିଭଲଭର ଦେଖି ଦୁଇ ପୋଲିସ ଅଫିସର ମଥା ଅବନତ କରି ନେଇଛନ୍ତି, କାରଣ କେତେଥର ସେ ଦୁଇଟି ରିଭଲଭର ସେ ଦୁହେଁ ବ୍ୟବହାର କରି-ଛନ୍ତି । ଆଉ କେତେ ହରିଣ, ସମ୍ବର ସେହି ଦୁଇଟି ରିଭଲ-ଭରରେ ପ୍ରାଣ ହରାଇଛନ୍ତି । ମଥାଟାକୁ ଟିକିଏ ଉପରକୁ ଟେକି ଇନସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧର ବାବୁ କହିଲେ,

ଆଚ୍ଛା··· । ଆପଣ ଯେଉଁ ସିଗାରେଟ ଡବାରୁ ସିଗାରେଟ ଖାଇଲେ, ସେ ଡବାଟା ଟିକିଏ ଦେଖାଇ ପାରିବେ କି ?

ସେଇଟି ସେମାନେ ଛାଡ଼ି ଯାଇ ନାହାନ୍ତି ।

ପୋଲିସ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ସାହେବ ମଥା ନୁଆଁଇ ଖାଲି ହାତଟାରେ ମୁହଁଟାକୁ ପୋଛି ଆଣି କିଛି କହିବାକୁ ଅଗ୍ରସର ହେଲା ବେଳକୁ ଦେଖି ନେଲେ ଖଣ୍ଡିଏ ଦରପୋଡ଼ା ସିଗାରେଟ୍ । ସେଇଟିକୁ ଗୋଟାଇ କହିଲେ, "ଆଚ୍ଛା—ଏ ଦରପୋଡ଼ା ସିଗାରେଟ୍ ଖଣ୍ଡିକ ସେ ଡବାରୁ ବାହାର କରି ପିଇଥିଲେ କି ।

ସଠିକ କରି କହି ପାରୁନି । ମାତ୍ର ଯେତେ ସବୁ ଖଣ୍ଡିଆ

ସିଗାରେଟ୍ ଘର ଓଲାଇ,ସେ କୋଣରେ ଗଦା ହୋଇଛି । କ
ଆଙ୍ଗୁଠି ଦ୍ୱାରା ଘର କୋଣକୁ ଦେଖାଇ ଦେଲେ । ଇନସ୍ପେକ୍ଟ
ଅଧର ବାବୁ ଖଣ୍ଡିଆ ସିଗାରେଟ୍ ଗୁଡ଼ାକୁ ଗୋଟେଇ ଆଣି ପକେ
ଟରେ ରଖିଲେ । ତା'ପରେ କେତେକ ସାଧାରଣ ପ୍ରଶ୍ନ ଶ୍ୟା
ସୁନ୍ଦର ବାବୁଙ୍କୁ ପଚାରି ପରିଶେଷରେ କହିଲେ, ଆଚ୍ଛା ଆମ
ଯାଉଛୁ । ଆବଶ୍ୟକ ପଡ଼ିଲେ ପୁଣି ଆସିବୁ । ଯଦି କୌଣ
ବଶିଷ୍ଟ ଖବର ପାଆନ୍ତି ତାହାହେଲେ ଆମକୁ ଫୋନ କରିବେ ।
କହି ଦୁଇ ପୋଲିସ ସାହେବ ଚେୟାର ଉପରୁ ଉଠିପିବା ଭଙ୍ଗୀରେ
ଠିଆ ହେଲେ ।

ସେଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟା । ଅଧର ବାବୁ ଏକାକୀ ଆରାମ ଚୌକୀରେ ବସି ଖବର କାଗଜଟାରେ ଆଖି ବୁଲାଇ ଆଣୁଥିଲେ । ହଠାତ୍ ଦେଖି ନେଲେ ପତ୍ରିକାର ଗୋଟିଏ ସ୍ତମ୍ଭକୁ । ବଡ଼ ବଡ଼ ଅକ୍ଷରରେ ଲେଖାଥିଲା "ଡସ୍ୟୁଙ୍କର ଡକାୟତି । ପୋଲିସ ଅଫିସରଙ୍କ ଚକ୍ଷୁରେ ଧୂଳି ଦେଇ ଡକାୟତମାନଙ୍କ ବିପୁଳ ବିଜୟ ।"

ପ୍ରକାଶ ଥାଉକି ଗତ ପହିଲି ତାରିଖରେ ପୋଲିସ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ଏବଂ ଶ୍ରୀ ଅଧର ବାବୁଙ୍କୁ ରଙ୍ଗେଇଲୁଣ୍ଡା ଏରୋଡ୍ରମରେ ଶୁଆଇ ଦେଇ ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁଙ୍କ ଘରୁ ବହୁତ ଅଳଙ୍କାର

ସହ ଟଙ୍କା ସୁନା ଚୋରି ହୋଇ ଯାଇଛି । ଆହୁରି ଜଣା ଯାଇଛି ଯେ ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁଙ୍କୁ ସିଗାରେଟ୍‌ରେ ଇଞ୍ଜେକ୍‌ସନ୍ ଦେଇ ସଂଜ୍ଞାହୀନ କରାଇ ଦିଆ ଯାଇଥିଲା । ଆଉ ସମସ୍ତ ମୂଲ୍ୟବାନ ଜିନିଷ ଚୋରି କରି ଦୁଇ ପୋଲିସ ସାହେବଙ୍କୁ ଦୁଇଟି କାର ଗ୍ରାଣ୍ଡ ହୋଟେଲ ଆଗରେ ରଖି ଡକାୟତ ମାନେ ଚାଲି ଯାଇଥିଲେ ।

ତାପର ଦିନର କଥା । ଗ୍ରାଣ୍ଡ ହୋଟେଲରେ ଚା ଖାଉଥିବା ସମୟରେ ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦରଙ୍କ କକେଇ ପୁଅ ଭାଇଙ୍କ ପକେଟ କାଟି ଦଶ ହଜାର ଟଙ୍କା ଡକାୟତମାନେ ନେଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ଏହିକି ଯେ ସେମାନେ ଟଙ୍କା ନେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପକେଟ ସହିତ ଖଣ୍ଡିଏ ଚିଠି ମଧ୍ୟ ପିନ୍ କରାଇ ଦିଆ ଯାଇଥିଲା । ଭଦ୍ରଲୋକଟି ହୋଟେଲ ମାଲିକଙ୍କୁ ପଇସା ଦେବାକୁ ଯାଇ, ହତୋତ୍ସାହ ହୋଇ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଡକାୟତ ମାନଙ୍କ କାରକୁ ଅନୁଧାବନ କରିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଦୁଃଖର କଥା ପୋଲିସ ସହ ଭଦ୍ରଲୋକ ଜଣକ ଡକାୟତ ମାନଙ୍କୁ ଅନୁଧାବନ କଲେ ସୁଦ୍ଧା ସେମାନଙ୍କ ଚକ୍ଷୁରେ ଧୂଳି ଦେଇ ଡକାୟତମାନେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ । ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହି ଗିରଫ ହୋଇ ନାହାନ୍ତି । ତେଣୁ ଲୋକଙ୍କ ମନରେ ଆତଙ୍କ ପ୍ରକାଶ ପାଉଛି ।

"ତେଣୁ ପୋଲିସ ଉଚ୍ଚପଦସ୍ଥ ଅଫିସରମାନଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ ଯେ ଦକ୍ଷତା ସମ୍ପନ୍ନ ପୋଲିସ ଅଫିସରଙ୍କୁ ନିଯୁକ୍ତ କରି ଲୋକଙ୍କ ମନରୁ ଭୟ ଦୂର କରନ୍ତୁ ।"

ପୋଲିସ ଇନସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧର ବାବୁ ପତ୍ରିକାର ବିଶିଷ୍ଟ ଖବରଟା ପଢ଼ସାରି କୌଣସି ଏକ ଚିନ୍ତାରେ ନିମଗ୍ନ ରହିଲେ । ବୋଧହୁଏ ତାଙ୍କ ପରାଜୟରେ ନିଜେ ଲଜ୍ଜା ଅନୁଭବ କରି ଉପଯୁକ୍ତ ପନ୍ଥା ଅବଲମ୍ବନର ଖିଅ ଯୋଡୁଛନ୍ତି । ତେବେ

ଡକାୟତ ମାନଙ୍କ ପାଖରେ ପୋଲିସ ଯେ ଜୟଯୁକ୍ତ ହେବ, ଭାବି ହେଉନି । ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର ଡକାୟତି ଦୁଇଟି ହୋଇଗଲା । ଅଥଚ ଡକାୟତ-ମାନଙ୍କୁ ଧରିବା ଦୂରେ ଥାଉ, ସେମାନଙ୍କ ସାହସ ଆଉ କୌଶଳରେ ଯେ ପୋଲିସର ବିପୁଳ ପରାଜୟ ଘଟିଛି ଏ କଥା କିଏ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବ ?

ଚାରିମାସ ପରେ । ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ଆସିବା କ୍ଷଣି ସମସ୍ତ ଶ୍ରମିକ ବୃନ୍ଦ ମଥା ନୁଆଁଇ ପ୍ରଣାମ ଜଣାଇଲେ । ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ଦେଶହିତୈଷୀ, ପ୍ରବୀଣ ନେତା, ଆଉ ଶହ ଶହ ଗରିବ ଅନାଥଙ୍କର ଅନ୍ନଦାତା । କେତେ ଅନାଥ ବାଳକ ବାଳିକାଙ୍କର ଶିକ୍ଷାର ଭାର ନିଜେ ବହନ କରିଛନ୍ତି । କାହାକୁ କିଛି କହିବେନି । ମିଲ୍ ମାଲିକ ହିସାବରେ ଗର୍ବ ନାହିଁ, ଅହଙ୍କାର ନାହିଁ । ବରଂ ଶ୍ରମିକ-ମାନଙ୍କ ପରିଶ୍ରମ ଦେଖି ଶ୍ରମର ମୂଲ୍ୟ ଦେବେ । କେତେ ସ୍କୁଲ କଲେଜ ଖୋଲି ଦେଶ ହିତକର କାମରେ ଅଜସ୍ର ଟଙ୍କା ବ୍ୟୟ କରିବାରେ ଅଦ୍ୱିତୀୟ । ବୟସ ଆନ୍ଦାଜ ଚାଳିଶ ପାଖା-ପାଖି । କିନ୍ତୁ କିଏ ଦେଖିଲେ କହିବ—ଗଜା ଟୋକାଟା । ତିରିଶି ପଇଁତିରିଶି ଭିତରେ । ସର୍ବଦା ହସ ହସ ମୁହଁ । କିନ୍ତୁ ଆଜି ଅତି ଗମ୍ଭୀର ଭାବେ ସ୍ୱ ନିର୍ମିତ କମ୍ପାନୀ ଭିତରେ ଭ୍ରମଣ କରି ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କୁ ଦୁଃଖ ଅସୁବିଧା ପଚାରିବା ଦୂରେ ଥାଉ, କମ୍ପାନୀ ମେନେଜର ସହିତ ବି ଭଲଭାବେ ଆଳାପ କରି ନାହାନ୍ତି । ଚଞ୍ଚଳ ଶ୍ରମିକଙ୍କ ଉପରେ ଆଉ ଆଖି ବୁଲାଇ ଦେଇ ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ସହ ଆଉ ଜଣେ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି । ତାଙ୍କୁ କିଏ କେବେ

ଦେଖିଛନ୍ତି କାହାର କାହିଁ ମନେ ହୁଏନି । ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ କହିଲେ,

ଆଚ୍ଛା—ମୋ ସହିତ ଆସ ।

ଉଭୟେ ଚାଲିଲେ । ମିଲ୍ ପାଖରେ ତାଙ୍କର ତିନିମହଲା କୋଠା । ଜଣେ ଭଦ୍ର ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ନେଇ ଯଦି କୋଠାର ମଧ୍ୟ ଭାଗରେ ଛାଡ଼ି ଦିଆଯାଏ, ତାହାହେଲେ ସେ ବାହାରକୁ ଚିହ୍ନି ଚାଲି ଆସିବ, ତାହା କଦାପି ନୁହଁ । କୋଠାଟି ଏପରି ଭାବେ ନିର୍ମିତ ଯେ ଏତ ଆଧୁନିକ ଯୁଗରେ ଏପରି କୋଠା ଆଉ କେଉଁଠି ନ ଥିବ । ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ତୃତୀୟ କୋଠାକୁ ଯାଇ ସୁଇଚ୍ ଟିପିଲେ । ସୁଇଚ୍ ଟିପିବା ମାତ୍ରେ ଧୀର ଭାବେ ଗୋଟିଏ ରାସ୍ତା ଖୋଲିଗଲା କାନ୍ଥ ଭିତରେ । ଗୃହ ସାରା କଟିମିଟି ଅନ୍ଧାର । ତାପରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ସୁଇଚ୍ ଟିପି ଗୃହଟିକୁ ନୀଳବର୍ଣ୍ଣର ଆଲୋକ ଦ୍ୱାରା ଆଚ୍ଛାଦିତ କରାଇ ଧୀରେ ଧୀରେ ଗୋଟିଏ ପରେ ଗୋଟିଏ ପାହାଚ ଅତିକ୍ରମ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଚକ୍ରବତ୍ ପାହାଚ ଗୁଡ଼ାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ପରିଶେଷରେ ଏକ ନିର୍ଜନ କୋଠରୀରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । କୌଣସି ମୂଲ୍ୟବାନ ରତ୍ନ ଖଚିତ ନ ହୋଇଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା ଘରଟିର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ କମ ବୋଲି ମନେ ହେଉ ନ ଥିଲା । ଗୃହର ଦକ୍ଷିଣ ପଟ କାନ୍ଥରେ ଦୁଇଟି ଫଟୋ ଲଗା ଲଗି ହୋଇ ବନ୍ଧା ଯାଇଥିଲା । ଏହା ଛଡ଼ା ଘରଟିରେ କିଛି ନ ଥିଲା । ଗୃହ ଭିତରେ ପରି ପୂର୍ବରୁ ପଡ଼ିଥିବା ଚେୟାର ଉପରେ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ବସି ଅନ୍ୟ ଚୌକୀରେ ବସିବାକୁ ଯୁବକଟିକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ । ତାପରେ ଟେବୁଲ ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ ଥିବା କଲିଂବେଲର ସୁଇଚ ଟିପି କାହାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ବସିଲେ ।

ପ୍ରାୟ ଦଶ ମିନଟ୍ ପରେ ଆଉଜଣେ ଯୁବକ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ ।

ତାଙ୍କୁ ବି ବସିବାକୁ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ । ସୁବକ
ନୂଆ ଆଗନ୍ତୁକ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଚିହ୍ନିବାକୁ ବାକି ରହିଲାନି
ତାହାର ସହକର୍ମୀ ନ ଚିହ୍ନିବେ ତ କାହାକୁ ଆଉ ଚିହ୍ନିବ ?

ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ନୀରବତା ଭଙ୍ଗ କରି କହିଲେ,

ତୁମମାନଙ୍କ ସାହସ ଏବଂ ଅଦ୍ଭୁତ କୌଶଳ ଦେଖି
ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରୀତ ହେଲି । ଆଉ ଯେଉଁ ଅଦ୍ଭୁତ ସାହସ ଖେଳ
ମୋର ପିତୃବୈରୀ ରାୟ ବାହାଦୂରଙ୍କୁ ସର୍ବସ୍ୱାନ୍ତ କରିଛ ସେଥି
ଯୋଗୁ ତୁମମାନଙ୍କ ଠାରେ କୃତଜ୍ଞ । କିନ୍ତୁ କେତେଦିନ ହେ
ମୁଁ ଦେଖୁଛି ସୁରଥର ମନ ପରିବର୍ତ୍ତନ ପ୍ରାୟ ହୋଇ ଯାଇଛି
କାହିଁକି—ସେ ବହୁତ ଥର ମୋ କଥାକୁ ପ୍ରତିବାଦ କରିଛି । ଆ
ପ୍ରତିବାଦ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ ଏହା ତାର ଭାବ ଭଙ୍ଗୀରୁ ଜଣା ପଡୁଛି
ସେଥିଯୋଗୁ ଆଜି ତୁମମାନଙ୍କୁ ଡକାଇଛି । • ଆଜି ସମସ୍ତ ଘଟଣ
ଖୋଲି କହିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରିବାକୁ ପଚ୍ଛଘୁଞ୍ଚା ଦେବନି ।

ଶୋକ ସାଗରରେ ଭସାଇ ବାପା ମୋର ଇହ ଜଗତ
ଚାଲିଗଲେ । ସେତେବେଳକୁ ମୋତେ ହୋଇଥାଏ ଚଉଦବର୍ଷ
ତଳ କ୍ଲାସ ଗୁଡ଼ାକୁ ବହୁତ କଷ୍ଟରେ ବିଦା ଦେଇ ନୂଆ କ
ମେଟ୍ରିକ୍ ଫାଷ୍ଟ କ୍ଲାସକୁ ପ୍ରମୋଶନ ପାଇଥାଏ ।

ସେତେବେଳକୁ ଏକମାତ୍ର ଅଭାବ ଥିଲା ପଇସା । ଅଚଳଚ
ସମ୍ପତ୍ତିକୁ କେସ୍ ଦରବାରରେ ଲଗାଇ ବାପା ମୋର ବହୁ
ଅଭାବର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଥିଲେ । ବାପାଙ୍କର ପ୍ରଧାନ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ
ହେଉଛନ୍ତି ରାୟ ବାହାଦୂର ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ।

ମୁଁ ଜାଣେ—ବାପା ସତ୍ୟ ଆଉ ନ୍ୟାୟ ପଥରେ ହଜା
ହଜାର ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ କରିଥିଲେ ବି ବାପା ଯେ କେସ୍‌ଟ

ାହାଙ୍କ ଉପଯୁକ୍ତ ହୋଇ ନ ପାରନ୍ତି, ସେ ବିଷୟ ଦିନେ ସୁଦ୍ଧା ାବିନି ।

ବହି କୀଟାଣୁ ହେବା ମୋର ଅଭ୍ୟାସ ଥିଲା । ତାଛଡ଼ା ମୁଁ କୌଣସି ବାହାର ବିଷୟରେ ମୁଣ୍ଡ ଖେଲାଉ ନ ଥିଲି ।

ସେହି ବର୍ଷ ମୋର ମା ପଢ଼ିବା ପାଇଁ ମୋତେ ମନା କରି-ଦେଲେ । କିନ୍ତୁ ପଢ଼ା ବନ୍ଦ କରିବା ପାଇଁ ମୋର ମନ ମାନିଲା ାହିଁ । ଜିଦ୍ ଧରି ବସିଲି । ପଢ଼ିବାକୁ ଅଳି କଲି । ମା'ର ମୁଁ ଏକମାତ୍ର 'ଏକୋଇର ବଳା ବଗିକେଶନ ।' ମୋର ସ୍କୁଲ ାିବାରେ ଅଟକାଇ ପାରିଲାନି ସେ । ଯଥାମତ ସ୍କୁଲକୁ ଯାଇ ପୂର୍ବପରି ପଢ଼ା ଆରମ୍ଭ କଲି । ଛୁଟିଦିନ ମାନଙ୍କରେ ବାପାଙ୍କ କେସ୍ ିଷୟ ମା କହୁଥାଏ । ଆଉ ରାୟ ବାହାଦୁର ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର କିପରି ାଙ୍କୁ ହେୟ ଜ୍ଞାନକରି ଦଣ୍ଡ ଦେଉଥାନ୍ତି ଆଉ ସେ କିପରି ବଳାତ୍କାର ାରି ଜମି ହରଣ କରିଥିଲେ ସେଇକଥା ବି କେବେ କହୁଥାଏ । ିନ୍ତୁ ସେ ବିଷୟରେ ମୁଁ କେବେ ମୁଣ୍ଡ ଖେଲାଇଛି, ସେକଥା ମୋର ମନେ ପଡୁନି ।

ଦିନ ଗଡ଼ି ଚାଲିଲା । ରାତି ପରେ ଦିନ, ଦିନ ପରେ ରାତି ଘୂର୍ଣ୍ଣାୟମାନ ହୋଇ ଚାରିଟି ବର୍ଷ ବିତି ଯାଇଛି । ପଢ଼ା ଚାଲିଥାଏ ମୋର । ପୁଣି ଘରେ ଖାଇବାକୁ ନ ଥାଏ । ଉପାସ ରହି ବି ମା ମୋର କଷ୍ଟରେ ପଡ଼ି ଏପରିକି ଧାନକୁଟି ତାର ମାସକର ଝାଲ ପୋଛା ପଇସାକୁ ମୋ ନିକଟକୁ ପଠାଉଥାଏ । କଷ୍ଟେ ମଷ୍ଟେ କଲେଜରେ ଚତୁର୍ଥ ବର୍ଷରେ ବି, ଏ, ରେ ଅନର୍ସ ରଖି ପାସ୍ କରି ଘରକୁ ଫେରିଲି । ସେତେବେଳର ଅଭାବ ଦେଖିବା ଭଳି ଭାଷାରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ହେବନି ।

ତା ପରର କଥା । ବି, ଏ, ପାଶ୍ କରି ଚାକିରି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ

ବାହାର ପଡ଼ିଲି । ସେତେବେଳକୁ ମା'ଙ୍କୁ ଜ୍ୱର ହୋଇଥାଏ
ଆଉ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଥିବ, ମୁଁ ଆଇ, ଏ, ରେ ଯେଉଁବର୍ଷ ପଦା
ର୍ପଣ କଲି ସେଇ ବର୍ଷ ମୋର ବିବାହ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ମୋ
ଇଚ୍ଛା ନ ଥିଲେ ବି ଯଉତୁକ ଆଶା ନେଇ, ଆଉ ସେଇ ଯଉତୁ
ମୋର ପଢ଼ାର ବ୍ୟବହାରର ଗୁରୁତ୍ୱ ନେଇ ରାଜି ହୋଇଥିଲି
ଖାଇବାକୁ ନ ପାଇ ସ୍ତ୍ରୀର ଦେହ ବି ଦୁର୍ବଳ ଥାଏ । ତେ
ଚାକିରି ନ କଲେ ମୋତେ ମିଶାଇ ତିନିଜଣ ଏବଂ ଗୋଟିଏ ପିଲା
ସମ୍ଭାଳିବା ସହଜ ନୁହେଁ । ସେତେବେଳକୁ ପୁଞ୍ଜିପତି ଆ
ଓଡ଼ିଶାର ଶିଳ୍ପପତି ରାୟ ବାହାଦୁରଙ୍କ ନାଁ ଉଲ୍ଲେଖ ଯୋଗ୍ୟ
ଦରଖାସ୍ତ ଖଣ୍ଡେ ଧରି ତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଗଲି । ମୋର ଯୋଗ୍ୟତ
ଆଉ ପରିଚୟ ବି ଦେଲି । ଶେଷରେ ମୋର ଆଶା ହେଲା ମୁ
ନିଶ୍ଚୟ ଚାକିରି ଖଣ୍ଡିଏ ପାଇବି ବୋଲି । ଯୋଗ୍ୟତା ଯେତେ
ବେଳେ ଅଛି, ନ ପାଇବି ବା କାହିଁକି ? ତାପରେ ଏ ତୋଷା
ମତଆ ଯୁଗରେ ତୋଷାମତ କରି କୁକୁର ପାଲଟି କାକୁତି ମିନ
କଲି । କିନ୍ତୁ ପରିଶେଷେ·····? ଏ ବୃତ୍ତି ଧରିବାକୁ ବାଧ
ହେଲି । ରାୟ ବାହାଦୁର ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ସିଧା ସିଧା ମନା କରି
ଦେଲେ । ଚାକିରି ମିଳିବନି ବୋଲି କହିଲେ । କହିଲେ
ଯାହାର ବାପା ପିତୃ ବୈରି ତାର ପୁଅକୁ ଚାକିରି ଦେଇ ଜୀବନରେ
କଳଙ୍କ ବୋଲିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । କାକୁତି ମିନତି ହେବା ସ୍ଥଳେ
ପିଅନ ଦ୍ୱାରା ଧକ୍କା ଦେଇ ବାହାରକୁ ବାହାର କରିଦେଲେ
ତାପରେ ଅନ୍ୟଆଡ଼େ ଚାକିରି ପାଇଁ ବହୁତ ଚେଷ୍ଟା କଲି
ସେତେବେଳକୁ ମୋର କକା ଦାଦା କେହି ଉଚ୍ଚ ଅଫିସର ହୋଇ
ଚାକିରି କରୁ ନ ଥିଲେ ।

ତେଣୁ ମୁଁ ଚାକିରି ନ ପାଇବା ସ୍ୱାଭାବିକ । ତୋଷାମଣ୍ଡ

ଭୋଗ ବିଳାସରେ ମାତିବାପାଇଁ ଏସବୁ କାମ କରିବାକୁ ମୁଁ ତୁମ ମାନଙ୍କୁ ମତାଇ ନାହିଁ । ଦେଶ ହିତକର କାମରେ ଯେଉଁ ପଇସା ଖର୍ଚ୍ଚ ନ ହେଉଛି, ସେ ପଇସା ଚେଷ୍ଟା କରି ଆଣିବା ପାପ ନୁହେଁ ।

ଗରିବ ନିରାଶ୍ରୟ ଲୋକେ ପେଟକୁ ଗଣ୍ଡେ ଖାଇବାକୁ ନ ପାଇ ହାହାକାର କରି ବୁଲୁଛନ୍ତି । ଆଉ ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁଙ୍କ ଭଳି କେତେକ ଧନୀକ ଶ୍ରେଣୀ ପଇସାକୁ ସଞ୍ଚିତ କରି ପୋତି ରଖୁଛନ୍ତି ମାଟିତଳେ । ତଦ୍ୱାରା ଦେଶର ଯେ କେତେ କ୍ଷତି ହେଉଛି, ତାହା ତୁମେମାନେ ବେଶ୍ ଅନୁମାନ କରି ପାରୁଥିବ । ଆଜିକାଲି ଆମ ସରକାର ନିରାପଦରେ ପଇସା ରଖିବାକୁ ଏତେ ସୁବିଧା କରିଛନ୍ତି, ସେଥିରେ ବି ରଖିବାକୁ କୁଣ୍ଠାବୋଧ କରନ୍ତି ସେମାନେ । ସେମାନେ ମନେ କରନ୍ତି ଯଦି ବେଙ୍କ୍‌ରେ ଟଙ୍କା ରଖାଯାଏ, ତାହାହେଲେ ତାହା ସରକାର ଆଉ ଦେବେନି । ତୁମେମାନେ ଜାଣ ଯେ ଜାତୀୟ ସଞ୍ଚୟ ଯୋଜନାରେ ଟଙ୍କା ରଖିବା କେତେ ସୁବିଧାଜନକ । ସେଥିରେ ବି ଏମାନେ ଟଙ୍କା ରଖନ୍ତିନି । ତେଣୁ ଏମାନଙ୍କଠାରୁ ବଳେ, କଳେ, କୌଶଳେ ସମସ୍ତ ଧନ ଆଣି, ଗରିବ ନିରାଶ୍ରୟଙ୍କୁ ବାଣ୍ଟିବା ଏ ହେଲା ମୋର ଲକ୍ଷ୍ୟ । ତେଣୁ ତୁମାନଙ୍କୁ ଏ ଅଭିଯାନରେ ଯୋଗଦେଇ ଆଗେଇ ଯିବାକୁ ମୁଁ କହେ । ମୁଁ କହିବା ଅନୁଯାୟୀ ଆଜି ଗୁଇନ୍ଦା ଅଫିସରଙ୍କ ସହ ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦରର କକେଇ ପୁଅ ଭାଇ ବ୍ରଜକୁ ମଧ୍ୟ ଜଣାଇ ଦିଅ । ସୁରେନ୍ଦ୍ରକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ପଚାରିଲେ, କ'ଣ ଭାବୁଛ ସୁରେନ୍ଦ୍ର ?

ନା ଆଜ୍ଞା, ଆପଣ ଯାହା କହିଲେ, ତାହା ଅକ୍ଷରେ ଅକ୍ଷରେ ସତ । ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ସହକର୍ମୀ ସୁରଥକୁ ଧରି ଦେଶ

ତକର କାମରେ ଯୋଗ ଦେବାକୁ ପଛଘୁଞ୍ଚ ଦେବନି । ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ଚିଠି ଲେଖିବାକୁ ଯାଉଛି ! ଆବଶ୍ୟକ ହେଲେ ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ପରାମର୍ଶ ନେବୁ ।

କହୁ କହୁ ଉଠି ଠିଆହେଲ ସୁରେନ୍ଦ୍ର । ତା' ସହିତ ସୁରଥ ଯିବାପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲା । ତାପରେ ଗୃହଦ୍ୱାରୀ ଅନ୍ଧାର ବରଣ-ମାନ କଲା ।

ଆକାଶ ବକ୍ଷରେ ଗହଳିଆ ବଉଦ । ତିନିଦିନ ହେଲା ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ସନ୍ଧ ନାହିଁ । ତୋଫାନ ସହ ଘଡ଼ଘଡ଼ି । ଘଡ଼ଘଡ଼ି ସହ ଭୀଷଣ ବର୍ଷା । ଗତ ରାତିଠୁଁ ମୂଷଳ ଧାରାରେ ବର୍ଷି ଏତେ ବେଳକୁ ଟିକିଏ ଛାଡ଼ି ଯାଇଛି । ଅଥଚ ଆକାଶରେ ବଉଦ ମାଳ ଉଭୟ ପ୍ରାନ୍ତକୁ ଲାଗି ରହିଛି । ରାସ୍ତା ଘାଟରେ ଗାଡ଼ି ଯିବା ଆସିବା ବନ୍ଦଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଘଣ୍ଟାଏ ପୂର୍ବରୁ ଖଣ୍ଡିଏ ଦୁଇ ଖଣ୍ଡି ଗାଡ଼ି ଯା-ଆସ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲାଣି ।

ଇନିସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧର ବାବୁ ସକାଳୁ ଉଠି ସ୍ନାନାହାର ସମାପନ କରି କେଉଁଠିକି ଯିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ସାରିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଫିରିଫିରିଆ ଉପୁରିଆ ମେଘଟା ନ ଛାଡ଼ିଥିବା ହେତୁ ଘରୁ ବାହାର ନାହାନ୍ତି । ଝିପିଝିପି ବର୍ଷାଟା ଛାଡ଼ୁ ଛାଡ଼ୁ ଘରୁ ବର୍ଷାତିଟା ଲଗାଇ ବାହାରକୁ ବାହାରିଲା ବେଳେ ପହଞ୍ଚି ଗଲେ ତାଙ୍କ ବାଲ୍ୟବନ୍ଧୁ ।

ଯିବେ ବା କପର ? ଯିବା ପ୍ରସ୍ତାବଟା କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ସ୍ଥଗିତ ରଖି ବନ୍ଧୁଙ୍କ ସହ କଥୋପକଥନରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିଲେ । ନିଜର ହାଣ୍ଡିଶାଳ ଠାରୁ ସେକ୍ରେଟେରିଏଟ୍ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ପରିଶେଷରେ ଏହି ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ନିର୍ବାଚନ ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବାକୁ ଛାଡ଼ ନାହାନ୍ତି । କେଉଁ ଜିଲ୍ଲାରୁ କିଏ କିଏ ମେମ୍ବର ଆସିଲେ, କେଉଁ ପ୍ରାର୍ଥୀକୁ କିଏ କେତେ ହଜାରରେ ପରାସ୍ତ କରି ଜୟଯୁକ୍ତ ହେଲା, ଏହା ବି ଆଲୋଚନାରୁ ବାଦ ପଡ଼ିଲାନି ।

ବନ୍ଧୁ ଜଣକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଭଙ୍ଗୀରେ କହିଲେ:

ବୁଝିଲୁ ଅଧିର, କାଲିକା ଖବର କାଗଜରେ ଦେଇଥିଲା ଯେ ଗଞ୍ଜାମର ଜଣେ ବିଶିଷ୍ଟ କଂଗ୍ରେସକର୍ମୀ ତାଙ୍କର ବିଶିଷ୍ଟ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦୀଙ୍କୁ ଶୋଚନୀୟ ଭାବେ ପରାଜୟ କରି ଷୋହଳ ହଜାର ଆଠଶହ ଏକାଅଶୀ ଭୋଟରେ ଜୟଯୁକ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି । ଏହି ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ-କାଳୀନ ନିର୍ବାଚନରେ ବଡ଼ ବଡ଼ ନେତାଙ୍କୁ ପରାଜୟ କରି ବିଶିଷ୍ଟ ବିଶିଷ୍ଟ କଂଗ୍ରେସ କର୍ମୀ ଜୟଯୁକ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି ।

ପୁଣି ତରବରରେ ବନ୍ଧୁ ଜଣକ କହିଲେ,

ଆବେ, ଦେଶ କଥା ଛାଡ଼ । ତୋର କଣ ହେଲା, ଜୟ ନା ପରାଜୟ ? ଅସଲ କଥାଟା ପଚାରିବାକୁ ଆସି ତୋ ସହିତ ଯେ ସବୁ ପ୍ରକାର କଥା ହୋଇ ସାରିଲିଣି ସେ କଥା ଭୁଲି ଯାଇଛି ।

ଇନିସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧିର ବାବୁ ପୂର୍ବ ଭଙ୍ଗୀ ବଦଳାଇ ପଚାରିଲେ,

କେଉଁ କଥା ??

ତାହାହେଲେ ତୁ ଜାଣିନୁ ନା ? ଯେଉଁ ପତ୍ରିକାରେ ବାହାରି ଥିଲା ଯେ ଡକାୟତମାନଙ୍କ ପାଖରେ ପୋଲିସର ବିପୁଳ ପରାଜୟ ।

ହଁ, ହଁ ଜାଣିଛୁ ବନ୍ଧୁ । ଡକାଏତ ମାନେ ଯେ ଏତେ ଲୋକଙ୍କ ଚକ୍ଷୁରେ ଧୂଳି ଦେଇ ଡକାୟତି କରି ପାରିଚନ୍ତି, ତାହା ଭାବିଲେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗୁଛି । ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଚାରିମାସ ବିତି ଗଲାଣି । ସେମାନଙ୍କୁ ଗିରଫ କରିବା ଦୂରେ ଥାଉ, ସେମାନଙ୍କ କୌଶଳ ଆଉ ସାହସର ସୀମା ପାଖକୁ ପୋଲିସ ଯେ ଯାଇ ପାରିନି ଏହା ବଡ଼ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା । ଡାକି ଡାକି ସେମାନେ ଯେ ଚୋରି କରୁଛନ୍ତି ଏହା କ'ଣ କମ୍ ବାହାଦୁରୀର କଥା । ଏ ଭିତରେ ଗୋଟେ ବଡ଼ ଦୁଇ ଚାରିଟି କେସ୍ ହୋଇ ସାରିଲାଣି । କିନ୍ତୁ ପୋଲିସ ତାର ଖୋଜ ଖବର ପାଇନି । ସେଦିନ ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁଙ୍କ ଘରୁ ଯେଉଁ ସିଗାରେଟ୍ ଅଣା ଯାଇଥିଲା, ସେଥିରେ ବିଷ ଦିଆ ଯାଇଥିଲା ଏହା ଡାକ୍ତର ରିପୋର୍ଟରୁ ଜଣା ଯାଇଛି । ଆଉ ମୋର କାର ଉପରୁ ଯେଉଁ ହାତର ନକ୍ସା ଆଣିଥିଲି ତାହା ଗୋଟିଏ ବାର ବର୍ଷ ଝିଅ ପିଲାର ହାତ ପରି ମନେ ହେଉଛି । ତେଣୁ ଡକାୟତ ମାନଙ୍କର କୌଣସି ଚିହ୍ନ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପାଇ ପାରିନୁ । ପାଇବୁ ବୋଲି ଆଶା ବି ନାହିଁ । ଅଥଚ ଡକାୟତ ମାନଙ୍କୁ ଧରିବା ପାଇଁ ପୋଲିସ ଯେ ଦୃଢ଼ ଅଭିଯାନ ଚଲାଇଛି, ତାହା କେହି ଅସ୍ୱୀକାର କରିବେ ନାହିଁ । ଏ ମାନଙ୍କୁ ଧରିବା ପାଇଁ ଜଣେ ସୁଦକ୍ଷ ଅତିରିକ୍ତ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ମଧ୍ୟ ଏଠାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ଦେଖା ଯାଉ କ'ଣ ହେଉଛି ।

ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ ପୋଷ୍ଟମେନ୍ ଆସି ଡାକ ଦେଇଗଲା ।

କିରେ ଦରଓ୍ୱାନ ନାହିଁ । ପୋଷ୍ଟମେନ୍ କ'ଣ ତୋତେ ନିଜେ ସାକ୍ଷାତ କରି ଚିଠି ଦେଉଛି ?

ନା, ନା ଅଛି ଯେ··ମୁଁ ତାକୁ ମନା କରିଛି । ମାନେ ଚିଠି ଆଣିବାକୁ ମନା କରିଛି ।

ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକ ଧରି ଫେରି ଆସିଲେ ସେ । ପୂର୍ବରୁ ବସିଥିବା ଚେୟାର ଉପରେ ବସି ଚିଠିଟି ଖୋଲି ତା ଉପରେ ଆଖି ବୁଲାଇ ନେଲେ । ଚିଠିଟାକୁ ଦରପଡ଼ା କରି ଉଠି ଆସି ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ ବାହାର ଝରକା ଖୋଲି ରାସ୍ତା ଉପରକୁ ଦେଖି ନେଲେ । ସେତେବେଳକୁ ପୋଷ୍ଟମ୍ୟାନ୍ ଚାଲିଗଲାଣି । ଫେରି ଆସି ଅଧର ବାବୁ ପୁଣି ଚିଠିଟି ପଢ଼ିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହେଲା ବେଳକୁ ବନ୍ଧୁ ଜଣକ କହିଲେ,

ଉଚ୍ଚ ପାଟିରେ ଟିକିଏ ପଢ଼ ଦେଖି—କ'ଣ ଲେଖା ହୋଇଛି ।

ଅଧର ବାବୁ ଚିଠିଟି ଉଚ୍ଚ ପାଟିରେ ପଢ଼ିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ । ଲେଖାଥିଲା—

ଗୋଇନ୍ଦା ଗିରିର ଶୁଭାକାଂକ୍ଷୀ ଅଧର ବାବୁ,

ଚାରିମାସ ସମୟ ପାଇ ଆପଣ ଯେ କୌଣସି ତଥ୍ୟ ଆବିଷ୍କାର କରି ପାରିଥିବେ ଏହା ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ହେଉନି । ବଡ଼ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ଆପଣ ଗୋଇନ୍ଦା ଗିରି ନ ଛାଡ଼ି ଆମ ପିଛା ଯେ ଧରିଛନ୍ତି ତାର ପ୍ରତିକାର ହୋଇ ପାରିନି ଏ ଯାଏ । କାରଣ ଆପଣଙ୍କର ମନେଥିବ ସେହି ଦିନର କଥା । ଆମେ ଯଦି ଚାହିଁଥାନ୍ତୁ, ସେଠି ଜୀବନ ଶେଷ କରି ଦେଇଥାନ୍ତୁ । ଯା'ଦ୍ୱାରା ଆମର ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଆଜି କେହି ନ ଥାନ୍ତା । ତେଣୁ ସେଦିନ ଆମେ ତାହା ନ କରିବା ଅର୍ଥ ପୋଲିସଙ୍କ ପ୍ରତି ସହାନୁଭୂତି ଦେଖାଇବା । ସେଥିରୁ ଆମର ଦେଶ ପ୍ରତି ତଥା ଆପଣଙ୍କ ପ୍ରତି ଉଦାର ହୃଦୟ ଅନୁମାନ କରି ପାରୁଥିବେ । ଯଦି ଆପଣ ଗୋଇନ୍ଦା ଗିରି ଛାଡ଼ି ଆମ ସହିତ ଯୋଗ ଦିଅନ୍ତେ ତାହାହେଲେ ଜାଣି ପାରନ୍ତେ ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ । ତେଣୁ ଶେଷଥର ପାଇଁ ଲେଖି ଜଣାଉଛୁ ଯେ ତୁରନ୍ତ ଗୁଇନ୍ଦାଗିରି ଛାଡ଼ି ଆମ ସହିତ ଯୋଗ ଦିଅନ୍ତୁ । ନଚେତ୍ ଯାହା ଫଳ ପାଇବା କଥା ପାଇବେ ।

ଦ୍ୱିତୀୟତଃ ଆଜି ପୁଣି ଆମର ଅଭିଯାନ ଆରମ୍ଭ କରୁଛୁ । ବ୍ରଜବାବୁଙ୍କ ଘରେ ହୁଏତ ଦେଖା ସାକ୍ଷାତ ହୋଇପାରେ । ଯୁକ୍ତି ଏଠାରେ ଚେଷ୍ଟା କରି ଆମର ସାହସ ଦେଖାଇ ପାରିବୁ । ଆମେ ଜାଣୁ ରାୟ ବାହାଦୁର ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁଙ୍କ ଘରେ ଶସସ୍ତ୍ର ପୋଲିସ ରହିଥିଲେ ପରି ଆଜି ବି ରହିବେ । ହୁଏତ ସେଦିନ ଠାରୁ ବହୁତ ସଂଖ୍ୟାରେ । କିନ୍ତୁ କିଛି ଯେ କ୍ଷତି କରି ପାରିବେ । ତାହା ଭାବିବା ନିର୍ବୋଧତାର ପରିଚୟ ମାତ୍ର । ବରଂ ଗୋଇନ୍ଦା ଗିରିର ଦୁର୍ବଳତା ନ ହରାଇ ଘରେ କୌଣସି ବାହାନାରେ ରହିବା ଭଲ । ହେଉ । ଯଦି କଥାଟାକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ନ ଦେଇ ଅଭିଯାନ ଚଳାନ୍ତି ତାହାହେଲେ ବ୍ରଜବାବୁଙ୍କ ଘରେ ସାକ୍ଷାତ ପାଇବେ, ହେଉ ରହିଲୁ । । ଇତି ।

ଆପଣଙ୍କର ଶୁଭାକାଂକ୍ଷୀ

ଇନସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧର ବାବୁ ଏକ ନିଶ୍ୱାସରେ ଚିଠିଟି ପଢ଼ି ଗଲେ । ଗୋଟିଏ ଦୀର୍ଘ ନିଶ୍ୱାସ ମାରି କହିଲେ, ବୁଝିଲି— ଏମାନେ ଯେ କାହିଁକି ଡକାୟତି କରୁଛନ୍ତି, ତାହା କିଛି ବୁଝା ଯାଉନି । ସତେ ସେ ଦିନ ଯାହା ଘଟିଥିଲା, ମନେ ପଡ଼ିଲେ ବର୍ତ୍ତମାନ ବି ଭୟ ଲାଗୁଛି । ଆରମ୍ଭରୁ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅମୂଳ ଚୂଳ ବର୍ଣ୍ଣନା କରି କହିଲେ ଏଥର ଯେ ଏମାନେ ଧରା ନ ଦେବେ ସିମିତି କିଛି କାରଣ ନାହିଁ । ଏଥର ସେମାନଙ୍କୁ ଧରିବା ଆମ ପକ୍ଷେ ଅତି ସହଜ । ଭାବ ଚିନ୍ତା ଏଥର ପୋଲିସର ଅଭିଯାନ ଚଳିବ । ଏଥର ଯେ ପୋଲିସର ଚକ୍ଷୁରେ ଧୂଳି ଦେଇ ଡକାୟତ ମାନେ ଜୟଯୁକ୍ତ ହେବେ ତାହା କଳ୍ପନା ବିନା ବାସ୍ତବିକ ହୋଇ ପାରେନା । ନୂଆ ଆସିଥିବା ଅତିରିକ୍ତ ପୋଲିସ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ବ୍ୟୂହ ଭେଦକରି ସେମାନେ ଜୟଯୁକ୍ତ ହେବା ସହଜନୁହେଁ । ବଦମାସ

ମାନଙ୍କୁ ନ ଧରିଲେ ଲୋକେ ଯେ ନିଜ ନିଜ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ରଖିବାକୁ ଆଉ ସାହସ କରିବେନି । ଆଚ୍ଛା—ମୁଁ ଟିକିଏ ଯାଏ । ଏ ବିଷୟରେ କୌଣସି ଏକ ଉପାୟ ନ ପାଇଲେ ନ ଚଳେ । କହି କହି ଅଧର ବାବୁ ଉଠିଲେ । ଫୋନ ପାଖକୁ ଯାଇ ଫୋନ ଉଠାଇ କହିଲେ—

ହ୍ୟାଲୋ ଏକ୍ସଚେଞ୍ଜ ? ଥ୍ରୀ ନଏନ୍ ଫାଇଭ୍ ପ୍ଲିଜ୍ !

ଖଡ଼ କିନା ଶବ୍ଦ କାନକୁ ଆସି ଥ୍ରୀ ନଏନ୍ ଫାଇଭ୍ ଲାଇନଟିର କ୍ଲିଏର ଦେବାର ସୂଚନା ଦେଲା ।

ତାପରେ ଅଧର ବାବୁ କହିଲେ, –

ହ୍ୟାଲୋ କିଏ କହୁଛନ୍ତି ?

ଇଏସ୍, ମୁଁ ମିସେସ୍ ଗଡ଼ନାୟକ କହୁଛି ।

ବାବୁ ଅଛନ୍ତି ଘରେ ?

ନା, ବର୍ତ୍ତମାନ ଅତିରିକ୍ତ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟଙ୍କ ସହ ଅଫିସକୁ ଗଲେ ।

ଆଚ୍ଛା ଧନ୍ୟବାଦ ।

ଇନ୍‌ସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧର ବାବୁ ନିଜ କାରରେ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଇ ପୋଲିସ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟଙ୍କ ଅଫିସ ଅଭିମୁଖେ କାର ଛୁଟାଇଲେ । ନିଜ ଡ୍ରାଇଭର ଥିଲେ ବି ତାକୁ ସାଥିରେ ନେବା ବିପଦ ଗଣିଲେ । ସେଦିନ ଘଟଣାରୁ ଆଜି ନିଜ ଡ୍ରାଇଭରକୁ ବି ବିଶ୍ୱାସ କଲେନି । କାର୍ ଖଣ୍ଡିକ ଅଫିସ ଆଗରେ ପହଞ୍ଚିଲା । କାର୍ ଭିତରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଅଫିସ ଘର ଭିତରୁ ପଶି ଆସି କାଇଦା ପ୍ରକାରେ ଗୁଡ୍‌ମର୍ଣ୍ଣିଂ ବୋଲି କହି ଆସନ ଖଣ୍ଡିଏ ଅଧିକାର କଲେ । ତାପରେ ଅଧର ବାବୁ କହିଲେ,

ଦେଖନ୍ତୁ ଆଜ୍ଞା । ଡକାୟତ ମାନେ ଆଜି ବି ଚିଠି ଦେଇ-

କିଛି ସମୟ ବିତି ଯାଇଛି ଏହାପରେ । ବ୍ରଜବାବୁଙ୍କ କଥା ମନ ଭିତରେ ପ୍ରତିପାଦିତ ହୋଇ ଭୟ ସଞ୍ଚାର ହେଉଛି । ଲଜ୍ଜ୍ୟା ଭୀଷଣ ଲଜ୍ୟା ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି ସେ । ସେ ହସିଥିଲେ ବ୍ରଜବାବୁଙ୍କ କାତରତା ଦେଖି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ନିଜେ ଭୟ ପାଇବା କ'ଣ କମ୍ ଲଜ୍ଜ୍ୟାର ବିଷୟ । ତାପରେ ସେହି ଲଜ୍ଜ୍ୟା ଭିତରେ କେତେବେଳେ ନିଦ୍ରା ଦେବୀଙ୍କ କୋଳକୁ ଢ଼ଳି ପଡିଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଜଣା ନାହିଁ ।

ଅଣ୍ଡ ବାହିତ ହୋଇଯାଇଛି କିଛି ସମୟ । ଗାଢ଼ ନିଦ, ଉଠିବାର ଆଶା ନାହିଁ ।

ପୋଲିସ ସାହେବ, ଚିର ଦିନ ଧରି ଯଦି ଏମିତି ଗାଢ ନିଦରେ ଶୟନ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି ତାହାହେଲେ ଆଜି ବ୍ରଜ ବାବୁଙ୍କ ଘରକୁ ଯିବେ । ବ୍ରଜବାବୁଙ୍କ ଘରକୁ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ଆପଣଙ୍କ ଜୀବନର ରକ୍ଷାପାଇଁ ଥରେ ଅଧେ ଭାବନ୍ତୁ । ଜାଣି ଜାଣି ମହତ୍ ଜୀବନକୁ ସାଗର ଗର୍ଭରେ ବୁଡ଼ାଇ ଦେବା ନିର୍ବୋଧତାର ପରିଚୟ ନୁହେ କି ?

ଦକ୍ଷ ପୋଲିସ ଅଫିସର ହିସାବରେ ଦକ୍ଷତା ଦେଖାଇ ପାରିବେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ । ଆମ ପାଖରେ ଆପଣଙ୍କ ବିଜୟ ହାସଲ କରିବା ଶୀତ ଦିନର କୁହୁଡ଼ି ସଙ୍ଗେ ସମାନ । ଜାଣି ରଖନ୍ତୁ, ଆପଣଙ୍କ ରିଭଲଭର ଦିନେ ଆପଣଙ୍କର ଜୀବନ ନେବ । ସହସ୍ର ସହସ୍ର ରିଭଲଭର, ସହସ୍ର ସହସ୍ର ବନ୍ଧୁକ ଆମ ଆଗରେ ହାର ମାନିଛି । ପୁଣି ଭବିଷ୍ୟତରେ ମାନିବ, ତେଣୁ ରିଭଲଭର ଆପଣଙ୍କୁ ଯେଉଁ ସାହସ ଦେଇଛି ଆଉ ଆମ ପଛରେ ଗୋଡ଼ାଇ ବାକୁ ଯେଉଁ ପ୍ରତାରଣା କରୁଛି ତାହା ଆପଣଙ୍କ ଜୀବନ ନେବ ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ଆପଣଙ୍କ ପରି ସହସ୍ର ସହସ୍ର ପୋଲିସ

ଅଫିସର ଆମ ଆଗରେ ହାର ମାନିଛନ୍ତି । ଆଜ ଆପଣ ବି ହାର ମାନିବେ ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ସତ୍ୟ ।

ଉଚ୍ଚାଶ୍ୟତ ଯେଉଁ ଉଚ୍ଚାଶ୍ୟତମାନେ କରୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ମହତ୍ତ୍ୱ, ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଆଉ ନିଷ୍କଳଙ୍କ । ଆମମାନଙ୍କୁ ଧରିବା ପାଇଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଯେଉଁ ଅନାଦି ଅରୂପା ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ଚେତାଉଛନ୍ତି ତାହାଙ୍କ କୃପାରୁ ଆମେ ମଧ୍ୟ ଜୟଯୁକ୍ତ ହେଉଛୁ । ଏଥିର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବାର କାରଣ କିଛିନାହିଁ । କୃଷ୍ଣ ପିଲାବେଳେ ଦଧି ଚୋରାଉ ଥିଲେ । ବଡ଼ବେଳେ ବି ଗୋପୀମାନଙ୍କ ଜଳ କ୍ରୀଡ଼ା ସମୟରେ ବସନ ଚୋରି କରିଥିଲେ । ଆପଣ ଜାଣିଥିବେ ଯେତେବେଳେ ଗୋପୀମାନେ ପୋଖରୀ କୂଳରେ ବସନ ରଖି ଜଳକ୍ରୀଡ଼ା କରୁଥିଲେ ସେହି ସମୟରେ କୃଷ୍ଣ ବସନ ଉଡ଼ାଇ ଆଣି-ବାକୁ ପବନକୁ ଆଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ ଗୋପୀ-ମାନଙ୍କ ବସନ ଆସି କଦମ୍ବ ଡାଳରେ ଗୁଡ଼ାଇ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ପରିଶେଷେ ଗୋପୀମାନେ ଚୋରକୁ ଦେଖି ଦଣ୍ଡ ଦେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ପାଦ ଧରି କହିଥିଲେ,

'ହେ ଉଚ୍ଚାଶ୍ୟତ କୃଷ୍ଣ ! ଦୟା କରି ଆମର ବସନ ଦେଇଦିଅ । ସେହି ବସନ ଚୋରି କୃଷ୍ଣ ଆଜି ମାନବ ରୂପେ ଦେଖା ଦେଇଛନ୍ତି ଆପଣମାନଙ୍କ ଆଗରେ । ଯେତେବେଳେ ସେହି ଉଚ୍ଚାଶ୍ୟତମାନଙ୍କୁ ଧରିବ—ସେତେବେଳେ ସେମାନଙ୍କ ଗୋଡ଼ଧରି କ୍ଷମା ମାଗିନେବ, ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସେଦିନ ଆସିବ ବହୁତ ଡେରିରେ ।'

ଆପଣ ଜାଣନ୍ତି ଆପଣଙ୍କ ପରି ଆମେ ପରକୁ ମୁଣ୍ଡ ବିକିନୁ । ଯାହାଠାରେ ଯୋଗ୍ୟତା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ, ଯାହାର ବୁଦ୍ଧି, ବଳ, କଳ, କୌଶଳ ଅସାଧାରଣ ଯେ ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତ ଆଉ ଯେ କି ନିଜ କର୍ମର

ସଫଳତା ଜଗତକୁ ଦେଖାଇବାକୁ ସତତବ୍ରତୀ ସେ କେବେ ଆପଣଙ୍କ ପରି ଦେଢ଼ଶ ଦୁଇଶ ଟଙ୍କାକୁ ମୁଣ୍ଡ ବିକି ଜଗତକୁ ଆଦର୍ଶ ଦେଖାଇ ପାରନ୍ତି । ଦେଶର ପୁଞ୍ଜିପତି ଶିଳ୍ପପତିଙ୍କ ସହଯୋଗ ଦ୍ୱାରା କେବେ କିଏ ବଡ଼ ଲୋକ ହୋଇ ପାରନ୍ତି । ଦେଶ ଭିତରେ ହଜାର ହଜାର ନରନାରୀ ପେଟକୁ ଗଣ୍ଡିଏ ନ ପାଇ ହା ହତାଶ ହୋଇ ବୁଲୁଛନ୍ତି । ଜଣକୁ ମୁଠେ ଅନ୍ନଦେବା ଯାହା ତାହାର କୋଟିଏ ଗୁଣରେ ପୁଣ୍ୟ ଅର୍ଜିବା ତାହା । ସୃଷ୍ଟିର ପ୍ରଥମରୁ ଆପଣଙ୍କ ପରି କେତେ ପୋଲିସ ଅଫିସର ଯାଇଛନ୍ତି ଆଉ ଆସୁଛନ୍ତି । କେବେ କିଏହେଲେ ସୁଖ୍ୟାତି କରି ପାରିଛନ୍ତି ? ତାହା କଳ୍ପନାର ବାହାରେ । କିନ୍ତୁ ଦେଖନ୍ତୁ, ଯେଉଁ ରତ୍ନାକର ବିଖ୍ୟାତ ଡକାୟତ ରୂପେ ପରିଚିତ, ଯାହାର ନାମ ଶୁଣିଲେ ଦେଶ ବିଦେଶର ଲୋକେ ଡରୁଥିଲେ ସେ ହେଲା 'ଆଦିକବି' । ଦୁନିଆରେ ଆଜି ମରି ସେ ଅମର ହୋଇଛନ୍ତି ।

ଆପଣ ଯଦି ସୁଖ୍ୟାତି କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି, ଜୀବନର ମହତ୍ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଜଗତକୁ ଦେଖାଇବାକୁ ଚାହାନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ଏହି ସଙ୍କୀର୍ଣ୍ଣ ରୁଟିନ୍ ବନ୍ଧା କର୍ମ କ୍ଷେତ୍ରରୁ ବିଦାୟ ନେଇ ଆମ ସହିତ ଯୋଗ ଦିଅନ୍ତୁ । ଦେଖିବେ ଶୁଦ୍ଧ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହେଲା ପରି ଆପଣଙ୍କ ନିରର୍ଥ ଜୀବନ ସାର୍ଥକ ହୋଇ ଜଗତ୍ ବକ୍ଷରେ ଆଦର୍ଶ ହୋଇ ଉଠିବ ।

କର୍ମ ପ୍ରାଚୁର୍ଯ୍ୟ ଜୀବନରେ ଆମକୁ ଧରି ଆପଣଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟର ସଫଳତା ଦେଖାଇବା ଆଉ ବାହାବା ନେବା ଅପେକ୍ଷା ଆମ ସହିତ ଯୋଗଦେଇ ଆମକୁ ସାହାଯ୍ୟ କଲେ ଯେଉଁ ସଫଳତା ଲଭିବେ ସେଥିରେ ଅଛି ଆନନ୍ଦ, ଉତ୍ସାହ, ଆଦର୍ଶ । ଆଦର୍ଶ ପଥ ହୁଡ଼ି କଣ୍ଟକ ମୟ ପଥରେ ଯିବା ଯଦି ଉଚିତ ମନେ କରନ୍ତି ତାହା

ହେଲେ ଆମେ କହିବାର କିଛି କାରଣ ନାହିଁ । ଯେ ରକ୍ଷାକର
ସେ ରକ୍ଷକ । କିନ୍ତୁ ଭକ୍ଷ ହୋଇ ବ୍ରଜବାବୁଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କରିବା
ଯେଉଁ ଉଚ୍ଚ ଆଶା ମନ ଭିତରେ ରଖିଛନ୍ତି ତାହା କଳ୍ପନା ବନ
ବାସ୍ତବ ହୋଇ ପାରିବନି । ଲେଖୁ ଲେଖୁ ବହୁତ ଲେ
ଦେଲିଣି । କିନ୍ତୁ ପରିଶେଷେ ଆପଣଙ୍କୁ ଜଣାଇ ରଖୁଛି ଯେ ଯ
ଆପଣଙ୍କୁ ବ୍ରଜବାବୁଙ୍କ ଘରେ ଦେଖିବୁ ତାହାହେଲେ ଆପଣ
ଜୀବନ ନିରର୍ଥକ ହେବ । ହେଉ ବିଦାୟ ।

ତରବରରେ ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକ ଲେଖିବା ଧମାପ୍ତ କରି ଯୁବକ
ଉଠି ଠିଆହେଲା । ଥରେ ସାହେବଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ଚିଠି ଖଣ୍ଡି
ଟେବୁଲ ଉପରେ ପେପର ୱେଟ୍ ତଳେ ରଖି ବିଦାୟ ନେଲା ।

ଏପଟ ସେପଟ କରି ଲେଉଟାଇ ପୋଲିସ ସାହେବ ଶୋ
ଲେଣି ଚାରି ଛଅର । କିଛି ସମୟ ପରେ ହଠାତ୍ ଚେ
ଉଠିଲେ । ମନେ ମନେ ପ୍ରମାଦ ଗଣିଲେ । କି ଅଦ୍ଭୁତ ସ୍ୱପ୍ନ
ଏହା କଣ ସତରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବ । ତରବର ହୋଇ ମୁ
ଧୋଇ କାନ୍ଥ ଘଣ୍ଟାକୁ ଅନାଇଲେ । ଚାରିଟା ବାଜିବାକୁ ଆ
ପନ୍ଦର ମିନଟ୍ ବାକି ।

ଅଳସ ଢଂଗରେ ଢଂଗରେ ପେପର ୱେଟ୍ ତଳେ ଦେଖିବାକୁ
ପାଇଲେ ଖଣ୍ଡିଏ ନୀଳ କାଗଜ । ହଠାତ୍ ଯାଇ ଉଠାଇ ଆ
ପଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ପଢ଼ିଲାବେଳେ କେତେବେଳେ ସେ ନାରାଜ୍ୟ ଶରୀରଟାକୁ
ଚେୟାରରେ ଆଶ୍ରୟ ଦେଲେଣି ତାହା ତାଙ୍କୁ ଜଣାନାହିଁ । ପ
ସାରି ସେ ହୋ' ହୋ' ହୋଇ ହସି ଉଠିଲେ । ପରକ୍ଷଣରେ
କୁଞ୍ଚିତ ହୋଇ ତାଙ୍କର ମୁହଁ ଗମ୍ଭୀର ଦେଖାଗଲା । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ
ଏଠି ଏ ଚିଠି ଦେଲା କିଏ ? ମୁଁ ଯେ ଏଗୁଡ଼ାକ ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ୱ

ଯାଉଥିଲ । ଏହା ଯାଦୁକରର କୁହୁକ ନା ଛଳନା ? ହଠାତ୍
ଇ ଫୋନ ଉଠାଇଲେ । ହ୍ୟାଲୋ··ହ୍ୟାଲୋ, ଏକ୍ସଚେଞ୍ଜ ।
··ଥ୍ରୀ ନାଇନ୍ ଫାଇଭ୍ ପ୍ଲିଜ ।
'ହ୍ୟାଲୋ··? କିଏ ! କିଏ କହୁଛନ୍ତି ?'
ମୁଁ ଏ. ଏସ୍. ପି କହୁଛି । ଆପଣ ଡେରି ନ କରି ଶୀଘ୍ର ମୋ
ପାଖକୁ ଆସନ୍ତୁ ।
ହଁ, ହଁ । ଡେରି କରିବେ ନାହିଁ ।
ପୋଲିସ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ମିଃ ଗଡ଼ନାୟକଙ୍କ କାର ଖଣ୍ଡିକ
କ୍ଷଣାର୍ଦ୍ଧେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା । ଅତିରିକ୍ତ ପୋଲିସ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ
ଗଡ଼ନାୟକଙ୍କ ଅପେକ୍ଷାରେ ରହିଥିଲେ । ଘରେ ପଶି ଚେୟାର
ଉପରେ ବସି ମିଷ୍ଟର ଗଡ଼ନାୟକ କହିଲେ,
ମୁଁ ଆସିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହେଲାବେଳକୁ ଆପଣଙ୍କ ଫୋନ
ପହଞ୍ଚିଲା । ଆଜି ଟିକିଏ ଚଞ୍ଚଳ ଯିବାକୁ ହେବ । ନଚେତ୍
ସମସ୍ତ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହେବ ।
ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକ ଦେଖନ୍ତୁ । ଏମାନଙ୍କ ସାହସ
ସାଧାରଣ । ଅଥଚ ଯେ ମୋର ଆଖିରେ ଧୂଳି ଦେଇ ରକ୍ଷା
ଇ ପାରିବେ ଏ ସାହସ କରିବା ବୃଥା । କିନ୍ତୁ ଏ ଚିଠି ଏଠାକୁ
ପରି ଆସିଲା ଭାବିଲେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗୁଛି । ପୂଜାରୀ ଆଜି ଖାଇ
ର ବହୁତ ସମୟରୁ ତା ନିଜ ଗାଁ' ଲୋକ ପାଖକୁ ଯାଇଛି ।
ତେବେଳ ସୁଦ୍ଧା ତାର ଦେଖା ନାହିଁ । କହି କିଛି ସମୟ ତୁନି
ହୋଇ ରହିଲେ । ତାପରେ କାଳେ ପୂଜାରୀ ଆସିଥିବ ମନେ
ରି ହୁରି ଗୁଡ଼ିଲେ ପୂଜାରୀକୁ ।
ପ୍ରୌଢ଼ ପୂଜାରୀ କଣ୍ଠୁରୀ ପଣ୍ଡା ଆସି କହିଲା,
କ'ଣ ଆଜ୍ଞା ?

ତୁ ସିବା ପୂର୍ବରୁ କିଏ ଆସିଥିଲା ?

ଚଡ଼ା ଗଳାରେ ପଚାରିଲେ ପୋଲିସ ସାହେବ ।

ଆଜ୍ଞା ! ଜଣେ ଡ୍ରାଇଭର ।

କାହିଁକି ?

କହିଲା ଆଜ୍ଞା ! ମୁଁ ଜଣେ ଡ୍ରାଇଭର । ବାବୁଙ୍କ ସ
ଦେଖା କରିବାକୁ ମିଃ. ଗଡ଼ନାୟକ ପଠାଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ
ଆପଣଙ୍କ କୋଠରିଟିକୁ ଦେଖାଇ ଦେଇ ଚାଲିଗଲି ।
କେତେବେଳେ ଗଲା ମୁଁ ଜାଣେ ନି ।

'ତୁ କେତେବେଳୁ ଆସିଲୁଣି ?'

'ଆପଣ ଉଠିବା ପୂର୍ବରୁ ।'

କ'ଣ ଟିକିଏ ଭାବି ପୋଲିସ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ଚଡ଼ା ଗଳା
ପଚାରିଲେ,

'କେମିତି ଲୋକଟା କହି ପାରିବୁ ?'

'ନାପଟ କଲା । ମୁଁ ତ ଭାବିଥିଲି ବୋଧହୁଏ ଦେହରେ
ବୋଲି ହେଉଛି । ଉଚ୍ଚତାରେ ଚାରି ହାତଠୁଁ
ନୁହେଁ । ଦେଖିବାକୁ ମୋଟା ନ ହେଲେ ବି ପତଳା ନୁ
ନାକତଳେ ମୋଟା ଧରଣର ନିଶ । ବାବୁ ! ସେଦିନ ଉପ
ଯୋ ଲଗାଇ ନଥିଲି କାଞ୍ଚିଆଙ୍କା, ଠିକ୍ ତାରି ପରି ନିଶ ଖଣ୍ଡି
ବାବୁ କ'ଣ କରୁଛି କି ?

'ଆଲୁ କଟୁଛି, ଯା' ଏଠୁ ।'

କୌଣସି ସନ୍ତୋଷଜନକ ଉତ୍ତର ନ ପାଇ ଗଡ଼ନାୟକ
ଚିନ୍ତାମଗ୍ନ ହୋଇ କହିଲେ,

'କି ଅଦ୍ଭୁତ ସାହସ ।'

ତା'ପରେ କିଛି ସମୟ ନୀରବତା ଅବଲମ୍ବନ କଲା ଗୃହସାରା । ନୀରବତା ଭଙ୍ଗ କରି ପୁଣି ଗଡ଼ନାୟକ ବାବୁ କହିଲେ,

ତେବେ କ'ଣ ଉଦ୍‌କାୟୁତମାନେ ଗୁଣିଆ ବିଦ୍ୟା ସାଧିଛନ୍ତି ? ଠିକ୍ ଚିଠିଟାରେ ଯାହା ଲେଖା ହୋଇଥିଲା, ମୁଁ ସେଗୁଡ଼ାକ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁଥିଲି ।

ଗଡ଼ନାୟକ ବାବୁ କହିଲେ,

ଏମିତ ହୁଏ ଆଜ୍ଞା ! ମୁଁ ବି ନିଜେ ଦେଖିଛି । ସେଦିନ ସେଇ ଛକପାଖ ବେଡ଼ କଡ଼ରେ ଗୋଟିଏ ପିଲାକୁ ଶୁଆଇ ଦେଇ ତା' ଉପରେ ଗୋଟିଏ ପତଳା କଳା ପରଦା ବିଛାଇ ଦିଆ ଯାଇଥିଲା । ଲୋକେ ଯେଉଁକଥା ଭାବୁଆନ୍ତି, ତାହା ସେ ଶୋଇ-ଥିବା ପିଲା କହି ଦେଉଥାଏ । ଯାକୁ ହିଁ କହନ୍ତି—'ମାଇଁଣ୍ଡ୍ ରିଫ୍ଲେକ୍‌ସନ୍' । ହୁଏତ ଉଦ୍‌କାୟୁତମାନଙ୍କୁ ସେ ବିଷୟ ଜଣାଥିବ । ନଚେତ୍...ଏମାନେ ଏତେ ସାହାସ କରି ବଡ଼ ବଡ଼ ଉଦ୍‌କାୟୁତି କରି ପାରନ୍ତେନି ।

ସେ ସବୁ ଯେଉଁ ପିଲାଟା କହେ ତାହା ବିଜ୍ଞାନ ବଳରେ ବି କହି ହେବ । ଅତିରିକ୍ତ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ଜାଣିଥିଲା ଭଙ୍ଗିରେ କହିଲେ,

ତେବେ ଉଦ୍‌କାୟୁତ ମାନେ କ'ଣ ଶିକ୍ଷିତ ? ସେମାନେ କ'ଣ ବିଜ୍ଞାନ ଜାଣନ୍ତି ?

ନିଶ୍ଚୟ । ସେମାନେ ଶିକ୍ଷିତ ନ ହୋଇଥିଲେ ଏତେ ବଡ଼ ବଡ଼ କାମ କରି ପାରି ନ ଥାନ୍ତେ । ସେମାନେ ସାଧାରଣ ଲୋକ ନୁହନ୍ତି, ଏହା ତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ କଳାପରୁ ଜଣା ଯାଉଛି । ତାଙ୍କ ଚିଠି ପତ୍ରରୁ ମଧ୍ୟ ଆପଣ ଭାବି ପାରୁଥିବେ ସେମାନେ ଶିକ୍ଷିତ କି ନୁହେଁ । ଭାଷା, ପୁରାଣର ଉଦାହରଣ, ଆଉ ବି ଶବ୍ଦଚୟ

ସେମାନଙ୍କର ହସ୍ତାକ୍ଷର ଏ ସବୁଠାରୁ ଅନୁମାନ କଲେ ଜଣାଯା
ଯେ ସେମାନେ 'କ୍ୱାଲଫାଇଡ୍' ମାନେ 'ମୋର୍ କ୍ୱାଲଫାଇଡ୍
ଅଥଚ ଏମାନଙ୍କୁ ଧରିପିବା ଭିତ୍ତିହୀନ । ଆପଣ ପୋଲିସମାନ
ପଠାଇ ସାରିଲେଣି ନା ? ହାତ ଘଣ୍ଟାକୁ ଦେଖି ପୁଣି କାନ୍ଥ ଘଣ୍ଟା
ଦେଖିନେଇ କହିଲେ,

'ଅଲ୍‌ଓ୍ୱେଜ୍ ମାଇଁ ଓ୍ୱାଚ୍ ଇଜ୍ ରନିଂ ଟୁ ମିନଟ୍ ସ୍ଲୋ
ଏନି ହାଓ, ପାଞ୍ଚଟାକୁ ଆଉ ଦଶ ମିନଟ୍ ବାକି । ଆପଣ ଟିକେ
ଅପେକ୍ଷା କରନ୍ତୁ । ମୁଁ ପାଇଖାନାଟା ସାରିଦିଏ । କହି ଗୁଳି
ଗଲେ ଅତିରିକ୍ତ ସୁପରିଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ । ଯାଉ ଯାଉ କହିଲେ,

ଏତେବେଳ ହାଏ ଇନ୍‌ସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧର ବାବୁଙ୍କର ଦେଖ
ନାହିଁ ।

ଗୁଡ୍ ଇଭନିଂ କହି ଚେୟାର ଉପରେ ବସୁ ବସୁ
ଇନ୍‌ସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧର ବାବୁ କହିଲେ,

ସବୁ ସୁବିଧା କରିଦେଇ ଆସିଛି । ଦେଖାଯାଉ ଆମ
କୌଶଳରେ ସେମାନେ ଧରା ଦେଉଛନ୍ତି କି ନାହିଁ ।

ସମସ୍ତ ସମୟରେ ମନେହୁଏ ଆମର କୌଶଳ ଅପେକ୍ଷ
ସେମାନଙ୍କ କୌଶଳ ଅଧିକ ହୋଇଯାଏ......

...କହି ସିଗାରେଟ୍ ଖଣ୍ଡିଏ ବଢ଼ାଇ ଦେଲେ ମିଃ ଗଡ଼-
ନାୟକଙ୍କ ହାତକୁ ।

ତାପରେ ସିଗାରେଟ୍‌ରେ ନିଆଁ ଧରାଇ ପୁଲେ ଧୂଆଁ ପାଟିରୁ
ବାହାର କରି କହିଲେ,

...ମାନେ ଯଦି ଅଧିକ ହୋଇଯାଏ ତାହାହେଲେ ଏତେ ଶ୍ରମ
ବ୍ୟର୍ଥ ହେବ । ଆଜି ଟିକିଏ ଚଞ୍ଚଳ ଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ସିଭିଲ୍
ଡ୍ରେସରେ ବି ଦୁଇଜଣ ପୋଲିସକୁ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ କହିଛି ।

କହୁ କହୁ ସିଗାରେଟ୍‌ରୁ ଧୂଆଁ ଗୁଡ଼ଲବେଳକୁ ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକ ଦେଖି ନେଲେ ଅଧର ବାବୁ । ତରବର ଚିଠିଟି ଖୋଲି ପଢ଼ିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ । ଏକ ନିଶ୍ୱାସରେ ପଢ଼ିସାରି ଦୀର୍ଘ ନିଶ୍ୱାସଟି ମାରି କହିଲେ ଏ ଚିଠି କ'ଣ ଏବେ ଆସିଛି ଆଜ୍ଞା ? ମିଷ୍ଟର ଗଡ଼ନାୟକଙ୍କ ଠାରୁ ଚିଠି ପାଇବାର ଶୁଣି କ୍ଷଣେକାଳ ସ୍ତମ୍ଭୀଭୂତ ହୋଇ କହିଲେ, "ଅସାଧାରଣ ସାହସ ?" ଆଚ୍ଛା, ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ସାହେବ ଫୋନ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଏ ଚିଠି କ'ଣ ଆସି ନ ଥିଲା ? କାହିଁ···ମତେ ଏକଥା ତ ଜଣାଇ ନାହାନ୍ତି ।

ଅତିରିକ୍ତ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ କ'ଣ ଆପଣଙ୍କ ସହ ଫୋନରେ କଥା ହେଉଥିଲେ ? ଉତ୍ତର ପାଇବା ଆଶାରେ ପଚାରିଲେ ମିଷ୍ଟର ଗଡ଼ନାୟକ ।

ମାନେ ମୋ ପାଖକୁ ଫୋନ କରି ନଥିଲେ । ଫୋନ କରିଥିଲେ ବ୍ରଜ ବାବୁଙ୍କ ନିକଟକୁ । ତାଙ୍କ ସହିତ କଥା ହୋଇ ସାରିଲା ପରେ ମୋତେ ଡକାଇ ପଠାଇବାରୁ ମୁଁ ଆସି ଫୋନ ଧରିଲି । କିନ୍ତୁ ଏ ଚିଠି ବିଷୟରେ କିଛି କହି ନାହାନ୍ତି ।

କିଏ କଣ କହିନାହିଁ ମିଷ୍ଟର ଅଧର ? ଘରେ ପଶୁ ପଶୁ ପଚାରିଲେ ଅତିରିକ୍ତ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ।

ନା, ଆଜ୍ଞା, ଏହି ଚିଠି ବିଷୟ । ମାନେ ମୁଁ କହୁଥିଲି ଆପଣ ଫୋନ କଲେ ଅଥଚ ଏ ଚିଠି ବିଷୟ ଜଣାଇ ନାହାନ୍ତି ।

ଫୋନ ? କାହା ପାଖକୁ ଫୋନ କରିଥିଲି ? ଅଧର ବାବୁଙ୍କ କଥା ଶେଷ ନ ହେଉଣୁ ପୁଣି ପଚାରିଲେ ଅତିରିକ୍ତ ପୋଲିସ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ।

ବ୍ରଜ ବାବୁଙ୍କ ନିକଟକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁ ଫୋନ କରିଥିଲେ ସେଥିରେ ଏ ବିଷୟ କିଛି ଜଣାଇ ନାହାନ୍ତି ବୋଲି ମୁଁ କହୁଥିଲି ।

ମାନେ ? ମୁଁ କିଛି ବୁଝି ପାରୁନି । ମୁଁ ତ କାହା ପା
ଫୋନ କରିନି । ତେବେ କ'ଣ ସେଇ ବଦମାସ୍‌ମାନେ ? ତୁ
ମୋର ସ୍ୱର ବାରି ପାରିଲନି ନା ?

ଏକ୍‌ଜାକ୍‌ଟଲି ଇଓର ଫୋନ୍ ସାର୍ । ଅଧର ବାବୁ କହିଲେ
ତେବେ କ'ଣ ବଦମାସମାନେ ଫୋନ୍ ଚେଷ୍ଟା କରି ପାରୁଛନ୍ତି
ତେବେ ଫୋନରେ ସେମାନେ କ'ଣ କହିଲେ ?

ଫୋନରେ ସେମାନେ କହିଲେ—

ଏସ୍, ପି, ଇଜ୍ ସ୍ପିକିଂ । ଆଇ ହାଭ୍ ସମ୍ ଅର୍ଜେଣ୍ଟ ଓ
ଓ୍ୱିଥ୍ ଇଉ, ପ୍ଲିଜ୍ କମ୍ ସୁନ୍ ।

ପ୍ରକୃତରେ ମୁଁ ଭାବି ନେଲି ଯେ ଆପଣ ଡାକୁଛନ୍ତି । ତେ
ମୋତେ ଚଞ୍ଚଳ ଆସିବାକୁ ହେଲା । ବ୍ରଜବାବୁଙ୍କୁ ଫୋନରେ
କ'ଣ କହିଛନ୍ତି ଗଲା ପରେ ଜଣା ପଡ଼ିବ । ବୋଧହୁଏ ଏ
କଥା କହିବାକୁ ମତେ ଡାକୁଥିଲେ ସେ । ଆପଣ ଡକାଇଛ
ବୋଲି କହି ମୁଁ ଏଠାକୁ ଚାଲି ଆସିଲି ।

କାର୍ ଦୁଇଟି ବ୍ରଜବାବୁଙ୍କ ଫୁଲ ବଗିଚାରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିଲା
ବ୍ରଜବାବୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଭଙ୍ଗୀ ଦେଖାଇ କହିଲେ, ଆପଣ ଯାହାହେଉ
ଆସିଗଲେ । ଫୋନ କଲାଠାରୁ ମୋ ମନଟା କାହିଁକି ଭଲ ଲାଗୁ
ନ ଥିଲା । କାହିଁକି ନା ଆପଣଙ୍କ ଅନୁପସ୍ଥିତରେ ସେମାନଙ୍କୁ
ଧରିବା ସହଜ ସାଧ୍ୟ ନୁହେଁ ।

ତେବେ ବଦମାସମାନେ ଫୋନରେ କ'ଣ କହିଲେ ?

ତେବେ ଆପଣ ଫୋନ କରି ନ ଥିଲେ ? ବ୍ରଜବାବୁ ପଚାରିଲେ ।

ନା । ଗ୍ରେଟିଆ ନାଁ'ଟି ମାରି ଚୁପ୍ ରହିଲେ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ତେବେ ବଦମାସଙ୍କ ଭିତରୁ କିଏ ଅତିରିକ୍ତ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ସାଜି କହିଲା, ମୁଁ ଏସ୍, ପି, କହୁଛି । ନିତାନ୍ତ ଦେହ ଖରାପ ହେତୁ ମୁଁ ଯାଇ ପାରୁନି । କିନ୍ତୁ ସଶସ୍ତ୍ର ପୋଲିସ ସହ ମିଷ୍ଟର ଗଡ଼-ନାୟକ ଏବଂ ମିଷ୍ଟର ଅଧିରଙ୍କୁ ପଠାଉଛି । ଭୟ ପାଇବାର କିଛି କାରଣ ନାହିଁ । ଆମର ଯେଉଁ ଜାଲ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଛି, ପୋଲିସ ଅଫିସର ଦୁହିଁଙ୍କୁ ଭଲ ଭାବେ ଜଣା । ସେମାନେ ଆଜି ଏହି ଜାଲରେ ପଡ଼ିବେ ହିଁ ପଡ଼ିବେ ।

ଠିକ୍ ଠିକ୍ ଶବ୍ଦ କରି ଘଣ୍ଟା କଣ୍ଟା ଗଡ଼ି ଚାଲିଲା । ଘଣ୍ଟା କଣ୍ଟା ସାତ, ଆଠ, ନ'ଅଙ୍କୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ମିନିଟ୍ କଣ୍ଟାକୁ ଆଠ ପାଖକୁ ଛୁଉଁଲାଣି । ଆଉ ଚାରିଟା ଅଙ୍କ ମିନିଟ୍ କଣ୍ଟା ଡେଇଁଲେ ହେଇଟି ଘଣ୍ଟା କଣ୍ଟା ଦଶରେ ପଦାର୍ପଣ କରିବ । ହେଲେ ବି ଆହୁରି ଘଣ୍ଟାଏ । ଏହା ଭିତରେ ମହାଭାରତ ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ହେବ । ଚଳଚିତ୍ର ହେଲେ ଦୁଃଖ ସୁଖ ଦେଖାଇ ଚିତ୍ରର ଏକ ତୃତୀୟାଂଶ ଶେଷ ହେବ । ଉଡ଼ାଜାହାଜ ହେଲେ ଭୁବନେଶ୍ୱରର ଲୋକ କଲିକତାରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚି ପାରିବ । ଘଣ୍ଟାର ମହତ୍ତ୍ୱ ଭଲଭାବେ ଜଣାଥିଲେ ମଧ୍ୟ ମିଷ୍ଟର ଅଧିର ବାବୁ କହିଲେ—

ସମୟତ ପାଖେଇ ଗଲାଣି । ଚାଲନ୍ତୁ ଆଉ ଥରେ ତଳ କୋଠାକୁ ଯାଇ କନେଷ୍ଟବଲମାନଙ୍କୁ ଚେତାଇ ଦେଇ ଆସିବା । ଦୁଇ ପୋଲିସ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ସମ୍ମତି ଜଣାଇ ଉଠି ଠିଆ ହେଲେ । ତଳକୋଠା ଆଉ ଉପର କୋଠା ବ୍ୟବଧାନର ପାହାଚ ଗୁଡ଼ାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ତଳ କୋଠାରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । କନେଷ୍ଟବଲମାନଙ୍କୁ

ସତର୍କ କରାଇ ବାହାର ଗେଟ୍ ଆଡ଼େ ଗୃହିଁ ରହିଲେ । କିଛିକ୍ଷଣ
ଗୃହିଁ ରହି ବାହାର ଗେଟ୍ ଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖିବାକୁ ଗଲେ । ଗେଟ୍‌ରେ
ପହରା ଦେଉଥିବା କନେଷ୍ଟବଲ ମାନେ ସଚେତ ଏବଂ ପହ
ଦେବାର ଭଙ୍ଗୀ ଦେଖାଇ ଅଫିସର ବୃନ୍ଦଙ୍କୁ ସାଲ୍ୟୁଟ୍ ଦେଲେ
ସାଲ୍ୟୁଟ୍‌ର ପ୍ରତି ଉତ୍ତରରେ ମିଃ ଗଡ଼ନାୟକ କହିଲେ—

ଯଦି ବଦମାସ ଗେଟ୍ ନିକଟକୁ ଆସେ ତାହାହେଲେ ପିସ୍ତଲର ସଦ୍‌ବ୍ୟବହାର କର । ପରେ ଯାହା ହେବ ଦେଖାଯିବ । ପୋଲିସ ଅଫିସର ବୃନ୍ଦ ଫେରୁଥିଲେ । ପୁଣି ମିଃ ଗଡ଼ନାୟକ କହିଲେ—

ଏମିତ ଫାୟାର କରିବ ଯେମିତି ଲୋକଟ ନ ମରେ । କହି କହି ଗୃଲିଗଲେ । ଆଗରେ ପଡ଼ିଲା ତୃତୀୟ ଗେଟ୍ । ନୂଆ କରି ବାଡ଼ ଭାଙ୍ଗି ଏ ଗେଟ୍‌ଟି ଖୋଲା ହୋଇଛି । କାରଣ ଏ ଗେଟ୍‌ର ସମ୍ମୁଖରେ ଗୋଟିଏ ପ୍ଲେଟ ବ୍ୟବହାର ଶୂନ୍ୟ ପୋଖରୀ ଥିଲା । ଲୋକେ ଏହାର ବନ୍ଧ ଉପରେ ପାଇଖାନା କରୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ପଞ୍ଚବାର୍ଷିକ ଯୋଜନାରେ ସେଠିକା ଜଣେ କଂଗ୍ରେସ କର୍ମୀଙ୍କ ଅଦମ୍ୟ ଚେଷ୍ଟା ଦ୍ୱାରା ପୋଖରୀଟି ଖୋଳାଇ ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ହୋଇ ପାରିଲା । ତେଣୁ ବ୍ରଜବାବୁ ସେହି ରାସ୍ତାଟା ଖୋଲି ସେହି ପୋଖରୀର ପାଣି ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି । ଅଉ ଟାଉନର ଲୋକେ ଆଠଟା ନଅଟା ଯାଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପୋଖରୀ ହିଡ଼ରେ ହାଓ୍ୱା ଖାଆନ୍ତି । ତାହା କେବଳ ଗ୍ରୀଷ୍ମ ଦିନେ । ବର୍ଷା ଦିନେ ହାଓ୍ୱା ଖାଇବାକୁ କିଏ କେବେ ଆସିଛି ଏ କଥା କିଏ ଦେଖିନି । ଗତ କାଲିଠାରୁ ବର୍ଷାଟା ଟିକିଏ ଛାଡ଼ିଛି । ଅଥଚ ଭୂମି ଆର୍ଦ୍ର ଯୋଗୁଁ ଥଣ୍ଡା ପଡ଼ୁଛି । ଆଜି ଦୁଇଟି ପହରା ଦେଉଥିବା ପୋଲିସଙ୍କୁ ସତର୍କ କରାଇ ଦେଇ ପୋଲିସ ଅଫିସର ବୃନ୍ଦ କୋଠ

ମୁଖେ ଫେରିଲେ । ଫେରିବା ଭିତରେ ଦୁଇ ତିନିଥର ବ୍ଲାଙ୍କ ଫାୟାର କଲେଣି । କାରଣ କୁକୁର ବିଲେଇର ଖଡ଼ ଖଡ଼ ଶବ୍ଦ ଚୋରମାନଙ୍କର ଖଡ଼ ଖଡ଼ ଶବ୍ଦ ଠାରୁ କମ୍ ନୁହେଁ ।

ଚେୟାର ଉପରେ ବସି ବ୍ରଜବାବୁ କାନ୍ଥ ଘଣ୍ଟାକୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କରୁ କରୁ ଫାୟାର ଶବ୍ଦ ଆସି କାନରେ ବାଜିଲା । ଭୟ ବିହ୍ୱଳିତ ଗଳାରେ ଚୋର ଚୋର ବୋଲି ଚିତ୍କାର କରିଲେ । ଦ୍ୱିତୀୟ ବ୍ଲାଙ୍କ ଫାୟାର ଶବ୍ଦରେ ଆଉ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧରି ରହି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ଚୋର ଚୋର ବୋଲି ଚିତ୍କାର କରିଲେ । ତାପରେ ବେହୋସ ହୋଇ ତଳେ ପଡ଼ିଗଲେ ।

କନେଷ୍ଟବଲ ଠାରୁ ଅଫିସର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଧାଇଁ ଆସି ବ୍ରଜବାବୁଙ୍କୁ ସମ୍ଭାଳି ନେଲେ । ସିଞ୍ଚା ଝଞ୍ଚା କରି ଚେତା ଆଣିଲେ । ଅସଲ କଥା ପଚାରିଲା ବେଳକୁ କିଛି ନୁହେଁ । ପୁଣି ସତର୍କ ଘଣ୍ଟି ଦିଆଗଲା । ଯେ ଯାହାର ପହରା ଦେଉଥିବା ସ୍ଥାନକୁ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ କରି ପହରା ଦେବାରେ ସଜାଗ ରହିଲେ । ବ୍ରଜବାବୁଙ୍କ ସହ ପୋଲିସ ଅଫିସର ବୃନ୍ଦ ଯେ ଯାହାର ଆସନ ଅଧିକାର କରି କେପ୍‌ଷ୍ଟେନ ସିଗାରେଟରେ ଅଗ୍ନି ସଂଯୋଗ କଲେ । କିଛି ସମୟ ନୀରବତାରେ ଅବଲମ୍ବନ କଲା ଗୃହସାରା । ତାପରେ କାନ୍ଥ ଘଣ୍ଟାରୁ ଚକ୍ଷୁ ବୁଲାଇ ଆଣି ଅଧର ବାବୁ କହିଲେ,

ଚୋରମାନଙ୍କର କୌଣସି ଆଭାଷ ପାଇଲେ ନା ? ଇନସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧର ବାବୁଙ୍କ କଥାକୁ ଖଣ୍ଡିଆ ରଖାଇ ଦେଇ ବ୍ରଜବାବୁ କହିଲେ—

ନା ଗୋଟିଏ ଫାୟାର ହେବାର ଶୁଣାଗଲା । ସେଥିରେ ମୁଁ ବିଶ୍ୱାସ କଲି ଯେ ବଦମାସ ମାନଙ୍କର ଆଗମନ ହୋଇଗଲା ବୋଲି ।

ବ୍ରଜ ବାବୁଙ୍କ କଥା ଶେଷ ନ ହେଉଣୁ ହୋ-ହୋ ହୋଇ ହସି ଉଠିଲେ ପୋଲିସ ଅଫିସରମାନେ। ହସ ବନ୍ଦ କରି ଅଧର ବାବୁ କହିଲେ,

ଧନ ଯାହାର ନାହିଁ ସେ ଦୁଃଖୀ ଆଉ ଧନ ଯାହାର ଅଛି ସେ ବି ଦୁଃଖୀ। ଆମମାନଙ୍କ ବ୍ଲାଙ୍କ ଫାୟାରରେ କୌଣସି ପୋଖରୀ ଛୁଆଁ ହୋଇନି ସେତକ କେବଳ ଭାଗ୍ୟର କଥା। ପୁଣି ହସ ବୃଷ୍ଟି ହେଲା ଅଫିସରମାନଙ୍କ ଶ୍ରୀମୁଖରୁ।

ହସ ବନ୍ଦକରି ମିଃ ଅଧର କହିଲେ,

ଯେ ଯାହାର ପହରା ଦେବା ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ି ଆପଣଙ୍କ ଡାକରେ ପୋଲିସମାନେ ଚାଲି ଆସିଥିଲେ। ଯଦି ଏ ସୁବିଧା ଦେଖି ଡକାୟତ ବାଡ଼ ପାରି ହୋଇ ଆପଣଙ୍କ ଏ ଭିତରେ ଲୁଚି ଯାଆନ୍ତି, ତାହାହେଲେ·

ଏ ବି କିଛି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କଥା ନୁହେଁ ପୋଲିସ ସାହେବ। ତେଣୁ ତନ୍ନ ତନ୍ନ କରି ପୁଣି ଥରେ ଦେଖି ଆସିବାକୁ ହେବ। କିନ୍ତୁ ଦେଖନ୍ତୁ, ମୁଁ ବଡ଼ ଭୟାଳୁ। ତେଣୁ ଅଧର ବାବୁ ଏଠି ରହନ୍ତୁ। ଆଉ ମନରେ କିଛି ଭାବିବେ ନାହିଁ ଆଜ୍ଞା। ଏ ବଦମାସ୍‌ମାନେ ଯେ ଏତେ ହଇରାଣ କରାଇଛନ୍ତି ଏଥିରେ କ'ଣ କରାଯିବ। ବ୍ରଜବାବୁଙ୍କ କଥାକୁ ସହାନୁଭୂତି ଦେଖାଇ ମିଃ ପଟ୍ଟନାୟକ ବାବୁ କହିଲେ,

ନା ଏଥିରେ ଭାବିବାର କ'ଣ ଅଛି ? ପ୍ରକୃତରେ ଆପଣ ବଡ଼ ଭୟାଳୁ। ଯଦି ଏଠି କେହି ନ ରୁହେ ତାହାହେଲେ କୌଣସି ଏକ ଶବ୍ଦରେ ପୁଣି ହୁରି ଛାଡ଼ିବେ। ସେଥିରେ ଆମ ମାନଙ୍କ କାମ ବ୍ୟର୍ଥହେବ। ତେଣୁ ଅଧର ବାବୁ ଏଠି ରହିବା

ଉଚିତ। ଆମେ ଯାଉଛୁ କହି ଉଠି ଠିଆହେଲେ। ଅତଃପର୍
ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ହାତ ଘଣ୍ଟାକୁ ଦେଖି କହିଲେ,

ଏଗାରଟା ବାଜିବାକୁ ଆଉ କୋଡ଼ିଏ ମିନିଟ୍। ସମୟ ତ
ହୋଇ ଗଲାଣି। ଆମେ ଦଶ ମିନିଟ୍ ଭିତରେ ଫେରି ଆସୁଛୁ
କହି ଘରୁ ବାହାରକୁ ଚାଲିଗଲେ।

ପୂର୍ବଦର୍ଶିତ ସ୍ଥାନଗୁଡ଼ିକ ପୁଣି ଦେଖି ଆସି ଘର ସମ୍ମୁଖସ୍ଥିତ
ଫୁଲ ବଗିଚାରେ ପହଞ୍ଚିଲେ। ପୋଲିସ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ମିଃ
ପଟ୍ଟନାୟକ ମଲ୍ଲୀ କଢ଼ଟି ଛିଡ଼ାଇ ହାତ ଘଣ୍ଟାକୁ ଦେଖି କହିଲେ,

ଏଗାରଟା ବାଜିବାକୁ ଆଉ ବାର ମିନିଟ୍ ବାକି। ବଦମାସ
ମାନେ କି ପ୍ରକାର ଜାଲ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଛନ୍ତି, କେଜାଣି ସେମାନଙ୍କର
..ଆଉ କ'ଣ କହି ଆଣୁଥିଲେ ହଠାତ୍ ଅନ୍ଧାର ଘୋଟି ଆସିଲା।
ସମସ୍ତ ବିଜୁଳି ବତୀ ନିଭିଗଲା। ବିଜୁଳିବତୀ ନିଭିବା ସଙ୍ଗେ
ସଙ୍ଗେ ତୃତୀୟ ଗେଟ୍‌ରେ ଫାୟାର ହେବାର ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଗଲା।
କ୍ଷଣେ ବିଳମ୍ବ ନ କରି ଦୁଇ ପୋଲିସ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ତୃତୀୟ
ଗେଟ୍ ଅଭିମୁଖେ ଦୌଡ଼ିଲେ।

ଗୃହସାରା ଅନ୍ଧାର ହେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଅଧର ବାବୁ ପିସ୍ତଲ
ବାହାର କରି ପଦାକୁ ବାହାରୁ ଥିବା ସମୟରେ ଗୋଟିଏ କ୍ଷୀଣ
ଟର୍ଚ୍ଚ ଲାଇଟ୍ ଆସି ତାଙ୍କ ମୁହଁରେ ପଡ଼ିଲା। ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ ଯୁବକଟି
ପଛ ପଟୁ ଅଧର ବାବୁଙ୍କ ହାତରୁ ପିସ୍ତଲଟି କୌଶଳରେ ତଳକୁ
ଖସାଇ ଦେଇ ଆଗକୁ ଦୌଡ଼ି ଆସି ଆଙ୍ଗୁଠି ଦ୍ୱାରା ସଙ୍କେତ
ଦେଲା।

ସାବଧାନ ପୁଲିସ ସାହେବ। ତଳୁ ପିସ୍ତଲ ଉଠାଇବାର
ବୃଥା ଚେଷ୍ଟା କରିବେ ନାହିଁ। ଯଦି ଆପଣ ସେ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି
ତା'ହେଲେ ତା ପୂର୍ବରୁ ଆପଣଙ୍କୁ ଏ ଦୁନିଆ ବକ୍ଷରୁ ଚିରଦିନ ପାଇଁ

ବିଦାୟ ନେବାକୁ ହେବ । ଅତଏବ ଶୂନ୍ୟ ଆଶା କରି କିଛି ଲାଭ ନାହିଁ ।

ବ୍ରଜ ବାବୁଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟକରି ଯୁବକଟି ପୁଣି କହିଲା,

ବ୍ରଜବାବୁ ! ଆପଣ ଚୋର ଧରିବାରେ ବେଶ୍ ଧୁରନ୍ଧର । ଚଞ୍ଚଳ କୁହନ୍ତୁ ମୂଲ୍ୟବାନ ଜିନିଷ ସବୁ କେଉଁଠି ରଖିଛନ୍ତି ? ପାଟି କରି କାହାରିକୁ ଡାକିବାର ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତୁ ନାହିଁ । ତା ଆଗରୁ ମୋ ହାତର ସାଇଲେନ୍‌ସାର୍ ରିଭଲଭର ଅଗ୍ନି ଉଦ୍‌ଗୀରଣ କରି ଆପଣଙ୍କ ବକ୍ଷ ଚୁମ୍ବନ କରିବ ।

ଟେବୁଲ୍ ଉପରୁ ପିସ୍ତଲ ଆଣିବାର ଲାଳସାକୁ ଦମନ କରନ୍ତୁ । ତା' ଯଦି ନ କରନ୍ତି ତେବେ ଆପଣଙ୍କର ଅବସ୍ଥା କ'ଣ ହେବ ଚିନ୍ତା କରି ପାରୁଥିବେ । ଆପଣଙ୍କର ଏହି ମୂର୍ଖାମୀକୁ ମୋର ରିଭଲଭର କ୍ଷମା କରିବ ନାହିଁ ।

'ଇଏସ୍ ଷ୍ଟାଣ୍ଡ ବାଇଟ୍ । ଡୋଣ୍ଟ ଶେକ୍ ଇଓର ହେଡ୍ ଏଣ୍ଡ ଅଲ୍‌ସୋ ହ୍ୟାଣ୍ଡ୍‌ସ ।'

ଯଦି ମୁଁ କହିବା ପ୍ରକାରେ ଠିଆ ନ ହୁଅନ୍ତି ତାହାହେଲେ, ···ଇଏସ୍, ଓ୍ୱାନ, ଟୁ, ଥ୍ରୀ···କହିବା ପୂର୍ବରୁ ପୋଲିସ ଇନ-ସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧିର ଏବଂ ପୁଞ୍ଜିପତି ବ୍ରଜବାବୁ ପୁନାପିଲ୍ ପରି ହଲଚଲ ନ ହୋଇ ଠିଆ ହେଲେ ।

ହଁ, ବ୍ରଜବାବୁ ଏଥର କୁହନ୍ତୁ ମୂଲ୍ୟବାନ ଧାତୁ ଆଉ ଗଚ୍ଛିତ ଟଙ୍କା ସବୁ କେଉଁଠି ଅଛି ? ଚଞ୍ଚଳ···ଓଃ···ବୋଧହୁଏ କହିବେ ନାହିଁ ନା ?

ଯୁବକଟି ପୁଣି ଅନ୍ୟ ଯୁବକଟିକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟକରି କହିଲା,

ଇଏସ୍ ଫରଓ୍ୱାଡ଼ ମାର୍ଚ୍ଚ ।

ଆଦେଶ ପାଇବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଯୁବକଟି ଗୋଟିଏ ବ୍ରିଫ୍‌କେସ

ଧୂପ ଘରେ ଜଳାଇ ଦେଇ ସମ୍ମୁଖ ଦରଜା ଦୁଇଟାକୁ ବନ୍ଦ କରି ଦେଲ । ତାପରେ ସହକର୍ମୀକୁ କହିଲ ଏ ଘରେ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟବାନ ଧାତୁ ନାହିଁ ବୋଧହୁଏ । ତେବେ କେଉଁଠି ଅଛି ? ପୁଣି ଟର୍ଚ୍ଚ ଜଳାଇ ଟିକିଏ ଦେଖିନେଲେ । ଟର୍ଚ୍ଚ ଆଲୁଅରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୂରରେ ଗୋଟିଏ ରାସ୍ତା ଦେଖାଗଲା । ଉଭୟେ ସେ ଦିଗେ ଚାଲିଲେ । କିଛି ଦୂର ଗଲାପରେ ଦେଖିନେଲେ ଦୁଇଜଣ ଶସସ୍ତ୍ର କନେଷ୍ଟବଲ । ନିକଟରେ ମିଞ୍ଜି ମିଞ୍ଜି ହୋଇ ମହମବତୀଟି ଜଳୁଛି ।

ଯୁବକଟି ଟିକିଏ ଉତ୍ଫୁଲ୍ଲ ହୋଇ ସହକର୍ମୀକୁ କହିଲା,

ବୋଧହୁଏ ପହରା ଦେଉଥିବା ଘରଟି ବ୍ରଜବାବୁଙ୍କ ଗନ୍ତାଘର । କିନ୍ତୁ ସଶସ୍ତ୍ର ପୋଲିସ । କଣ ଉପାୟ କରାଯିବ ? ଧୀର ଗଳାରେ ସହକର୍ମୀ ପ୍ରଥମ ଯୁବକଟିକୁ କହିଲା,

ପୁଣି ଭୟ କରୁଛୁ ? ଏଥିପାଇଁ ଡରିଲେ ଚଳିବ ନାହିଁ । ପୁଣି ଧୀର ସ୍ୱରରେ କହିଲା,

ଫରୱାର୍ଡ଼ ମାର୍ଚ୍ଚ ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ଯୁବକଟି ପୁଣି ଧୀର ଭାବେ ଧୂପ ଛାଡ଼ିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା ।

ଧୂପ ଛାଡ଼ିଦେଇ ଯୁବକ ଦୁହେ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଲେ ।

ଠିକ୍ ମିନିଟିଏ ଯାଇଛି କି ନାହିଁ ଦୁଇଟି ପୋଲିସ ଯୁବକ ଜାନୁ ଦେହକୁ ଆଉଜି ଯାଇ ଚେତାଃଶୂନ୍ୟ ହୋଇଗଲେ ।

ଯୁବକ ଦୁହେଁ ଟର୍ଚ୍ଚ ଆଲୁଅ ପକାଇ କନେଷ୍ଟବଲ ଦୁହିଁଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଇ ଦୌଡ଼ରେ ଭଲଭାବେ ବାନ୍ଧିଦେଇ ଘର ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ ।

ତା'ପରେ ନିମିଷକ ଭିତରେ ସମସ୍ତ ମୂଲ୍ୟବାନ ପଦାର୍ଥ ଏବଂ ଟଙ୍କା ନେଇ ପଦାକୁ ଚାଲି ଆସି ଚାରିଆଡ଼େ ଥରେ ଦୃଷ୍ଟି ନିକ୍ଷେପ

ଙ୍କଲେ । ତାପରେ ଟର୍ଚ୍ଚ ଆଲୁଅ ନିଭାଇ ଆଗକୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ଓଃମରିଗଲି, ମରିଗଲି । ମୁଁ ନୁହେଁ । ମୋତେ ଗୁଳି ଦିଅନ୍ତୁ ଆଜ୍ଞା । ମୁଁ ଯେ ଆପଣଙ୍କର ଜଣେ କନେଷ୍ଟବଲ୍ ।

କନେଷ୍ଟବଲ୍ କହିବା ମାତ୍ରେ ପୋଲିସ ସୁପରିଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ମିଃ ଗଡ଼ନାୟକ ଆଦେଶ ଦେଲେ,

ଲିଭ୍ ହିମ ଫର୍ ଏ ମୋମେଣ୍ଟ ।

ସମସ୍ତ କନେଷ୍ଟବଲ୍ ଠିଆହେଲେ । ହାତରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ପିସ୍ତଲ । ଗଡ଼ନାୟକ ଟର୍ଚ୍ଚ ଜଳାଇ ଦେଖିଲେ ସିଭିଲ୍ ପୋଷାକ ପରିହିତ ଜଣେ ଯୁବକ । ପଚାରିଲେ, ବଦମାସ୍ ତୁ ସିଭିଲ୍ ପୋଷାକରେ କାହିଁକି ଆସିଛୁ ?

ଯୁବକଟିର ପାଟିରୁ କଥା ବାହାରୁ ନଥାଏ । ଥରିଲା ଗଳାରେ ସେ କହିଲା,

ଆଜ୍ଞା ପୋଲିସ ଇନସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧର ବାବୁ ଯେ ମୋତେ ଏପରି ଗୁପ୍ତ ପହରା ଦେବାକୁ ଆଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ।

ଗଡ଼ନାୟକ ବାବୁଙ୍କୁ କଥାଟା ଅଛପା ରହିଲା ନାହିଁ । କାହିଁକି ନା, ଅଧର ବାବୁ ପୋଲିସର ଗୁପ୍ତ ବେଶରେ ପହରା ଦେବାକଥା କହିଥିଲେ । ମିଃ ଗଡ଼ନାୟକ କ'ଣ ଭାବିଲେ କେଜାଣି କହିଲେ,

ଆଜ୍ଞା, ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ଜବତ୍ କର । ଗ୍ଲଡ଼ନ ।

ପୁଣି ସେଆଡ଼େ କଣ ହେଉଛି କେଜାଣି' କହି ଗଡ଼ନାୟକ ଦୌଡ଼ିଲେ ଘର ଅଭିମୁଖେ । ତଳ କୋଠାରେ ପହଞ୍ଚିଛନ୍ତି ପୁଣି ବିଜୁଳି ବତୀଗୁଡ଼ିକ ଜଳି ଉଠିଲା ।

ବିଜୁଳି ବତୀର ଆଲୋକରେ ନିଜ ହାତବନ୍ଧା ଘଡ଼ିଟାକୁ ଦେଖିନେଲ ମିଃ ଗଡ଼ନାୟକ । ଏଗାରଟା ବାଜି ଦଶ ।

ଠିକ୍ଏ ଇତସ୍ତତଃ ହୋଇ ପହରା ଦେଉଥିବା କନେଷ୍ଟବଲ୍ ମାନଙ୍କୁ ଦେଖିନେଲେ । ଚାଲି ଯିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହେଉଥିବା ବେଳେ ପଛକୁ ଚାହିଁ ପଚାରିଲେ ସମସ୍ତେ ଠିକ୍ ଭାବେ ଡିଉଟି କରୁଥିଲେ କି ନା ।

କନେଷ୍ଟବଲ ମାନେ କହିଲେ,

ନା, ଆଜ୍ଞା । ବିଜୁଳିବତୀ ଲିଭିବା ପରେ ପରେ କଡ଼ା ପହରା ଦେବାକୁ ଭୁଲି ନଥିଲୁ । କିନ୍ତୁ ଏତେ କନେଷ୍ଟବଲଙ୍କ ଆଖିରେ ଧୂଳି ଦେଇ କିଏ ଯେ ଉପରକୁ ଚାଲିଯିବ ତାହା ବିଶ୍ୱାସ କରି ହେଉ ନ ଥିଲା । କନେଷ୍ଟବଲ୍‌ମାନେ ଆଉ କ'ଣ କହିବାକୁ ଯାଉଥିଲେ, ଦେଖିଲେ, ଦୁଇ ପୋଲିସ ସାହେବ ଉପର ମହଲକୁ ଚାଲିଗଲେଣି । ଉପର ମହଲରେ ପହଞ୍ଚି ବ୍ରଜବାବୁ ଦେଖିଲେ ବାହାର ପଟୁ କବାଟ ବନ୍ଦ ଅଛି । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ କବାଟଟାକୁ ଖୋଲିଲା ବେଳକୁ ଗୋଟିଏ ଉତ୍କଟ ଗନ୍ଧ ଆସି ନାକରେ ବାଜିଲା । ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ ସେମାନେ ସେଠାରୁ ପଛକୁ ପଛେଇ ଆସି ବାହାରକୁ ଚାହିଁଲେ । ବିଜୁଳି ବତୀଗୁଡ଼ାକ ପୂର୍ବ-ପରି ଜଳୁଛି ।

ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ ଗୋଟାଏ ଶବ୍ଦ ଆସି କାନରେ ବାଜିଲା । ଅତିରିକ୍ତ ପୋଲିସ ସୁପରିଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟଙ୍କୁ ଚାହିଁ ମିଃ ଗଡ଼ନାୟକ କହିଲେ,

ଆସନ୍ତୁ ଆଜ୍ଞା ! ଡେରହେଲେ ଯେ ସବୁ ବ୍ୟର୍ଥ ହେବ । ହେଇ ଦେଖନ୍ତୁ—ବଦମାସମାନେ କାରରେ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଉଛନ୍ତି । ବିଳମ୍ବ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ ।

ଦୁଇ ପୋଲିସ ଅଫିସର ପୁଣି ପାହାଚ ଅତିକ୍ରମ କରି ତଳ କୋଠରୀରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ । ଦୁଇଟି କନେଷ୍ଟବଲଙ୍କୁ ସାଙ୍ଗରେ ଧରି ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ କାରରେ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଲେ ।

ଚଞ୍ଚଳ ଚଞ୍ଚଳ ପାଣି ଢାଳି ଦେ ସୁରଥ ହେଇ ଦେଖୁଛୁ ନା ପୋଲିସ ସାହେବ ଗାଡ଼ିରେ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଲେଣି । ଆଜି ଧରା ପଡ଼ିବା ସୁନିଶ୍ଚିତ । ଭଲଭାବେ ଗାଡ଼ିଟାକୁ ଦେଖି ନେବାକୁ ମୁଁ କହୁଥିଲି ନା ।

ଏତେ ବେଖାତିର କଲେ ଚଳିବ । ଯୁବକଟି ଚଞ୍ଚଳ ଚଞ୍ଚଳ ପାଣି ମୁନ୍ଦାଏ ଗାଡ଼ି ଇଞ୍ଜିନ୍‌ରେ ଢାଳି କାରର ପଛପଟକୁ ଆସିଲା । ସେତେବେଳକୁ ପୋଲିସ ସାହେବଙ୍କ ଗାଡ଼ି ନିକଟ ହୋଇ ଆସିଲାଣି । ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ ଗାଡ଼ିଟିକୁ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଇ ଯୁବକଟି ଦ୍ୱିତୀୟ ଯୁବକଟିକୁ କହିଲା—

ନମ୍ବରଟା ଚେଞ୍ଜ କରି ଦେବାକୁ ଏତେ ଡେରି ଲାଗୁଛି ?

ତା'ପରେ ଗିଅର୍ ପକାଇ ଧୁଁ କରି କାର୍‌ଟି ଗୁଡ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଆଗରେ ଡକାୟତ ମାନଙ୍କ କାର୍ । ତାର କୋଡ଼ିଏ ଗଜ ପଛରେ ପୋଲିସ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟଙ୍କ କାର୍ । ଦୁଇଟି କାର କ୍ଷିପ୍ର ଗତିରେ ଗୁଡ଼ିବାରେ ଲାଗିଲା । ଅଧଘଣ୍ଟାଏ ବିତିବା ପରେ ପୋଲିସ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ଦେଖି ନେଲେ ସେହି ପୂର୍ବର ବ୍ୟବଧାନରେ ତାଙ୍କ କାର ଖଣ୍ଡିକ ଗତି କରୁଛି । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ମିଃ ଗଡ଼ନାୟକ କହିଲେ—

ବଦ୍‌ମାସ ମାନେ ଟେପ୍‌ମୋଷ୍ଟ ସ୍ପିଡ୍‌ରେ ଚଲାଉଛନ୍ତି । ଧରିବା ବଡ଼ କଷ୍ଟକର ହେବ ବୋଧହୁଏ ।

ସହକର୍ମୀ ଅଭିରକ୍ତ ସୁପରିଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟଙ୍କ ହାତରୁ ଷ୍ଟିଅରିଂ ଚକଟାକୁ ଆଣି ନିଜେ ଡ୍ରାଇଭିଂ କରି କହିଲେ—

ଆପଣ ରିଭଲଭର ଚଲାନ୍ତୁ । କାରଟିକୁ ମୁଁ ଟେପ୍‌ମୋଷ୍ଟ ସ୍ପିଡ୍ ଦେଉଛି । କିନ୍ତୁ ରିଭଲଭର ଚଲାଇବା ପୂର୍ବରୁ ଆପଣ କାରଟିର ନମ୍ବର ଟିପି ନିଅନ୍ତୁ । ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ କାର ନମ୍ବରଟିକୁ ଡାଇରୀ ବୁକ୍‌ରେ ଲେଖି ଦେଇ ପକେଟରୁ ପିସ୍ତଲ ବାହାର କଲେ । ସେତେବେଳକୁ ପୋଲିସ ବାହିନୀର କାର ପ୍ରାୟ ବାରଗଜ ବ୍ୟବଧାନ‌ରେ ଯାଉଥାଏ ।

ଗୁଡ଼ମ୍ ! ଗୁଡ଼ମ୍ । ପୁଣି ଗୁଡ଼ମ୍ । ସେକେଣ୍ଡକ ଗୁଡ଼ ବାଡ଼ିରେ ରିଭଲଭର ଗର୍ଜି ଉଠିଲା । କିନ୍ତୁ ରିଭଲଭରର ପ୍ରଥମ ଗୁଡ଼ମ ଶବ୍ଦରେ ଡକାୟତ ଯୁବକ ଦୁହେଁ ସତର୍କତା ଅବଲମ୍ବନ କରି କାରଟିକୁ ଏପଟେ ସେପଟେ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଡ୍ରାଇଭିଂ କରୁଥିବା ଯୁବକଟି ନିଜ ସହକର୍ମୀକୁ କହିଲା—

ସୁରଥ । ଦେଖ, ଗାଡ଼ି ଅଶି ମାଇଲ ସ୍ପିଡ୍‌ରେ ଗତି କଲେ ବି ସେମାନେ ଆମର ପାଖ ହୋଇ ରିଭଲଭର ଚଲାଇଲେଣି । ହୁଏତ ଆଜି ରକ୍ଷା ପାଇବାର ଆଶା ନାହିଁ । ଅଥଚ ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତୁ ବି ପିସ୍ତଲ ବାହାର କର । ଦେଖ । ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ଡକାୟତ ତରଫରୁ ରିଭଲଭର ଗର୍ଜି ଉଠିଲା ଗୁଡ଼ମ୍ ଗୁଡ଼ମ୍ । ମୋଡ଼ ରାସ୍ତା ଦେଇ ଅନେକ ରାସ୍ତା ଗ୍ରହି ଆସିଲଣି କାର ଦୁଇଟି । ଅଥଚ ପୋଲିସ ପେ ହଟି ଯାଉ ନାହାନ୍ତି । ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ ଡକାୟତ ସୁରଥ କହିଲା—

ଦେଖୁଛୁ ସୁରେନ୍ଦ୍ର । ଆମର ଯେ ରିଭଲଭର ଗୁଳି ଶେଷ ହୋଇଗଲା ।

ସୁରେନ୍ଦ୍ର ଭ୍ରସ୍ନା କରି କହିଲା—

ମୁଁ କହୁଥିଲି ନା ବହୁତ ପରିମାଣରେ ଗୁଳି ଆଣିବାକୁ । ତୁଛା ଏତେ ମୂର୍ଖ ମୁଁ ଜାଣି ନ ଥିଲି । ଆଜି ମୁଁ ଜାଣିଲିଣି ଯେ ପୋଲିସର ଜାଲରେ ଆଜି ନିଶ୍ଚୟ ଧରା ପଡ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯଦି ବଣ ଜଙ୍ଗଲ ନିକଟରେ ଥାନ୍ତା ତେବେ କାରର ମୋଡ଼ ବଦଳାଇ ବଣ ଭିତରେ ଲୁଚି ଯାଆନ୍ତେ । କିନ୍ତୁ ତାହା କେବଳ ଭାବିବା ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ କିଛି ନୁହଁ । ଆହୁରି ଯିବା ପାଇଁ ମାଇଲେ ଅଛି । ସେମାନେ ଆମର ପିଛା ଛାଡ଼ିବେ ବୋଲି ମୋର କାହିଁ ମନେ ହେଉନି । ଇଂଜିନ୍ ବି ଗରମ ହୋଇ ଆସିଲାଣି । ବୋଧହୁଏ ପାଣି ନାହିଁ । କ'ଣ ଉପାୟ କରିପିବ ମୋତେ ବୁଦ୍ଧି ବାଠ ଦିଶୁନି ।

ଗୁଡ଼ମ୍ । ଗୁଡ଼ମ୍ !! ପୁଣି ଗୁଡ଼ମ୍ !!! ଘନ ଘନ ଘଡ଼ ଘଡ଼ ଶବ୍ଦ କରି ରିଭଲଭର ଫୁଟିବାରେ ଲାଗିଛି । ରିଭଲଭର ଗୁଳିରେ ଡକାୟତ ମାନଙ୍କ କାରର ପଛ ପଟ ଦର୍ପଣ ଗୁଡ଼ାକ ଭାଜି ଚୂର୍ଣ୍ଣ ବିଚୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ସାରିଲାଣି । ଡକାୟତ ସୁରଥ କାରର ପଛ ଭାଗ ସିଟ୍ ତଳେ ଶୋଇ ଯାଇଛି । ନଚେତ୍ ରିଭଲଭର ଗୁଳିସର ପ୍ରାଣ ଯିବ । କାର ପଛ ପଟ ଦର୍ପଣରେ ଭଗ୍ନ ଖଣ୍ଡରେ ଆଘାତ ବି ଲାଗିଲାଣି । ଏ ଅବସ୍ଥାରେ ଥାଇ ସୁରଥ କହିଲା—

ସୁରେନ୍ଦ୍ର । ପଛ ପଟ ଦର୍ପଣ ଗୁଡ଼ାକ ଭାଙ୍ଗି ମେଲା ପଡ଼ିଲାଣି । ଆଉ ଦେଖୁଛୁ ସେମାନଙ୍କର ରିଭଲଭର କିମିତି ଗର୍ଜି ଉଠୁଛି । ତୁ ଯଦି ଏପରି ବସି ଡ୍ରାଇଭିଂ କରୁ ତାହାହେଲେ ରିଭଲଭର ଗୁଳି ବାଜିବାର ଖୁବ୍ ସମ୍ଭାବନା । ତେଣୁ ତୁ ଶୋଇ କରି ଡ୍ରାଇଭିଂ କର ।

ଆଜି ଧରା ପଡ଼ିବା ସୁନିଶ୍ଚିତ । ଅଥଚ ଆମ ଚେଷ୍ଟା ଆମେ କରିବା କଥା । ସହକର୍ମୀ ସୁରଥର କଥାକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇ ସୁରେନ୍ଦ୍ର ସିଟର ଉପରେ ଶୋଇ ଡ୍ରାଇଭିଂ କଲା । ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ ସିଟର ପଛ ପଟରେ ଗୋଟିଏ ଗୁଳିବାଜି ସିଟଟି ଓଲଟି ପଡ଼ିଲା । ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ ବାଁ ହାତରେ ସିଟ୍ ଖଣ୍ଡିକ ଧରି ଅନ୍ୟହାତରେ ଡ୍ରାଇଭିଂ କଲା ସେ । ସେତେବେଳକୁ ଘର ପାଖେଇ ଆସିଲାଣି । ଆଉ ଦୁଇ ଫର୍ଲଙ୍ଗ ରାସ୍ତା । ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁଙ୍କ କମ୍ପାନୀର ଗୃହ ସବୁ ଦେଖା ଗଲାଣି । ଅଥଚ ଗୁଳି ଗର୍ଜି ଉଠୁଛି ।

ନୀରବତା ଭଙ୍ଗ କରି ଉଦ୍‌ବେଗ୍ନିତ ସୁରେନ୍ଦ୍ର କହିଲା,

ସୁରଥ ମୋର ପକେଟ ଦେଖିଲୁ ଦେଖି । ବୋଧହୁଏ ରିଭଲଭରର ଗୁଳି ଥାଇପାରେ । ନୂତନ ଉତ୍ସାହ ମନ ଭିତରେ ଖେଳାଇ ସୁରଥ ହାତ ବଢ଼ାଇଲା ସୁରେନ୍ଦ୍ରର ପକେଟକୁ । ହାତ ପକେଟକୁ ପାଇଲା ନାହିଁ । ତହୁଁ ଟିକିଏ ଘୁଞ୍ଚି ପୁଣି ହାତ ବଢ଼ାଇଲା ସେ । ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ ଖଣ୍ଡିଏ ଭଗ୍ନ କାଚ କାରରୁ ଖସି ମୁଣ୍ଡରେ ଆଘାତ ଦେଲା । ଆଉ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ରକ୍ତଧାର ବୋହିଗଲା ମୁଣ୍ଡରୁ । ଅଥଚ ସାହସ ନେଇ ପକେଟରେ ହାତ ପୁରାଇ କହିଲା,

ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ଗୁଳି ଅଛି ସୁରେନ୍ଦ୍ର । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଯେ ଉପାୟ ହୀନ । ମୁଁ ଆଉ ପିସ୍ତଲ ଚଳାଇ ପାରିବିନି । ଆଶ୍ୱାସନା ଦେଇ ସୁରେନ୍ଦ୍ର କହିଲା,

ନା ସୁରଥ ! ସାହସର ସହିତ ଏ ଥରକ ମାତ୍ର ଚଳାଅ । ଏ ଗୋଟିଏ ଗୁଳିରେ ଆମର ଭାଗ୍ୟ ପରୀକ୍ଷା କରିନେ । ଡେରି କରେ ନା... । ତାଖରେ ରଖି ଦେଇଥିବା ପିସ୍ତଲ ଖଣ୍ଡିକ ବାହାର କରି ସେଥିରେ ଗୁଳି ଭର୍ତ୍ତିକଲା ସୁରଥ । ତାପରେ

ପୋଲିସ କାରର ଚକକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ରିଭଲଭରର ସୁଇଚ ଟିପିଲି ।

'ଫଟାସ୍' । ଅଦ୍ଭୁତ ପ୍ରକାର ଶବ୍ଦ ଉଦ୍‌ଗାର କରି ଟିଉବ ଫାଟି ପୋଲିସ କାର୍ ଖଣ୍ଡିକ ଅଚଳ ଅବସ୍ଥାରେ ପଡ଼ିରହିଲା । ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ ଗାଡ଼ିରେ ବ୍ରେକ ଦେଇ ପୋଲିସ ଅଫିସର ଦୁହେଁ ଦେଖିନେଲେ ଯେ ଚକ ଖଣ୍ଡିକ ଅତି କଦର୍ଯ୍ୟ ଦେଖା ଯାଉଛି । କପାଳ ଉପରୁ ଝାଳ ପୋଛୁ ପୋଛୁ ଗଡ଼ନାୟକ ବାବୁ କହିଲେ,

ଡକାୟତମାନେ ସୁନ୍ଦର ଭାବେ ଧକା ଦେଇଥାନ୍ତେ । ଏ ସୁଯୋଗ ଆଉ ମିଳିବନି । କିନ୍ତୁ ଚାଲନ୍ତୁ । ଚାଲି ଚାଲି ଯିବା ବେଳେ କି ଆଉ ରାସ୍ତା ନାହିଁ । ସେମାନେ ଭୁଲ ବଶତଃ ରୋଡ଼ ଚେଞ୍ଜ ନ କରି ଏ ରାସ୍ତାରେ ଚାଲି ଆସିଛନ୍ତି । ଆଉ ଚାରି ଫାର୍ଲଙ୍ଗ ରାସ୍ତାରେ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁଙ୍କ କୋଠା । ତାଙ୍କର କୋଠା ପାଖରେ ବି କମ୍ପାନୀ । ଏ ରୋଡ଼ ଖଣ୍ଡିକ କମ୍ପାନୀକୁ ନିଆ ଯାଇଛି । ବଦମାସ ମାନଙ୍କ ଠାରେ ରିଭଲଭର ଗୁଳି ବୋଧହୁଏ ଶେଷ ହୋଇ ଯାଇଛି । ନଚେତ୍ ଆମର ବି ଅବସ୍ଥା ସାଙ୍ଘାତିକ କରି ଦେଇଥାନ୍ତେ । ଶେଷରେ ବୋଧହୁଏ ଏ ଶେଷ ଗୁଳିଟା ଥିଲା । ବହୁତ ସମୟ ନିରୀକ୍ଷଣ କରି ଏ ଗୁଳିଟା ଛାଡ଼ିଛି । ତେଣୁ ଭୟ କରିବାର କିଛି କାରଣ ନାହିଁ । ପୋଲିସ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟଙ୍କ କଥା ଅନୁଯାୟୀ ସମସ୍ତେ ଚାଲିଲେ ଆଗକୁ ।

କାରଟାକୁ ଟିକିଏ ବନ୍ଦ କର ସୁରେନ୍ଦ୍ର । ମୁଁ ଆଉ ବଞ୍ଚି ପାରିବିନି । ଭୀଷଣ ଆଘାତ ପାଇଛି ମୁଁ । ମୋତେ ପାଣି ମୁନ୍ଦାଏ ଦେଇ ଜୀବନ ରଖ ମୋର । ଶେଷରେ ସେ ଗୁଳି ଖଣ୍ଡିକ ନ ଥିଲେ ଆମର ଅବସ୍ଥା ଯେ କ'ଣ ହୋଇଥାନ୍ତା । ତାହା

ମୁଁ କିଛି ଭାବି ପାରୁନି । ଯାହାହେଉ ସେମାନେ ବହୁତ ଦୂରରେ । ମୋର ଯେ ତଣ୍ଟି ଶୁଖି ଗଲଣି ।

ବନ୍ଧୁର ଶୋଚନୀୟ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ସୁରେନ୍ଦ୍ର ମର୍ମାହତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ କାର୍ ଖଣ୍ଡିକ ବନ୍ଦ କରି ନିକଟ ଝରଣାରୁ ତଉଲିଆ ଖଣ୍ଡିକ ବୁଡ଼ାଇ ଆଣି ପାଣି ପାଟିରେ ଦେଲା । ମଥାରେ ବି ପାଣି ମାରିଲା । ତାପରେ ବନ୍ଧୁ ଜଣକୁ ଭଲଭାବେ ପରୀକ୍ଷା କରି ସହକର୍ମୀ ସୁରେନ୍ଦ୍ର କହିଲା,

ନା, ସୁରଥ । ଭୟ ପଡ଼ିବାର କିଛି କାରଣ ନାହିଁ । ସେତେ କିଛି ଆଘାତ ହୋଇନି । କାରର ଭଗ୍ନ କାଚ ଖଣ୍ଡରେ ସାଧାରଣ ଆଘାତ ହୋଇଛି । ପ୍ରାୟ ଘଣ୍ଟାଏ ଭିତରେ ଭଲ ହୋଇଯିବ । ଆଉ କଣ କହିବାକୁ ସୁରେନ୍ଦ୍ର ଯାଉଥିଲା, ହଠାତ୍ ଶୁଣିଲା ପଛପଟୁ କାହାର କଥାବାର୍ତ୍ତା । ମୁହଁ ବୁଲାଇ ଟର୍ଚ୍ଚ ପକାଇ ଦେଖିଲା ଚାରି ଜଣ ଯୁବକ । ବହୁତ ଦୂରରେ ଥିବା ହେତୁ ଭଲଭାବେ ଦେଖି ହେଉନି । ନିକଟରୁ ନିକଟତର ହେଲେ ସେମାନେ । ପୁଣି ସେ ଟର୍ଚ୍ଚ ପକାଇ ଦେଖିଲା, ପୋଲିସମାନେ ଆସୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କର ପିଛା ଧରିଛନ୍ତି । ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ କାରରେ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଇ କାର୍ ଖଣ୍ଡିକୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ାଇଲା ।

ହେଇ ଦେଖନ୍ତୁ, ଦେଖନ୍ତୁ । କାର୍ ଖଣ୍ଡିକ ଯେ କମ୍ପାନୀ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କଲା ! ଆପଣ ଯେଉଁ ନମ୍ବର ଲେଖିଛନ୍ତି ଦେଖନ୍ତୁତ । ଆଲୁଅରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଜଣା ପଡ଼ୁଛି । ନମ୍ବରଟା ଓ, ଆର, ସି, ୨୬୦୯ । ଅତିରିକ୍ତ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ପୂର୍ବ ଲିଖିତ ନମ୍ବର ଖଣ୍ଡିକ ଦେଖି କହିଲେ,

ହଁ, ଓ ଆର ସି ୨୬୦୯ ।

ପାହାଚ ପରେ ପାହାଚ ଅତିକ୍ରମ କରି ଘର ଭିତରକୁ ପଶି ଆସି ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ କହିଲେ,

କ'ଣ ହେଲା ସୁରେନ୍ଦ୍ର ? ଏତେ ଡେରି କାହିଁକି ? ତୁମ ମାନଙ୍କ ଡେରିରେ ମୁଁ ପ୍ରମାଦ ଗଣୁଥିଲି । ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ ସୁରେନ୍ଦ୍ର ବଦଳରେ ସୁରଥକୁ ଦେଖି କହିଲେ,

ଏ କ'ଣ ସୁରଥ ? ଆହତ ଅବସ୍ଥାରେ ତୁମେ ଏକା ଫେରିଲ ଯେ.....?

ଧୀର ଗଳାରେ ସୁରଥ କହିଲା,

ନା ଆଜ୍ଞା ! ସୁରେନ୍ଦ୍ର ବି ଫେରି ଆସି ଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ ଆଜିର ଅବସ୍ଥା ଏତେ ସାଂଘାତିକ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା ତାହା ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ହେବନି । ଆଉ ଆଜି ପୋଲିସ ଆମର ବ୍ୟୂହ ଭେଦକରି ଜୟଯୁକ୍ତ ହେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆମର ପଥ ମଧ୍ୟ ଅନୁସରଣ କରି ନେଇଛନ୍ତି । କଣ ହେଉଛି କେଜାଣି ।

ଯାହା ହେବାର ଅଛି ମୁଁ ସମ୍ଭାଳି ନେବି ଆଜ୍ଞା ! ଆପଣ ସେଥିପାଇଁ ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନ୍ତୁ ନାହିଁ । ପୋଲିସ ଆମର ପିଛା ଧରିଛି ସତ, କିନ୍ତୁ ଆମକୁ ପରାଜୟ କରି ଆମର ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର ଯେ ଜାଣି ପାରିଛି ଏକଥା ନୁହେଁ । ଆପଣ ସୁରଥକୁ ସମ୍ଭାଳନ୍ତୁ । ସେମାନେ ଯେ ଚାଲି ଆସିବେଣି । କହି କହି ଚାଲି ଯାଉଥିଲା ସୁରେନ୍ଦ୍ର । ପୁଣି ପଛକୁ ଫେରି କହିଲା,

ଆପଣ ବାହାରକୁ ଆସିବେନି ।

କ'ଣ ଘଟଣା ଖୋଲି କହ ସୁରେନ୍ଦ୍ର ? ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆସି ପୁଣି ଯାଉଛୁ କୁଆଡ଼େ ?

ସମସ୍ତ କଥା ସୁରଥଠାରୁ ଶୁଣିବେ ଆଜ୍ଞା ! ମୋତେ ଯିବାକୁ

ହେବ । ପୋଲିସମାନେ କମ୍ପାଣ୍ଡ ଭିତରକୁ ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ ମୋତେ ସେଠି ପହଞ୍ଚିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

କହି କହି ପୁଣି ଚାଲିଗଲେ ପଞ୍ଜାବୀ ପୋଷାକଧାରୀ ଉକାୟୁତ ସୁରେନ୍ଦ୍ର ।

ପୋଲିସ ??? ବିସ୍ମୟ ବଦନରେ ଚାହିଁ ରହିଲେ ସୁରେନ୍ଦ୍ରର ଯିବା ପଥକୁ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ।

ଭୟ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ ଆଜ୍ଞା ! ଆପଣ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରହନ୍ତୁ । ମୋର ସହକର୍ମୀ ସୁରେନ୍ଦ୍ର ଥିବାଯାଏଁ ପୋଲିସ ଜାଲ ଯେ ବିଫଳ ହେବ ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ।

ତେବେ ତମେମାନେ ଆଜିର ଅଭିଯାନରେ ଜୟଯୁକ୍ତ ହୋଇ ନାହଁ ? ଉତ୍ତର ପାଇବା ଭଙ୍ଗିରେ ପ୍ରଶ୍ନକଲେ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ । ମୁରୁକି ହସା ଦେଇ ସୁରଥ କହିଲା,

ଜୟଯୁକ୍ତ ହୋଇ ପାରିଲୁ ନାହିଁ ବୋଲି ଆପଣ କ'ଣ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଛନ୍ତି ? ମୁଁ ଅନୁମାନ କରୁଛି ଯେତେଦୂର ମୋର ଅବସ୍ଥାଟା ପରାଜୟ ହେବାର ସୂଚନା ଦେଉଛି । କିନ୍ତୁ ଆପଣ ଜାଣି ରଖନ୍ତୁ ଆଜ୍ଞା । ଆମେ ଯେ ପୋଲିସ ପାଖରେ କେବେ ମଥା ନୁଆଁଇବୁ ତାହା କଦାପି ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଆଜିର ଅଭିଯାନରେ

ବିପଦର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ତାହା କେବଳ ମୋ ଯୋଗୁଁ ।

ଆପଣ ଶୁଣିଲେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବେ । ପ୍ରାୟ ଦୁଇଶହ ପୋଲିସ ଆଜି ପହରା ଦେଉଥିବା ସମୟରେ ଆମର ଅଭିଯାନ ଚଳାଇବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ଠିକ୍ ବିଜୁଳି ତାର କାଟିଦେବା ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ପୋଲିସର ଇତଃସ୍ତତତା ଆମକୁ ବହୁତ ପରିମାଣରେ ସାହାଯ୍ୟ କଲା । ବିଜୁଳି ପ୍ରମାଣେ ସେମାନେ ଧାଁ ଦଉଡ଼ କରି ବ୍ଲାଙ୍କ ଫାୟାର କଲେ । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଆମେ ଦୁହେଁ ଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା ସେମାନେ ଆମକୁ ଧରି ପାରି ନାହାନ୍ତି । ତାପରେ ସୁବିଧା ସୁଯୋଗ ଦେଖି ଉପର ମହଲାକୁ ଉଠିଲୁ । ଇନସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧର ବାବୁଙ୍କ ସହ ବ୍ରଜବାବୁ କୋଠରୀରେ ଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା ସେମାନଙ୍କୁ ଆମ ସହ କଥୋପକଥନର ସୁବିଧା ଦେଲୁ । ତାପରେ ଧୂପଦ୍ୱାରା ବେହୋସ କରାଇ ଦେଇ ଆଗକୁ ଗଲୁ । ଅବଶ୍ୟ ବେହୋସ ନ କରିଥିଲେ କୌଣସି ଉପାୟରେ ଉପଯୁକ୍ତ ହୋଇ ପାରି ନ ଥାନ୍ତୁ । ତାପରେ ଛୋଟିଆ ରାସ୍ତାଟିରେ ଯାଉ ଯାଉ ଗନ୍ତାଘର ଦେଖି ପାରିଲୁ । ପହରା ଦେଉଥିବା କନେଷ୍ଟବଲ୍‌ଙ୍କୁ ସେଠାରେ ବେହୋସ କରି ଦୌଡ଼ିରେ ବାନ୍ଧି ଦେଇ ଆମର କାମ ହାସଲ କରିନେଲୁ ।

ଫେରି ଆସିବା ସମୟରେ ମୋର ସହକର୍ମୀ ସୁରେନ୍ଦ୍ରର ବାଧ୍ୟତାରେ ପୁଣି ବିଜୁଳି ତାର ଦୁଇଟିକୁ ସଂଯୁକ୍ତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ସେ-ଡେବେଳକୁ ବି ଆମକୁ କେହି ଦେଖି ପାରି ନ ଥିଲେ । ଦୁହେଁ ଆସି କାରଟର ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଇ ଦେଖିଲୁ ଯେ ଗାଡ଼ିରେ ପାଣି ନାହିଁ । ଷ୍ଟାର୍ଟ ପୁଣି ବନ୍ଦ କରି ପାଣି ଦେଲୁ । ପ୍ରଥମ ଷ୍ଟାର୍ଟରେ ପୋଲିସ ଆମର ଗାଡ଼ିଟିକୁ ଦେଖି ପାରିଥିଲେ ।

ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ ସେମାନଙ୍କ କାରରେ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଇ ଆମ ଆଡ଼କୁ ଆସିଲେ । ମୋର ସାହସ ନଥିଲା ରକ୍ଷା ପାଇବୁ ବୋଲି । ସେମାନଙ୍କ ଗାଡ଼ି ନିକଟତର ହେଲା । ମାତ୍ର କୋଡ଼ିଏ ଗଜ ଦୂରରେ ତାଙ୍କର ଗାଡ଼ିଟି ଅଛି ଆମର ଗାଡ଼ି ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଲୁ । ଅଶି ମାଇଲ ସ୍ପିଡରେ ଆମ ଗାଡ଼ି ଚାଲିଲେ ବି ସେମାନଙ୍କ ଗାଡ଼ି ସେହି ବ୍ୟବଧାନରେ ରହିଥାଏ ।

ତାପରେ ପୋଲିସ ପକ୍ଷରୁ ରିଭଲଭର ଗର୍ଜି ଉଠିଲା । ସୁରେନ୍ଦ୍ରର ବାଧ୍ୟତାରେ ମୁଁ ବି ରିଭଲଭର ଚଳାଇଲି । କିନ୍ତୁ ଶେଷରେ ଆମର ରିଭଲଭର ଗୁଳି ଶେଷ ହେବା ପରେ ଆମର ଆଉ ନିସ୍ତାର ନାହିଁ ଏକଥା ମନରେ ଭାବିନେଲୁ । କାରର ପଛ ପଟ କାଚ ଗୁଡ଼ାକ ଭାଙ୍ଗି ମୋର ଦେହରେ ଆଘାତ ଦେଲା । ସୁରେନ୍ଦ୍ର ବି ଶୋଇ ଶୋଇ ଡ୍ରାଇଭିଂ କରୁଥାଏ ।

ତାପରେ ସୁରେନ୍ଦ୍ରର ପକେଟରୁ ଖଣ୍ଡିଏ ମାତ୍ର ଗୁଳି ବାହାର କରି ଚକକୁ ଦେଖାଇ ରିଭଲଭର ଟ୍ରିଗର୍ ଟିପିଲି । ଆମର ଭାଗ୍ୟର ଗତି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଲା ବୋଲି କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବନି । ମୋର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଠିକ୍ ଧରିଲା । ଅଥଚ ପୋଲିସ ଆମର ପିଛା ଛାଡ଼ିନି । ସେମାନେ ଚାଲି ଚାଲି କମ୍ପାନୀ ଭିତରକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସୁରେନ୍ଦ୍ର ପଞ୍ଜାବୀ ପୋଷାକରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଭେଟିବ ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ।

ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଭଙ୍ଗିରେ ସବୁ ଶୁଣିଗଲେ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ । ତାପରେ କହିଲେ,

ତେବେ କାର ଖଣ୍ଡିକ ଭିତରକୁ ନେଇ ଆସିଛ ନା ? ନଚେତ୍... କ'ଣ କହି ଆସୁଥିଲେ ପୁଣି କଥା ବଦଳାଇ କହିଲେ, ସେମାନେ ଯଦି ଗାଡ଼ିର ନମ୍ବର ଲେଖି ନେଇ ଥାନ୍ତି, ତେବେ...?

ହଁ ନିଶ୍ଚୟ ସେମାନେ ଗାଡ଼ିର ନମ୍ବର ଲେଖି ନେଇଥିବେ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ନମ୍ବର ଲେଖି ନେବା ପୂର୍ବରୁ ଆମର ଓରିଜିନାଲ୍ ନମ୍ବର ବାହାର କରିଦେଇ ଆଉ ଗୋଟିଏ ନମ୍ବର ଦେଇ ଦେଇ ଥିଲୁ । ସେଥିପାଇଁ ଆମକୁ ଧରି ହେବନି ଏହା ନିଃସନ୍ଦେହ ।

ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ସୁରଥ । ଧନ୍ୟ ସୁରେନ୍ଦ୍ର !! ତୁମ ମାନଙ୍କ ସାହସ ପାଇଁ ଧନ୍ୟ । ଶତ ଧନ୍ୟ । ତୁମେମାନେ ଏତେ ଚଞ୍ଚଳ ନାନା ପ୍ରକାର ନୂଆ ନୂଆ ଉପାୟ ଉଦ୍ଭାବନ କରି ପାରୁଛ ସେଥି-ପାଇଁ ପ୍ରଶଂସନୀୟ । ପୋଲିସ ମୋର ଗୁପ୍ତଘର ଦେଖି କଥାହାକୁ ବାହାର କରି ପାରିବନି ଏହା ନିଃସନ୍ଦେହ । ସେମାନେ ଆସନ୍ତୁ । ଶହେଥର ଶହ ଶହ ପୋଲିସ ଆସନ୍ତୁ । କିନ୍ତୁ ଆମମାନଙ୍କର ବ୍ୟୂହ ଭେଦ କରି ପାରିବେ ତାହା କଳ୍ପନା ଛଡ଼ା ବାସ୍ତବ ହୋଇ ନ ପାରେ । ଟିକିଏ ନରମ ଗଳାରେ କାନ୍ତୁ ଦେହକୁ ଅଙ୍ଗୁଳି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରି କହିଲେ—

ଦେଖୁଛ, ଦେଖୁଛ ସୁରଥ । ଆଜି ମୋର ମା, ମୋର ସ୍ତ୍ରୀ ତୁମମାନଙ୍କ କୃତକାର୍ଯ୍ୟରେ କେମିତି ହସୁଛନ୍ତି । ଆହାଃ । ମୂଳ ମୂଳିକା ପାଣି ଟୋପାଏ ଦେବାପାଇଁ ହାତରେ ପଇସାଟିଏ ନ ଥିଲା । ସେଥିଯୋଗୁଁ ଗୃହକର୍ତ୍ତା ଖଣ୍ଡିଏ ପାଇଁ ଏହି ପୁଞ୍ଜିପତିମାନଙ୍କୁ ନତମସ୍ତକ ହୋଇ ପାଦ ଧରିଥିଲି । କିନ୍ତୁ··କିନ୍ତୁ ଚାଲିଗଲେ ସେମାନେ ମୋତେ ଏକାକୀ କରି । କେହି ରହି-ଲେନି । ପ୍ରତିହିଂସାର ପ୍ରତିଶୋଧ ସୁରଥ । ପ୍ରତିହିଂସାର ପ୍ରତିଶୋଧ ନେଇ ମୋର ମୃତ ମା'ଙ୍କୁ ଓ ମୋର ମୃତ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ସେପାରିରେ ହସାଇବି । ଏହି ମୋର ସତ୍ୟ ନିର୍ଭୀକ ସତ୍ୟ ସୁରଥ । ମୁଁ ମଥା ନୋଇଁଥିଲି ପରି ସେହି ପୁଞ୍ଜିପତି ବସ୍ତି ବାହାଦୁର ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ଏବଂ ବ୍ରଜର ମଥା ନୁଆଁଇବି ମୋର ଶ୍ରୀ ଚରଣରେ ।

ତେବେ ଯାଇ ସେପାଶରେ ମୋର ସ୍ତ୍ରୀ ଏବଂ ମା ହସି ଉଠିବେ । ଆଚ୍ଛା ସୁରଥ, ତୁମେ ରେଷ୍ଟ ନିଅ । ମୁଁ ବି ଯାଏ । କ୍ଷତ ସ୍ଥାନ ମାନଙ୍କରେ ଟିଂଚର ଆୟୋଡ଼ିନ ଦେଇ ଦେଇଛି । ଭଲ ହୋଇଯିବ । ଦୁଃଖ କରନା । କହି କହି ଚାଲିଗଲେ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ।

ଦୁଇ ପୋଲିସ ସାହେବଙ୍କୁ ଦୁଇଟି ନମସ୍କାର କରି ସର୍ଦ୍ଦାରଜୀ କହିଲେ—

ବଡ଼ ବାର ବଜେ କୈସେ ଆଗୟେ ପୋଲିସ ସାହେବ । ମାଲିକ ଦୋ ରୋଜ ହୁଆ କଟକ ଗୟେଥେ । ଆଜ ମେଇଲମେ ଓ୍ୱାପସ ଆନାଥା । ଲେକିନ୍ କ୍ୟା ହୁଆ ପତା ନହିଁ । ଅଭିତକ ଆୟା ନହିଁ । ମୁଝକୋ ଭି ସୁବା ଘର୍ ଜାନା ହୈ । ଆଉର୍ କ୍ୟା ବତାୟିୟେ । ଆରେ ଏତେନା ଗରମ ହୋତା ହୈ, କହି ଫ୍ୟାନ୍‌ର ସୁଇଚ୍‌ଟାକୁ ସର୍ଦ୍ଦାରଜୀ ଅନ୍‌ରେ ରଖିଦେଲେ ।

ଆପ କ୍ୟା ଓଡ଼ିଆ ସମଝେତେ ହ୍ୟା ନହିଁ । ମିଃ ଗଡ଼ନାୟକ ପଚାରିଲେ ।

ବୋଲିୟେ । ବୋଲିୟେ । ହରେକେ ଭାଷା ମାଲୁମ ହୈ । ହିନ୍ଦି, ଓଡ଼ିଆ, ଇଂଲିସ ଔର ତେଲୁଗୁ, ଯୋ ଭାଷା ବୋଲ୍‌ନେସେ ହମ୍ ସମଝ ସକେଙ୍ଗେ ଔର ମୈ ବୋଲ ସକୁଗାଁ ।

ଆଚ୍ଛା, ଆପଣ କହି ପାରିବେ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁ କାର ଖଣ୍ଡିକ ଆସିଲା, ସେଇଟା କେଉଁଠି ? ବୋଧହୁଏ ସେଥିରେ ଦୁଇଜଣ ଯୁବକ ଥିଲେ ? ମିଃ ଗଡ଼ନାୟକ ପଚାରିଲେ ।

କାର ? କେଉଁଠି ? କ'ଣ ଘଟଣା କହନ୍ତୁ ଯେ···

ବ୍ରଜବାବୁଙ୍କ ଘରୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ଡକାୟତ ମାନେ ଏ ଭିତରେ ପଶି ଯାଇଛନ୍ତି । ଆମେ ଦୂରରୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଦେଖି ନେଇଛୁ । ମି: ଗଡନାୟକ ପୁଣି ପଚାରିଲେ ।

ତତକ୍ଷଣାତ୍ ଚେୟାରରୁ ଉଠି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ଭଙ୍ଗି ଦେଖାଇ ସରଦାରଜୀ କହିଲେ—

ଆଚ୍ଛା ଡକାୟତମାନଙ୍କର ତ ବଡ଼ ସାହସ । ଆଉ କେଉଁଠି ସେମାନଙ୍କୁ ଲୁଚି ଯିବାକୁ ସ୍ଥାନ ମିଳିଲାନି ? ମିଲ୍ ଭିତରକୁ ଆସି ଯାଇଛନ୍ତି ସେମାନେ ? ତେବେ ଚାଲନ୍ତୁ···କାହିଁ ଯାଏଗା ।

ଆଚ୍ଛା, ଟିକିଏ ଅପେକ୍ଷା କରନ୍ତୁ କହି ଗଡ଼ନାୟକ ବାବୁ ଫୋନ ଉଠାଇଲେ ଏବଂ କହିଲେ—

ଟୁ ନଟ୍ ଫାଇଭ୍ ।

କିଏ କହୁଛନ୍ତି ?

ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟଙ୍କ ମିଲ୍‌ରୁ ମୁଁ ମି: ଗଡ଼ନାୟକ କହୁଛି । ଆଚ୍ଛା, ଆପଣ ଅନ୍ତତଃ କୋଡ଼ିଏ ଜଣ କନେଷ୍ଟବଲ ପଠାନ୍ତୁ ।

ଇଏସ୍ ବୋଲି ଇନ୍‌ଚାର୍ଜ ଅଫିସର ପୋଲିସ ଅଫିସରୁ କହିଲେ ।

ଦଶ ମିନିଟ୍ ପରର କଥା । ଭ୍ୟାନ୍‌ରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଗଲେ କୋଡ଼ିଏ ପଚିଶି ଜଣ ସଶସ୍ତ୍ର ପୋଲିସ । ଦୁଇଜଣ ସଶସ୍ତ୍ର ପୋଲିସଙ୍କୁ ଗେଟ୍ ନିକଟରେ ପହରା ଦେବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇ ତଦାରଖ କରିବାକୁ ସମସ୍ତେ ଭିତରେ ପଶିଲେ ।

ସ୍ୱର ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି କହିଲେ ମଧ୍ୟ ସର୍ଦ୍ଦାରଜୀ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁଙ୍କୁ ଚିହ୍ନି ପାରିଲେ । ମନରେ କିଛିକ୍ଷଣ ପାଇଁ ପ୍ରମାଦ ଗଣି ସର୍ଦ୍ଦାରଜୀ କହିଲେ—

ସ୍ଥା ଭିତରେ ଡକାୟତ ମାନେ ପଶିଛନ୍ତି ବୋଲି ଆପନ୍ ଭଲ ଭାବେ ଜାଣିଛନ୍ତି ତ ?

ସର୍ଦ୍ଦାରଜୀ ଉତ୍ତରରେ ମିଃ ଗଡ଼ନାୟକ କହିଲେ—

ଆମେ ସ୍ୱଚକ୍ଷୁରେ ଦେଖିଛୁ ।

ତନ୍ନ ତନ୍ନ କରି କମ୍ପାଣୀ ସାରା ବୁଲି ଆସି ପୂର୍ବେ ବସିଥିବା ସ୍ଥାନରେ ବସିଲେ ସମସ୍ତେ । ସର୍ଦ୍ଦାରଜୀ ଚେୟାର ଉପରେ ବସିବାକୁ ଯାଉଥିଲେ ଫୋନ ଘଣ୍ଟିଟା ବାଜି ଉଠିଲା । ଫୋନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସର୍ଦ୍ଦାରଜୀ ଚାଲିଗଲେ । ଛଦ୍ମବେଶୀ ମେନେଜର ସାହେବ ବି ତାଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଚାଲିଗଲେ ।

ନୀରବତା ଭଙ୍ଗ କରି ମିଃ ଗଡ଼ନାୟକ କହିଲେ—

ଏହି ସର୍ଦ୍ଦାରଜୀ ବୋଧହୁଏ କାର୍ ଡ୍ରାଇଭିଂ କରୁଥିଲା । ଡକାୟତ ମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଏ ଜଣେ । ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ଆମମାନଙ୍କ ଆଗମନରୁ ସେ ଏବେ ଟାୟାର୍ଡ ହୋଇ ଯାଇଛି, ତାର କଥା ଭାଷା ଚାଲି ଚଳଣରୁ ଜଣା ପଡୁଛି । ଯାହାହେଉ ତାକୁ ଏଠାରୁ ହାଜତରେ ନେଇ ଯିବା ଭଲ । ସେ ଯଦି ଡକାୟତ ନ ହୋଇଥାଏ ତାହାହେଲେ କାଲିକି ଛାଡ଼ି ଦେବା । ତେଣୁ ସେ ଆସିବା ପରେ ତାକୁ ଏରେଷ୍ଟ କରିବା ଭଲ ମନେ କରେ । କହି କହି ବାହାର ଗେଟ୍‌କୁ ନିରିକ୍ଷଣ କଲେ ସେ । ସେତେବେଳକୁ ସର୍ଦ୍ଦାରଜୀ କାରରେ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଉଥାନ୍ତି ।

ଛଦ୍ମବେଶୀ ମେନେଜର ସାହେବ କହିଲେ—

ଆପଣ ଯେଉଁ ଭାବନା କରୁଛନ୍ତି ତାହା ନିରାଟ ମିଥ୍ୟା । ସର୍ଦ୍ଦାରଜୀଙ୍କୁ କୃତିମ ସର୍ଦ୍ଦାରଜୀ ବୋଲି ମନେ କରିବା ବଡ଼ ଭୁଲ୍ ସେ ଅବଶ୍ୟ ଏଠାରେ ବେଶିଦିନ କାମ କରିନି । କିନ୍ତୁ ଯେତକି ଦିନ କାମ କରିଛି ସେତିକିରେ ତାର କର୍ମନିଷ୍ଠା ଜଣା ପଡ଼ିଛି ।

ଟିକିଏ ବୋଲି ଅଳସୁଆମୀ ନାହିଁ ତାର । ଟିକିଏ ବି କାହାରି ପ୍ରତି ଖରାପ ବ୍ୟବହାର ନାହିଁ । ଆପଣ ଜାଣୁଥିବେ କମ୍ପାନୀ ମାଲିକ ତ କମ୍ପାନୀ ବିଷୟରେ କିଛି ବୁଝନ୍ତି ନାହାନ୍ତି । ସେ ନର୍ମଦା କଟକ, ପୁରୀ, ବାଲେଶ୍ୱର ଯିବା ଆସିବା କରି ରାଜନୀତି ଦିଗରେ ବୁଲୁଛନ୍ତି । ମୋ କାମରେ ସର୍ଦ୍ଦାରଜୀ ଯେ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି, ଏଥିରେ କଦାପି ମୁଁ ଦ୍ୱିମତ ହେବିନି । ଏତେ ସିନ୍‌ସିଅର କାମ କରେ ତାର ଆଜିକା କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରୁ ଜାଣି ପାରୁଥିବେ । ରାତି ପ୍ରାୟ ସାଢ଼େ ଏଗାର ହେଲାଣି । ଅଥଚ ମୋ କାମରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ସେ ଘରକୁ ନ ଯାଇ ଏତେବେଳଯାଏ ଏଠାରେ ଅଛି । ତାପରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ କଟକରୁ ଏକ୍‌ସପ୍ରେସରେ ଫେରିବେ । ଫୋନରେ ତାଙ୍କର ଆସିବା ଖବର ପହଞ୍ଚୁ ପହଞ୍ଚୁ କାର୍ ରେଲ ଷ୍ଟେସନକୁ ଧରିଗଲା ।

ସମସ୍ତ କଥା ଶୁଣି ମଧ୍ୟ ମିଃ ଗଡ଼ନାୟକ ମନରେ ସନ୍ଦେହ ହେଲା । ମେନେଜର ସାହେବଙ୍କ କଥାକୁ କିଛି ପ୍ରତିବାଦ ନ କରି ଉଠି ଠିଆ ହେଲେ ସେ । ଅତିରିକ୍ତ ସୁପରିଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟଙ୍କ କାନରେ ଫୁସ୍ ଫୁସ୍ କରି କ'ଣ କହିଲେ—

ଆଚ୍ଛା ଆମର ଦୁଇଜଣ କନେଷ୍ଟବଲ୍ ଏଠାରେ ରୁହନ୍ତୁ । ଆମମାନଙ୍କ ଅଗୋଚରରେ ସେମାନେ କେଉଁଠି ଲୁଚି ରହିଛନ୍ତି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ଆମେ ପୁଣି ସକାଳୁ ଆସିବୁ । କହୁ କହୁ ଗାଡ଼ିରେ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଲେ । ତା'ପରେ ପୋଲିସ ଗାଡ଼ି ଖଣ୍ଡିକ ରେଲ ଷ୍ଟେସନ ଦିଗେ ଗଡ଼ି ଚାଲିଲା ।

ତାପରି ସେଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟା ପାଞ୍ଚଟା । ଷ୍ଟାଣ୍ଡାର୍ଡ ପାର୍କରେ ସିମେଣ୍ଟ ଚେୟାର ଖଣ୍ଡିଏ ଅଧିକାର କରି ମିଷ୍ଟର ଗଡ଼ନାୟକ ପିଲମାନଙ୍କ ବୋଲ ଖେଳ ଦେଖିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିଥିଲେ । ସାମନା

ସିମେଣ୍ଟ ବେଞ୍ଚରେ ଆଉ କିଏ ଥିଲା ପରି ମନେ ହେଉ ନଥିଲା । କିନ୍ତୁ ସନ୍ଧ୍ୟାର ଆଗମନ ପୂର୍ବରୁ ବଡ଼ ବଡ଼ ଅଫିସର ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି କରାଣି, ପିଅନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ପାର୍କରେ ଆମୋଦ ପ୍ରମୋଦ କରିବାକୁ ଆସନ୍ତି । ପୁଞ୍ଜିପତି ପୁଅଠାରୁ ଗରିବର ପୁଅ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବି ଖେଳିବାକୁ ଆସନ୍ତି । ମୋଟା ମୋଟି କହିବାକୁ ଗଲେ ଏ ପାର୍କଟି ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ । ମନା କରିବା କାହାର ଅଧିକାର ନାହିଁ । ଅଧିକାର ଥିଲେ ସ୍ୱଜନଙ୍କ ଛଡ଼ା ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଗେଟ୍ ବନ୍ଦ ।

ମୃଦୁ ମୃଦୁ ଦକ୍ଷିଣା ପବନ ଧିରେ ଧିରେ ବହି ପାର୍କର ଜନତା ବୃଦ୍ଧି କରୁଛି କହିଲେ ଭୁଲ ହେବନି ବୋଧହୁଏ । ଦକ୍ଷିଣା ପବନ ସହିତ ନାନା ପ୍ରକାର ପୁଷ୍ପ ଗନ୍ଧ ଆସିବା ସ୍ୱାଭାବିକ । କାରଣ ପାର୍କଟି ନାନା ପ୍ରକାର ପୁଷ୍ପ ବୃକ୍ଷ ଦ୍ୱାରା ସୁଶୋଭିତ । ଏଥି ଯୋଗୁ ବହୁତ ଲୋକ ପାର୍କକୁ ଆସି ବସୁ ବସୁ ଶୋଇ ଯାଆନ୍ତି ପ୍ରାୟ ରାତି ଦଶ ଏଗାର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ଅଭିଭାବକ ହୀନ କେତେ କୁଆମାନେ ମଧ ଶୋଇ ଯାଆନ୍ତି ପାହାନ୍ତିଆ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ସେମାନଙ୍କୁ ଆଦର କରି ପାଖେଇଟି ନେବାକୁ କିଏ କେବେ ଆସେ ନଚେତ୍ ନାହିଁ । ମିଷ୍ଟର ଗଡ଼ନାୟକ ପିଲାଙ୍କର ଖେଳ ଦେଖିବାରେ ଭାରି ଝୁଙ୍କ । କିନ୍ତୁ ପୋଲିସ ଚାକିରିରେ ପାଦ ଦେବାଠାରୁ ଏ ସୁଯୋଗ ଖୁବ୍ କମ ପରିମାଣରେ ମିଳେ । ଆଗ କଟକରେ ଥିଲା ବେଳେ ଏ ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖିବା ଦୂରରେ ଥାଉ, ଖାଇବାକୁ ସମୟ ମିଳୁ ନଥିଲା । କିନ୍ତୁ ସେଠାରୁ ଟ୍ରାନ୍ସଫର ହେବା ଦିନଠାରୁ ଏଠାରେ ଟିକିଏ ସୁବିଧା ସୁଯୋଗ ମିଳୁଛି ।

ପିଲାଙ୍କ ଖେଳ ତାମସା ଦେଖିବାର ସ୍ପୃହା ଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା ଆଜି କାହିଁକି ଭଲ ଲାଗୁନି ମନଟା । ଗତ ରବିର ଡ଼କାୟତିରେ ସେ

ଯେମିତି ନିଜେ ଲଜ୍ଜ୍ୟା ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି । "ଡକାୟତ ମାନଙ୍କ ଷଡଯନ୍ତ୍ରରେ ପୋଲିସର ପରାଜୟ" ଏ କଥା ଶୁଣିଲେ କିଏ ବା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ନ ହେବ ? ଉପାୟ ଉଦ୍ଭାବନ କରି ସେମାନଙ୍କୁ ଧରିବାର ଯାହା ଆଶାଥିଲା, ତାହା ନିରାଶାରେ ପରିଣତ ହୋଇଛି । କି ଉପାୟରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଧରି ହେବ ତାର କୌଣସି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚି ପାରି ନାହାନ୍ତି ଏ ଯାଏଁ । ଠିକ୍ ଏଇ ସମୟରେ ଅତିରିକ୍ତ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟଙ୍କୁ ଦେଖି କହିଲେ "ହ୍ୟାଲୋ, ଗୁଡ ନାଇଟ ।"

ପ୍ରତି ଉତ୍ତରରେ ଗୁଡ଼ ନାଇଟ୍ କହି ଅତିରିକ୍ତ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ସେହି ସିମେଣ୍ଟ ବେଞ୍ଚରେ ଗୋଟିଏ ପାଖରେ ବସିଲେ ।

ନୀରବତା ଭଙ୍ଗ କରି ଅତିରିକ୍ତ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ପଚାରିଲେ, ଆପଣ କ'ଣ କିଛି ସନ୍ଧାନ ପାଇଲେ ? ମୁଁ ଏ ବିଷୟରେ ବହୁତ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରି ଦେଖିଲି ଡ଼କାୟତ ମାନେ କୌଣସି ଚିହ୍ନ ରଖି ଯାଇ ନାହାନ୍ତି । ଏତେ ସହଳ ସହଳ ଡ଼କାୟତି କରି ସେମାନେ କୌଣସି ଚିହ୍ନ ଛାଡ଼ି ଯାଉ ନାହାନ୍ତି ସେଥିରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗେ ।

ସେମାନେ ସାଧାରଣ ଡକାୟତ ନୁହନ୍ତି ଆଜ୍ଞା । ଏତେ ପୋଲିସ ପହରା ଦେଉଥିବା ସ୍ଥଳେ ସେମାନେ ଉପର କୋଠାକୁ କିପରି ଗଲେ...?

ସେମାନେ ଯେଉଁ ଚତୁରତା ଖେଳାଇ ଉପର କୋଠରୀକୁ ଯାଇଛନ୍ତି, ଆଉ ସେତିକି ପୋଲିସ ପହରା ଦେଉଥିଲେ ବି ସେମାନଙ୍କୁ ଧରିପାରି ନଥାନ୍ତେ । ମୁଁ ଅନୁମାନ କଲି—ବିଜୁଳି ତାର କାଟି ଦେବା ପରେ ପୋଲିସର ଇତସ୍ତତଃତା ବାଉଣ୍ଡରି ଭିତରକୁ ଆସିବାକୁ ସେମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କଲା । ତାପରେ କୋଠା ପଛପଟ ଆମ୍ବଗଛ ଉପରକୁ ଉଠି ଛାତ ଉପରକୁ ଉଠିଛନ୍ତି ସେମାନେ । ସିଧା ସିଡ଼ିରେ ନ ଆସି ସେମାନେ ବେ 'ତାରି

ଗୋଟିଏ ଲୁହା ହୁକକୁ ଶକ୍ତ ଦଉଡ଼ି ଦ୍ୱାରା ବାନ୍ଧି ମଝି କୋଠାରେ ପହଞ୍ଚିଛନ୍ତି । ସେଠାରେ କନେଷ୍ଟବଲ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ଏପରିକି ଅଧର ବାବୁ ଏବଂ ବ୍ରଜବାବୁଙ୍କୁ ବିଷାକ୍ତ ଧୂପ ଦ୍ୱାରା ବେହୋସ କରାଇ ଡକାୟତ ମାନେ ମୂଲ୍ୟବାନ ଅଳଙ୍କାର ନେଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ଦ୍ୱିତୀୟତଃ ସେମାନେ ଫେରିଲା ବେଳେ ବି ସିଡ଼ିରେ ଆସି ନାହାନ୍ତି । ମଝି କୋଠାର ବାହାରକୁ ଗୋଟିଏ ଶକ୍ତ ଦଉଡ଼ି ତଳକୁ ଓହଳାଇ ସେମାନେ ଓହ୍ଲାଇଛନ୍ତି । କାହିଁକିନା, ସେ ଦଉଡ଼ି ଖଣ୍ଡିକ ମଝି କୋଠାର ଖମ୍ବ ସହିତ ବନ୍ଧାହୋଇ ତଳକୁ ଓହଳିଥିଲା । ମିଃ ଗଡ଼ନାୟକ ଉତ୍ତରରେ ପୁଣି ଅତିରିକ୍ତ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ କହିଲେ—

ସେମାନେ ଟଙ୍କା ସୁନା ନେଇଯିବା ପରେ ପୁଣି ବିଜୁଳି ତାର ଗୁଡ଼ାକ ସଂଯୋଗ କରି ଦେଇଥିଲେ । ବୋଧହୁଏ ସେମାନେ କୌଣସି ଅସୁବିଧାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇ ଚଞ୍ଚଳ ଗାଡ଼ିରେ ଯାଇ ପାରି ନ ଥିଲେ । ଗାଡ଼ି ନମ୍ବର ଦେଖିବାରୁ ଜଣା ଯାଇଛି ଯେ ସେ ନମ୍ବର ଥାଇ କୌଣସି ଗାଡ଼ିର ଲାଇସେନ୍‌ସ ଦିଆ ଯାଇନି । ସେମାନେ ଗାଡ଼ିର ନମ୍ବର ଚେଞ୍ଜ କରିଦେଇ ଗୋଟିଏ ବାଜେ ଅନ୍ୟ ନମ୍ବର ଦେଇ ଦେଇଥିଲେ ।·····କିନ୍ତୁ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁଙ୍କ ମିଲ୍‌ରୁ ସେମାନେ କେଉଁଆଡ଼େ ଗଲେ ଭାବିଲେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗୁଛି ।

···ମୁଁ ବି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି । କାରଣ ମୁଁ ଆଜି ସକାଳେ ସକାଳେ ଯାଇ ଭଲଭାବେ ପରୀକ୍ଷା କରି, କମ୍ପାନୀର ସମସ୍ତ ଅଞ୍ଚଳ ଦେଖିଲି । ସେମାନଙ୍କୁ ପାଇବା ଦୂରେ ଥାଉ, କମ୍ପାନୀର କୌଣସି ଲୋକ ନ ଦେଖିବା କଥା କହିଲେ । ତାପରେ ରେଳ ଷ୍ଟେସନକୁ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ବିଧାନସଭା ପୋଲିସଙ୍କୁ

ଜଣାଇ ଦେଇଥିଲି । କିନ୍ତୁ ସେପରି କାର ସେଠାକୁ ଯାଇ ନ ଥିଲି ବୋଲି ସେମାନେ କହିଲେ । ଏକଥା ଆପଣ ଭଲଭାବେ ଜାଣନ୍ତି । ମୋର କାହିଁକି ସନ୍ଦେହ ହେଉଛି ଯେ, କାଲି ଯେଉଁ ମେନେଜର ଆମ ସହିତ କଥା ହୋଇଥିଲେ, ସେ ପ୍ରକୃତରେ ମେନେଜର ନୁହନ୍ତି । କାରଣ ବାରଟା ଘଡ଼ିରେ ମେନେଜର ଘରକୁ ନ ଯାଇ ସେଠି କାମ କରୁଥିଲେ ମୋର କାହିଁକି ବିଶ୍ୱାସ ହେଉନି । ବୋଧହୁଏ ଡକାୟତ ମାନଙ୍କଭିତରୁ ଜଣେ ନକଲି ମେନେଜର ଏବଂ ଆଉଜଣେ ନକଲି ପଞ୍ଜାବୀ ବୋଲି ମୋର ମନେହୁଏ । ମେନେଜର ପୁଣି ଆଜି ଛୁଟିରେ ଥିଲେ । ଯଦିଓ ଦୁଇଥର ତାଙ୍କର ଘରକୁ ଯାଇଛି, ତେବେ ସୁଦ୍ଧା ତାଙ୍କ ସହିତ ଦେଖା କରି ପାରିନି ।

ମେନେଜର ସାହେବଙ୍କ ସହ ଏ ବିଷୟରେ କଥା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବଦମାସମାନେ ଭୟଙ୍କର ପ୍ରଳୟ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛନ୍ତି ଦେଶ ଭିତରେ । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କୁ ନ ଧରିଲେ ଲୋକଙ୍କ ଭିତରେ ଅସନ୍ତୋଷ ପ୍ରକାଶ ପାଇବ । ହାତ ଘଡ଼ିକୁ ଦେଖି ପୁଣି କହିଲେ,

ଏଗାର ବାଜିବାକୁ ଆଉ ସାତ ମିନଟ୍ ବାକି ଅଛି ।

'ଏଗାର' ଶୁଣିବା ମାତେ ଅତିରିକ୍ତ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ଉଠି ଠିଆ ହୋଇ କହିଲେ,

ଆରେ ଏଗାରଟା ବାଜିଲାଣି ? ମୋର ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ପୁଅଟାର ଦେହ ଖରାପ ଥିଲା । କ'ଣ ହୋଇଥିବ କେଜାଣି ।

କଥା ବଦଳାଇ ପୁଣି କହିଲେ,

ତାହାହେଲେ ଆପଣ କାଲି ସକାଳେ ଭୋରରୁ ଆସନ୍ତୁ

ମେନେଜର ସାହେବଙ୍କ ଘରକୁ ଯିବା । ସହଲ ନ ଆସିଲେ ସବୁ ବୃଥା ହେବ କହି କାରରେ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଲେ । ତାପରେ କାର ଖଣ୍ଡିକ ଗଡ଼ି ଗୃଲିଲା ଟାଉନର ପୂର୍ବାଭିମୁଖେ ।

ତା' ପର ଦିନର କଥା । ସାଢେ ଆଠଟା ବାଜିବାକୁ ଆଉ ଗୃରି ମିନିଟ୍ ବାକି ଅଛି । ମେନେଜର ସାହେବ ସାତଟାଠୁଁ ଗୃଲି ଯାଆନ୍ତେଣି କମ୍ପାନୀ ଭିତରକୁ । କିନ୍ତୁ ଆଜି ଉଠିବାରେ ଡେରି ହୋଇଗଲା । ଚଞ୍ଚଳ ଗାଧୁଆଟା ଶେଷ କରିଦେଇ, ଟିକିଏ କପଟି ଗର୍ଭସ୍ଥ କରି ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ହାତରୁ ପାନ ଖଣ୍ଡେ ଆଣୁ ଆଣୁ ବାହାର ଦୁଆରୁ ଡାକ ଶୁଣିଲେ । ତରବରରେ ପାନ ଖଣ୍ଡଟା ପାଟିରେ ଦେଇ ବାହାରକୁ ଗଲେ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଭଙ୍ଗୀରେ ଦୁଇ ପୋଲିସ ସାହେବଙ୍କୁ ଦୁଇଟି ନମସ୍କାର ଦେଇ ହସି ହସି ସ୍ୱାଗତ ଜଣା-ଇଲେ । ଆଗନ୍ତୁକ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଦୁଇଟି ଚେୟାର ଦେଇ ସେ ଚେୟାର ଖଣ୍ଡିଏ ଅଧିକାର କଲେ । କିଛି ସମୟ ଗପ ସପ କଲାପରେ ଅତିରିକ୍ତ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ମେନେଜର ସାହେବଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ପଗୃରିଲେ,

ଆପଣ କାଲି ଛୁଟିରେ ଥିଲେ ବୋଧହୁଏ ?

ପୋଲିସ ସାହେବଙ୍କ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେଇ ମେନେଜର ସାହେବ କହିଲେ,

ନିତାନ୍ତ ମୁଣ୍ଡ ବ୍ୟଥା ଏବଂ ସର୍ଦ୍ଦି ଯୋଗୁଁ କାଲି ମୁଁ ଅଫିସକୁ ଯାଇ ପାରି ନ ଥିଲି । ଆଜି ବି ଭଲ ଲାଗୁନି । କିନ୍ତୁ ବହୁତ ଗୁଡ଼ିଏ କାମ ଥିବା ଯୋଗୁଁ ଯେପରି ହେଉ ଆଜି ଯିବାକୁ ହେବ ।

ଆଚ୍ଛା, ଆପଣ ପଅର ଦିନ ଅର୍ଥାତ 'ଡେ, ବିଫୋର ଏଷ୍ଟାରଡେ'ରେ ଅଫିସ ଯାଇଥିଲେ ବୋଧହୁଏ ? ଆପଣ କହି ପାରିବେ ଅଫିସରୁ କେତେବେଳେ ଫେରିଲେ ?

ମାନେ 'ଡେ ବଫୋର ଏଷ୍ଟାରଡେ' କହି କିଛି ସମୟ ନୀରବ ରହିଲେ । ଠିକଏ ମନେ ପକାଇ କହିଲେ,

ହଁ ମୋର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମନେଅଛି ଯେ ମୁଁ ସେଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟା ପାଞ୍ଚଟା ପୂର୍ବରୁ ଘରକୁ ଆସି ଯାଇଥିଲି ।

ଆଚ୍ଛା, କମ୍ପାନୀ ମାଲିକ କେବେ କଟକ ଗଲେ ? ଗଡ଼ନାୟକ ବାବୁ ପଚାରିଲେ ।

କାହିଁ ସେତ କଟକ ଯାଇ ନାହାନ୍ତି । ବୋଧହୁଏ ସେ ଘରେ ଥିବେ । ଆସନ୍ତା କୋଡ଼ିଏ ତାରିଖରେ ସେ ବମ୍ବେ ଯିବାର ଅଛି । କିନ୍ତୁ ଯିବେ କି ନାହିଁ ସନ୍ଦେହ ହେଉଛି । କାହିଁକି... ଆପଣଙ୍କର କ'ଣ କାମ ଅଛି ?

...ନା, ସିମିତି କିଛି ନୁହଁ । କିନ୍ତୁ...ସମ୍ ଓ୍ୱାର୍କ ଉଇଥ୍ ହିମ୍ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବୋଧହୁଏ ସେ ଥିବେ ?

ବୋଧହୁଏ ଥାଇ ପାରନ୍ତି । କହି ଠିଆ ହେଲେ ମେନେଜର ସାହେବ । ସେ ଠିଆ ହେବା ଢଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପୋଲିସ ସାହେବ ଦୁହେଁ ବି ଠିଆ ହେଲେ । ତାପରେ ପୋଲିସ କାର ଖଣ୍ଡିକ କମ୍ପାନୀ ଅଭିମୁଖେ ଗଡିକଲା । ତା' ପଛେ ପଛେ ମେନେଜର ସାହେବଙ୍କ କାର ଖଣ୍ଡିକ ବି ।

ସେତେବେଳକୁ ସାତେ ଆଠ ବାଜି ଯାଇଥାଏ । କମ୍ପାନୀ ମାଲିକ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ପରିଦର୍ଶନ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କମ୍ପାନୀ ଭିତରକୁ ପଶି ଆସୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ କ'ଣ ହେଲା କେଜାଣି ମେନେଜର' ସାହେବଙ୍କ ଅଫିସ ଭିତରେ ପଶିଲେ । ଅଫିସ ଭିତରେ କେହି ନ ଥିବା ଦେଖି ଗୋଟିଏ ଚେୟାରରେ ବସି ଫାଇଲ ଉପରେ ଆଖି ବୁଲାଇ ଆଣିଲେ । ଦଶ ମିନିଟ୍ ପରେ ପୋଲିସମାନଙ୍କ ଆସିବା ବିଷୟରେ ଗେଟ୍‌କିପର ସମ୍ବାଦ ଦେଇ

ଗଲା । ହଠାତ୍ ଚେୟାରରୁ ଉଠି ବାହାରକୁ ଆସି ଦେଖିଲେ ପୋଲିସ ଅଫିସର ଦୁହେଁ ନିକଟ ହେଲେଣି । ଦୁଇ ପୋଲିସ ଅଫିସରଙ୍କୁ ସ୍ୱାଗତ ଜଣାଇ ପୁଣି ମେନେଜରଙ୍କ ଅଫିସକୁ ଫେରି ଆସିଲେ । ସାଥିରେ ଦୁଇଜଣ ପୋଲିସ ଅଫିସର । ଚେୟାର ଉପରେ ବସି ଗଡ଼ନାୟକ ବାବୁ ପଚାରିଲେ,

ଆପଣ କଟକରୁ କେବେ ଫେରିଲେ ?

ଟିକିଏ ଚମ୍ପିତ ଥିବା ଭଙ୍ଗିରେ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ କହିଲେ,

ଏଷ୍ଟାର ଡେ ନାଇନ୍ । ମାନେ ଗୁରୁବାର ତାରିଖ ।

ଟିକିଏ ଆଖି ଠାରି ଦେଇ ଅତିରିକ୍ତ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ପୁଣି ପଚାରିଲେ,

କେବେ ଯାଇଥିଲେ ?

ଗତ ବାର ତାରିଖରେ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ମେନେଜର ସାହେବ କହିଲେ, ଆପଣ କଟକ ଯାଇ ନାହାନ୍ତି ଆଉ ଆସନ୍ତା କୋଡ଼ିଏ ତାରିଖରେ ବମ୍ବେ ଯିବାର ଅଛି ବୋଲି । ଗଡ଼ନାୟକ ବାବୁ ଏକଥା ପଚାରିଲା ବେଳକୁ ଅତିରିକ୍ତ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ଆଖି ମାରୁଥିଲେ ।

ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ କଥାଟାକୁ ଚଟ୍ କରି ଧରି ନେଲେ । କଥାଟାକୁ ବାଟେଇ କରି କହିବାର ଆଉ ଉପାୟ ନାହିଁ । ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ ଚେୟାର ଉପରୁ ଉଠି କହିଲେ,

ଆଚ୍ଛା ବସନ୍ତୁ, ମୁଁ ଟିକିଏ ଆସେ । କହି ଉଠି ଚାଲିଗଲେ । କମ୍ପାନୀର ମାଲିକ ହିସାବରେ ତାଙ୍କୁ ଜବରଦସ୍ତି ବସାଇବା ପୋଲିସ ସାହେବଙ୍କ ପାଖରେ ସାହସ ନ ଥିଲା ବୋଧହୁଏ ? ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ଯିବା ପରେ ପରେ ଦୁଇ ପୋଲିସ ସାହେବ

ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଭଙ୍ଗୀରେ ଚେୟାର ଉପରେ ବସି ରହିଲେ । ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ ମେନେଜର ସାହେବ ଅଫିସ ଭିତରକୁ ପଶି ଆସିଲେ ।

ନା, ସୁରଥ । ପୋଲିସ ଆଗରେ ମୁଁ ଧରାପଡ଼ି ଯାଇଛି । ସେମାନେ ମେନେଜରଙ୍କ ସହ କଥା ହୋଇ ଆସିଥିଲେ । ମେନେଜର ବି ମୁଁ କଣ୍ଟକ ନପିବା ବିଷୟ ପୋଲିସ ମାନଙ୍କୁ କହି ଦେଇଛନ୍ତି । ଆଉ କୌଣସି ଉପାୟରେ ଫିଟିବାର ଆଶା ନାହିଁ । ମୁଁ ଉକାୟତ ଦଳରେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଅଛି ବୋଲି ସେମାନେ ଜାଣି ସାରିଲେଣି । ପ୍ରତିହିଂସା ନେବା ପୂର୍ବରୁ ମୁଁ ଚାଲି ଯାଇଥିବି ପୋଲିସ ମାନଙ୍କ ସେହି ଅନ୍ଧାରୁଆ ଘରକୁ । ସେମାନେ ସମସ୍ତ ବିଷୟ ଜାଣି ସାରିଲେଣି । ମୋର ଜେଲ୍ ଯିବାରେ ଟିକିଏ ଦୁଃଖ ନାହିଁ । ଆଜୀବନ କାରାଗାରରେ ରହିଲେ ବି ଦୁଃଖ ହେବନି । କିନ୍ତୁ ରାୟ ବାହାଦୂର ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦରର ପ୍ରତିଶୋଧ ନେଇ ପାରିଲି ନାହିଁ, ସେତିକି ମୋର ଦୁଃଖ ମାତ୍ର । ପ୍ରତିହିଂସା ନେଇ ସେ ପାରରେ ମୋର ମା ଆଉ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ସନ୍ତୋଷ କରି ପାରିଲି ନାହିଁ । ଆଉ ପ୍ରତିଶୋଧ ନେବାର ଆଶା ନାହିଁ । କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ମୁଁ ଆଉ ରକ୍ଷା ପାଇ ପାରୁନି । କିନ୍ତୁ ସୁରଥ—ତୁମ ମାନଙ୍କ ପାଖରେ ମୁଁ ଚିର ଋଣୀ । ତୁମେମାନେ ହିଁ ମୋର ମିଳିର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା । ନିର୍ଜୀବ ପଥର ଦେବତା ସାଜିଲା ପରି ମୁଁ ମିଛି ମିଛି-କିଆ ମାଲିକ ହୋଇ ଲୋକଙ୍କ ଆଗରେ ପରିଚିତ ହୋଇଛି । ଭରସା ତୁମ ମାନଙ୍କ ପାଖରେ । ଆଶା ବି ତୁମ ମାନଙ୍କ ପାଖରେ । ତୁମେ ଦୁହେଁ ବି ମୋର ମୃତ ମା ଆଉ ମୃତ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ସେ ପାରରେ ସନ୍ତୋଷ କରି ପାରିବ । ମୁଁ କାରାଗାର ଗଲାପରେ ତୁମେ ସେହି ପୁଞ୍ଜିପତି ରାୟ ବାହାଦୂରର ପ୍ରତିହିଂସା ନେବ । ସେହି ଆଶା

ନେଇ ମୁଁ ଆପେ ଆପେ ପୋଲିସ ମାନଙ୍କ ହାତରେ ଧରା ଦେବାକୁ ଯିବ । ନଚେତ୍ ଉପାୟ ନାହିଁ ।

ବହୁତ ଉପାୟ ଅଛି ଆଜ୍ଞା । ଆପଣ ଆମର ଅନ୍ନ ଦାତା, ସାହାଯ୍ୟ କର୍ତ୍ତା । ଆପଣ ଏତେ ଚଞ୍ଚଳ ଭାଙ୍ଗି ଗଲେ ଚଳିବ ? ଆପଣ ଯଦି ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ଗୁଳି ଯାଆନ୍ତି, ଆମେ ଯେ କୌଣସି କାମ ହାସଲ କରି ପାରିବୁ ତାହା ଆମର ବିଶ୍ୱାସ ହୁଏନା । ଆମର କାର୍ଯ୍ୟର ସଫଳତା ଆପଣଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିର ପରିଚୟ ଦିଏ । ଆପଣଙ୍କ ମତ ଅନୁଯାଇ ଆମେ ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛୁ, ସେଥିରେ ସଫଳତା ଲଭୁଛୁ । ନିଜର ବୁଦ୍ଧି ଖଟାଇ କେଉଁଥିରେ ଉପଯୁକ୍ତ ହେବା ଆମ ପକ୍ଷରେ ସହଜ ସନ୍ତୋଷ ନୁହଁ । ଆପଣଙ୍କୁ କେନ୍ଦ୍ରକରି ଆମ ମାନଙ୍କର ଗତି । କୌଣସି ଲୋକ ବିଫଳ ହେବା ସମୟରେ ଆପଣଙ୍କ 'ନା' ଧରିଲେ, ଉପଯୁକ୍ତ ହେବ ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହର ଅବକାଶ ନାହିଁ । ତାହା ମୋର ନିଜ ଅଭିଜ୍ଞତାରୁ ଜାଣି ପାରିଛି । ଅଥଚ ଆପଣ ଯେ ଭାଙ୍ଗି ପଡୁଛନ୍ତି ଶୁଣିଲେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗେ ।

ନା, ସୁରେନ୍ଦ୍ର କୌଣସି ଉପାୟ ନାହିଁ । ସେମାନେ ସମସ୍ତ କଥା ଧରି ନେଇଛନ୍ତି ତାହା ପୋଲିସ ମାନଙ୍କ କଥା ଭାଷାରୁ ଜଣା ଯାଉଛି । ଯଦି ଫିଟିବାର କୌଣସି ଉପାୟ ଜାଣ ତାହାହେଲେ ମତେ କୁହ । ପ୍ରାଣ ପଣେ ଚେଷ୍ଟା କରିବି ମୁକ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ । ମୁଁ ସେ ଦିନ କଟକ ଯାଇଛି ବୋଲି ତୁମେ ନ କହିଥିଲେ ଆଜି ଏସବୁ ଘଟି ନଥାନ୍ତା ।

ଟିକିଏ ନୀରବ ରହି ସୁରେନ୍ଦ୍ର କହିଲା ଯଦି ଘଟି ଯାଇଛି ତେବେ ଅସୁବିଧାଟା କଣ ?

ତେବେ ବୁଦ୍ଧି କ'ଣ ସୁରେନ୍ଦ୍ର ।

ସୁରେନ୍ଦ୍ର କ'ଣ ଉପାୟ କହିଲା କେଜାଣି ସେଥିରେ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ

ବାବୁ ହୋ ହୋ ହୋଇ ହସି ଉଠିଲେ । ଆନନ୍ଦରେ ସୁରେନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ କୁଣ୍ଢାଇ ଧରି କହିଲେ, ସୁରେନ୍ଦ୍ର ତୁମେହିଁ ମୋର ରକ୍ଷା କର୍ତ୍ତା । ମୁଁ ଏ ଋଣ ସୁଝି ପାରିବିନି ବୋଧହୁଏ । ଆଚ୍ଛା, ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେଖିବ ପୋଲିସର ବିଜୟ ଦେଡେଡ଼ୁର । ହେଉ ସୁରେନ୍ଦ୍ର, ତୁମେ ସୁରଥର ଆଘାତ ସ୍ଥାନରୁ ତୁଳା ବାହାର କରି ଔଷଧ ଲଗାଇ ଦିଅ । ମୁଁ ଯାଏ । ଡେରି ହେଲେ ସେମାନଙ୍କ ସନ୍ଦେହ ଆହୁରି ବଢ଼ିବ ।

ଆପଣ ପୋଷାକ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ଯାଆନ୍ତୁ । ସୁରେନ୍ଦ୍ର କହିଲା ।

ଆରେ ବାଃ । ପାଶୋରି ଯାଇଥିଲି କହି ପୋଷାକ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାରେ ଲାଗିଲେ ସେ ।

ନା, ବର୍ତ୍ତମାନ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ କହୁଥିଲେ ଯେ ମୁଁ କଟକ ଯାଇଥିଲି ବୋଲି । ତେବେ ଆପଣ କ'ଣ ଜାଣି ନ ଥିଲେ ।

ମୁଁ ଭଲଭାବେ ଜାଣେ । ସେଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟା ଗୋଟିଏ ବେଳେ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଦେଖିଛି । ସେ କଟକ ଯାଇ ନଥିଲେ ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ସତ୍ୟ । ମୋର ମନେ ଅଛି ସେ ଦିନ ଗୋଟାଏ ବେଳେ କୌଣସି ଏକ ବିଷୟରେ ତାଙ୍କର ମତାମତ ନେଇଥିଲି ମୁଁ ।

କାହାର ମତାମତ ନେଉଥିଲେ ମେନେଜର ସାହେବ । ମୁଁ ଭାବୁଥିଲି ଆପଣ ସୁସ୍ଥ ହୋଇ ନାହାନ୍ତି ବୋଲି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆପଣଙ୍କୁ ଦେଖିଯିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବାହାରୁ ଥିଲି । ଆରେ, ଗଡ଼ନାୟକ ବାବୁ । ଆପଣଙ୍କର କେତେଦିନ ପରେ ଯେ ଦେଖା ସାକ୍ଷାତ ? କ'ଣ ଛୁଟିରେ ଥିଲେ ? ସହ କର୍ମୀଙ୍କୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କରି କହିଲେ ସେ ବାବୁ କଏସେ ମୁଁ ତ କେବେ ଦେଖି ନ ଥିଲି । କଥା ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ସେ ପୁଣି ପଚାରିଲେ, ଆଚ୍ଛା ମେନେଜର

ସାହେବ ଆପଣ ଯେଉଁ ପଞ୍ଜାବୀ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ନିଯୁକ୍ତି କଲେ ତାଙ୍କୁ ଫିଟିଙ୍ଗ୍ ସେକ୍‌ସନରେ କାହିଁକି ନ ଦେଲେ ?

ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଭଙ୍ଗିରେ ମେନେଜର ସାହେବ କହିଲେ, କେଉଁ ପଞ୍ଜାବୀ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ମୁଁ ତ ନିଯୁକ୍ତି ଦେଇନି ।

କ'ଣ କହୁଛନ୍ତି ଆପଣ ? ଦୁଇ ଦିନ ଆଗରୁ ଆପଣ ଗତ ବାରଟା ବେଳେ କହୁଥିଲେ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ନୂଆ ନିଯୁକ୍ତି କରିଛି ବୋଲି ।

ନା ଆଜ୍ଞା । ମୁଁ ସେ ଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟା ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଘରକୁ ଚାଲି ଯାଇଥିଲି ।

ନା ମେନେଜର ସାହେବ ଆପଣ ଭୁଲ କହୁଛନ୍ତି । ଆପଣ ନିଜେ ମୋ ସାଙ୍ଗରେ କଥା ହୋଇଛନ୍ତି । ଆଉ ମୋର ବି ଭଲଭାବେ ମନେ ଅଛି ଆପଣଙ୍କ ନିକଟରେ ପଞ୍ଜାବୀ ଜଣକ ଠିଆ ହୋଇଥିଲା ।

କେଉଁଠି ? ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଭଙ୍ଗିରେ ପଚାରିଲେ ମେନେଜର ସାହେବ ।

ମଝି କୋଠରି ବାରନ୍ଦା ଉପରେ ।

ନା ଆଜ୍ଞା । ମୋର ପୁରା ମନେ ଅଛି ଯେ ମୁଁ ପାଞ୍ଚଟା ପୂର୍ବରୁ ଚାଲି ଯାଇଥିଲି ।

ତେବେ·········ଚିନ୍ତା କରିବା ଭଙ୍ଗି ଦେଖାଇ ବସି ରହିଲେ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ।

ନୀରବତା ଭଙ୍ଗ କରି ଗଡ଼ନାୟକ ବାବୁ ପଚାରିଲେ, ଆପଣ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆସିଥିଲେ ନା ?

ମୁଁ ??? ବର୍ତ୍ତମାନ ଘରୁ ବାହାରିଲି । ଆଜି ଆପଣ କିମିତି ଚାଲି ଆସିଲେ ଗଡ଼ ନାୟକ ବାବୁ।···ମୋର ଦେହ ଖରାପ ଯୋଗୁଁ କେଉଁଠିକୁ ଯାଇ ପାରୁନି । ତାହାବୋଲି ଆପଣ ମାନେ ଯେ ଭୁଲ ଯାଉଛନ୍ତି, ଏଥିରେ ମୁଁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବିନି । ତାପରେ

ଏଠିକା କର୍ମୀ ମାନଙ୍କ ଦୁଃଖ ସୁଖ ଶୁଣିବାର- ମୁଁ ଏତେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଯାହାଦ୍ୱାରା କି ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିଦିନ ନ ଭେଟିଲେ ମୋତେ ଖାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହୁଏନା । ଆଜି କାହାର ଦେଖା ପାଇନି । ନଚେତ୍ ମୋତେ ଭେଟି ପାରି ନ ଥାନ୍ତେ । ପୁଣି···ଆଜି ବେଙ୍କକୁ ଯାଇ ଚେକ୍ ଖଣ୍ଡିକ ଭଙ୍ଗାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । କାରଣ ଆପଣ ଜାଣିଥିବେ, ମେଦିନୀପୁର ଯକ୍ଷ୍ମା ହସପାତାଳକୁ ପଚିଶ ହଜାର ଟଙ୍କା ଦେବାକୁ ଚୁକ୍ତି କରିଛି । କୁଷ୍ଠାଶ୍ରମକୁ ବି ପାଞ୍ଚ ହଜାର ଟଙ୍କା ଦେବାକୁ କହିଛି ।···ସଂସାରରେ ଆମେ କେବଳ ସୁଖି ହେଲେ ଚଳିବନି । ଦେଶବାସୀ ସମସ୍ତେ ମୁଠିଏ ପାଇଲେ ସେତିକରେ ଆନନ୍ଦ ଯଥେଷ୍ଟ ରହିଛି । ଗରିବ ମାନଙ୍କ ଆଶ୍ରମ ପାଇଁ, ଯକ୍ଷ୍ମା ହସପାତାଳ, କୁଷ୍ଠାଶ୍ରମ ପ୍ରଭୃତିକୁ ମୋର ମିଲ ବି ଦେଇ ଦେଇ ପାରେ । ମୁଁ ସମ୍ପତ୍ତି ପୋତି ରଖିବାକୁ ଚାହେଁନା । ମୁଁ ଚାହେଁ ଦେଶବାସୀ କମିତି ସୁସ୍ଥ ସବଳ ହୋଇ ମୁଠିଏ ପାଇବେ । ମେନେଜର ହରିଲାଲକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ସେ ପୁଣି କହିଲେ, ଆପଣ କୁଷ୍ଠାଶ୍ରମକୁ ଆଜି ପାଞ୍ଚ ହଜାର ପଠାଇ ଦିଅନ୍ତୁ । ଆଉ ମୁଁ ଟଙ୍କା ଆଣିଲେ ମେଦିନୀପୁର ଯକ୍ଷ୍ମା ହାସ ପାତାଳକୁ ପଠାଇବେ । ଟିକିଏ ନୀରବ ରହି ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ କଲିଙ୍ଗ୍ ବେଲ୍ ଟିପିଲେ । ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ଭିତରେ ବୟ ଆସି ଆଦେଶ ପାଇବା ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଲା ।

ଯା, ଚା ନେଇଆ ।

ଚା ଖାଉ ଖାଉ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ପଚାରିଲେ, ଆଜି କମିତି ମନେ ପଡ଼ିଗଲା ଆଜ୍ଞା । ଆପଣମାନେ ତ କେବେ ଆସନ୍ତିନି ।

ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁଙ୍କ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ନ ଦେଇ ପୋଲିସ ଅଫିସର ଗଡ଼ନାୟକ ବାବୁ କହିଲେ, ତାହାହେଲେ ଆପଣଙ୍କ କମ୍ପାନୀ ଭିତରେ ଡକାୟତମାନେ ଛଦ୍ମବେଶରେ ଆହୁର ଅଛନ୍ତି ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଆପଣ ଏଠାକୁ ଆସିଥିଲେ ବୋଲି ଆମେ ମନେ କରୁଥିଲୁ ।

ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଭଙ୍ଗୀ ଦେଖାଇ କହିଲେ, ଏଁ ? କ'ଣ କହିଲେ ? ମୋ କମ୍ପାନୀ ଭିତରେ ଡକାୟତ ଦଳ ?

ହଁ ଆଜ୍ଞା । ସତକଥା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେ ଏଠାରେ ଛଦ୍ମବେଶୀ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ସାଜି ଆମକୁ ସ୍ୱାଗତ ଜଣାଇଥିଲା । ସେମାନେ ଏ ଭିତରୁ ଯାଇ ପାରି ନାହାନ୍ତି । ଯିବେ ବା କିପରି ? ଗେଟ୍‌ରେ ଯେ ସଶସ୍ତ୍ର ପୋଲିସ ।

ଆଉ କ'ଣ ଗଡ଼ନାୟକ ବାବୁ କହିବାକୁ ଯାଉଥିଲେ, ତାଙ୍କ କଥାକୁ ଅଟକାଇ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ଟିକିଏ ଚିନ୍ତିତ ଭଙ୍ଗୀରେ କହିଲେ, ମୁଁ ଭାବିଥିଲି ସେ ପଞ୍ଜାବୀ ଜଣକୁ ମେନେଜର ସାହେବ ନିଯୁକ୍ତି ଦେଇଛନ୍ତି ବୋଲି ।...ତେବେ ସେଦିନ ରାତିରେ ଯେଉଁ ମେନେଜର ମୋ ସହିତ ଦେଖା କରିଥିଲା, ସେ ପୁଣି କିଏ ?

ଗଡ଼ନାୟକ ବାବୁ କହିଲେ, ସେ ବଦମାସ ଦୁହେଁ ଆଜ୍ଞା । ସେମାନେ ଜଣେ ମେନେଜର ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ ପଞ୍ଜାବୀ ଯୁବକ ହିସାବରେ ଆମ ଆଗରେ ଖେଳ ଖେଳି ଗଲେ । ଆପଣଙ୍କ ଆଖିରେ ବି ଧୂଳି ଦେଇଛନ୍ତି ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ସେମାନେ କେଉଁଆଡ଼େ ଯାଇ ପାରି ନାହାନ୍ତି ।

...ତେବେ ଚାଲନ୍ତୁ, ଭଲ ଭାବେ ଥରେ ଦେଖିବା ।

ଚାଲନ୍ତୁ, ଚାଲନ୍ତୁ । ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଶ୍ରୟ ଦେବା ଅର୍ଥ ଦେଶବାସୀଙ୍କଠାରେ ଅପ୍ରିୟ ହେବା । କହିସାରି ଠିଆ ହେଲେ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ।

ତାପରେ ଚାଲିଲେ କମ୍ପାନୀ ଦେଖିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ । ସାଥିରେ ବି ଥିଲେ ମେନେଜର ସାହେବ । ଜଣ ଜଣ କରି

ଦେଖି ଆସି ମେନେଜର ସାହେବ କହିଲେ ନା ଆଜ୍ଞା । ସେମାନେ ତ କେହି ନାହାନ୍ତି । ତେବେ ଗଲେ କେଉଁଆଡେ ହତୋତ୍ସାହ ହୋଇ ପୋଲିସ ସାହେବ ଦୁହେଁ କହିଲେ, ତାହାହେଲେ ଆମେ ଯାଉଛୁ । ଆପଣ ଯଦି କୌଣସି ଲୋକକୁ ସନ୍ଦେହ କରନ୍ତି ତାହାହେଲେ ଆମକୁ ଫୋନ ଦ୍ୱାରା ଜଣାଇବେ ।

ଦିନ ବଢିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଲୋକଙ୍କ ସାହସ କମି ଯାଉଛି । ପତ୍ର ପତ୍ରିକାରେ ବହୁତ ଥର ଏ ବିଷୟ ବାହାରିଲାଣି । କିନ୍ତୁ ତାର ପ୍ରତିକାର ହୋଇ ପାରିନି ଏ ଯାଏଁ । ବ୍ରଜବାବୁ ଏବଂ ରାୟ ବାହାଦୁର ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁଙ୍କ ଅବସ୍ଥା ସାଂଘାତିକରୁ ସାଂଘାତିକ ହେଲାଣି । ଘର ଖଣ୍ଡିକୁ ଦେଖିଲେ ଆଖିରୁ ପୁଳେ ଧୂଆଁ ବାହାରି ପଡୁଛି । ସେ ଥିଲେ କମ୍ପାନୀର ମାଲିକ । ମାଲିକ ହିସାବରେ ଥିଲା ମନ ଗର୍ବ । ଲୋକେ ଆସି ତାଙ୍କୁ ଖୋସାମତି କରୁଥିଲେ । ଚାକିରୀ ପାଇଁ କେତେ ତାଙ୍କର ପାଦ ଧରିଥିଲେ । ସବୁ ଓଲଟି ଗଲା । କାହିଁ ଗଲା ସେ ସମ୍ପତ୍ତି ? ତାର ସତ୍ତା ବି ନାହିଁ । ହେଇଟି ସେ ଦିନ ପରି ଲାଗୁଛି । ହାତରେ କେତେ ଟଙ୍କା ଥିଲା । ଗୋଟିଏ କମ୍ପାନୀର ମାଲିକ, କମ୍ ମର୍ଯ୍ୟାଦାର ପାତ୍ର ନୁହନ୍ତି । ଲୋକେ ସବୁ ଗଲେ କୁଆଡେ ? ସେ କମ୍ପାନୀ କେଉଁଠି ? ମେସିନ୍ ପ୍ରଭୃତି ବିକି ହେଲା ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ

ବାବୁଙ୍କୁ । କାଲିପରି ଲଗୁଛି ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ସାଇକେଲ ମାଡ଼ି କରିଥିଲେ । ସେ ଆଜି କମ୍ପାନୀର ମାଲିକ । ଦିନ ଥିଲା ସେ ଆସିଥିଲା ମୋ ପାଖକୁ ଚାକିରୀ ପାଇଁ । ଚାକିରୀ ଦେଇଥିଲେ ଭଲ ହୋଇଥାନ୍ତା । ମୁଁ ହତଭାଗା ତାକୁ ନାହିଁ କଲି । ଚାକିରି ଦେଇଥିଲେ ଆଜି ମୋର ପିଠି ବୈରୀର ପୁଅ ମିଲ ମାଲିକ ହୋଇ ମୋ ଆଗରେ ଛାତି ଫୁଲାଇ ଚାଲି ପାରି ନଥାନ୍ତା । ଆଜି ସେ ଓଡ଼ିଶାର ଧନୀ କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବନି ।

ଛାଇପରି ବଦମାସ ମାନେ ମୋ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଲାଗି ରହିଲେ । ସବୁ ଶେଷ କରିଦେଲେ । କି ପିଶାଚ ଏମାନେ ? ପୈଶାଚିକ କାମ କରି ମଧ୍ୟ ଜଣକୁ ଦୁଃଖ ଦେଇ ପାରନ୍ତି । 'ଦୁନିଆ ଅଦ୍ଭୁତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ । କାଲିର କଥା ଆଜିକି ନାହିଁ । ଆଜି ଯେ ରାଜେନ୍ଦ୍ରା-ସନେ କାଲି ସେ ଫକିର । ନିଶ୍ଚୟ । କେହି କାଟି ପାରିବେନି । କାହାର ସାହସ । ସାହାସ ଥିବା ପୁଅ ଆଜିଯାଏ ଜନ୍ମ ହୋଇନି । କିନ୍ତୁ···ହୃଦୟ ଭିତରେ ହଉଛି ପୂର୍ଣ୍ଣଚ୍ଛେଦ ।

ଏ ରାଜୁତି ଭୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ । ଏମାନେ ଦେଶ ଚଳାଇବା ଯାହା ଅନ୍ଧକୁ ଦର୍ପଣ ଦେବା ତାହା । ସାଧାରଣ, ଅତି ସାଧାରଣ ଡକାୟତ ମାନଙ୍କୁ ଧରିବା ପୋଲିସ ପକ୍ଷେ ଅସମ୍ଭବ ହେଲା । ଦେଶରେ ଡକାୟତି ବଢ଼ିବାରେ ଲାଗିଛି । ମଦପିଇ ମାତାଲ ହୋଇ ରାସ୍ତା ଘାଟରେ ଘୁରି ବୁଲୁଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ଧରିବା କାହାର ସାହସ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ଧରୁଛନ୍ତି, ପାନ ଖଣ୍ଡେ ହେଲେ ତା ବାଟେ ସେ ଯା ବାଟେ ଏ । କାହାକୁ କହିବା କପାଳରେ ସିନା କର ତାଳିବା । ପାଟି ଫିଟାଇବାକୁ କାହାର ଯୁ ନାହିଁ । ଶାସନ ଅତି କୋହଳ । କୋହଳ ଶାସନରେ ରାଜ୍ୟ ଚଳେନା । ପୂର୍ବ ପୁରୁଷରୁ ଦେଖି ଆସିଲେ ଜଣାଯାଏ ଯେଉଁ-

ମାନେ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ ସେମାନଙ୍କ ହାତ ବା ଗୋଡ କଟା ହେଉଥିଲା । ଫଳରେ ଭୟରେ କେହି ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ ଅଗ୍ରସର ହେଉ ନଥିଲେ । ସର୍ବଦା ମନରେ ଭୟ ହେଉଥିଲା ସେମାନଙ୍କର ।

ସେ ଯୁଗର କଥା ଆଜି ଥିଲେ ମୋର ଏ ଅବସ୍ଥା ହୋଇ ନ ଥାନ୍ତା । ମୋ ଇଚ୍ଛା ଅନୁଯାଇ ମୁଁ କାମ କରୁଥାନ୍ତି । ଯାହାକୁ ଦେଖିଥାନ୍ତି ଇଚ୍ଛା କରିଥିଲେ ମୋ ଘରେ ପଇଠ । ନାହିଁ କରିବାକୁ କାହାର ଯୁ ନାହିଁ । ସେ ଯୁଗ ଗଲା । ଲୋକେ ଡାକି ଡାକି ଡକାୟତି କରୁଛନ୍ତି, କେହି ମଦ ଖାଉଛନ୍ତି, ଆଉ ଜଗତରେ କ'ଣ ହୁଅନ୍ତା ? ବେଶ୍ୟା ଘରକୁ ତ ବାପା ସହିତ ପୁଅ ଯିବ । କି ଅନୀତି ପୁରିଗଲା ଦେଶରେ । କିଏ ସୁଧାରିବାକୁ ନାହିଁ । ସୁଧାରିବ ବା କିଏ ? ମଦ ଖାଇବାକୁ ସରକାର ଆଦେଶ ଦେଉଛି । ମଫସଲ କ'ଣ ସହର କ'ଣ ସରକାର ତରଫରୁ ମଦ ଦୋକାନ । ବିଦେଶୀ ସ୍ୱଦେଶୀ ସବୁ ପ୍ରକାର ଥାଏ । ସରକାରିଆ ବେସରକାରିଆ, ସମସ୍ତଙ୍କ ଆହାର । ମନା କରିବ କିଏ ? ଯେଉଁମାନେ ଦେଶ ଶାସକ ହେଲେ ସେମାନଙ୍କ କଥା ଛାଡ଼ । ଖାଲି ନିଜକୁ ଦେଖିଲେ ନିଜ ପେଟକୁ ଦେଖିଲେ । ଦେଶରେ ଯଦି କଡ଼ା ଆଇନ କାନୁନ୍ ଥାନ୍ତା ତାହାହେଲେ ଡକାୟତମାନେ ଦୂରରୁ ଯୁହାର ମାରନ୍ତେ । ପୋଲିସ ଦେଖିଗଲେ ମାରି ଦେଇ କହେ, ମୋର ଡ୍ୟୁଟି ଖତମ । ଗାଁ ଚୌକିଦାର ଗଡତା ଯାକ ଉଷୁମ ଝାଣି କହେ କାଲି ରାତିରେ ଚୋର ପଛେ ପଛେ ଗୋଡ଼ାଇ ଗୋଡ଼ରେ ଦି'ପୁଞ୍ଜା କଣ୍ଟା । କଣ୍ଟା ପଶିଛି କି ନ ପଶିଛି ଦେଖିବାକୁ କେହି ନାହିଁ । କିଏ ପାଟି କରିଦେଲେ ମିଛ କଥାଟା ଚୌକିଦାର ଠାରୁ ବାହାର

ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର । କିନ୍ତୁ ପଚାରୁଛି କିଏ ? ଯା ହାତରେ ସେ ଚୌଦପା ଭଲରେ ହେଉ କିମ୍ବା ମନ୍ଦରେ ହେଉ କିଏ କାହାକୁ ପାଟି ଫିଟାଇଲେ ଲାଗିଯିବ ଏକ ରକମ ମହା-ସମର ।

କି ଯୁଗ ଆସିଲା ବାବା ! ପୁଅ ଉପରେ ବାପର ଅଧିକାର ନାହିଁ । ବାପ ଟିକିଏ ପାଟି ଫିଟାଇଲେ ପୁଅ ଟ୍ରଙ୍କ ବାନ୍ଧିଲା । ପୁଅ ହାଡ୍ଡି ଘରେ ଯାଉ, ବାଉରୀ ଘରେ ଯାଉ ବାପ ଚୁପ ରହିଲେ କେହି ଦୁଷ୍ଟ ନାହିଁ । ସମସ୍ତେ ଭଲ । ଆମ ଶାସନ ହେଲା ଏଇଆ । ଲୋକେ ଭୋକରେ ମରନ୍ତୁ, ହଇଜା ମରୁଡ଼ିରେ ମରନ୍ତୁ, ରୋଗ ବ୍ୟାଧି ବ୍ୟାପୁ କିନ୍ତୁ ପଦାକୁ ନ ଚହଟିଲେ ଗଲା । ସରକାର ବି ବାହାବା ନେଲେ । ଆମ ଦେଶରେ ସୁନା କୁକୁଡ଼ା ଉଡ଼ିଲା ବୋଲି ପତ୍ର ପତ୍ରିକାରେ ବଡ଼ ବଡ଼ ଅକ୍ଷରରେ ଛପାହେଲା । ସେମାନେ ରହିଲେ ଉପର ଗାଦିରେ ଆଉ ଆମେ ତଳକୁ । ସେମାନେ ଦୁଃଖ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ଦେଖିବେ ବା କପରି । ପ୍ରତିବାଦ କରି କହିଲେ କହିବେ ପଞ୍ଚବାର୍ଷିକୀ ଯୋଜନାଟା ଆମର । ତୁମର କହିବାରେ ଅଧିକାର ନାହିଁ । ସେ ଯାହା ହେଉ ଦେଶ, ଲେଖିଲେ ତ ଅଠର ଖଣ୍ଡ ମହାଭାରତ ହେବ । ଗାଇଲେ ରାତିକୁ କାଟିବ । ତେଣୁ ସବୁ ଦେଖୁଥାଅ, ଶୁଣୁଥାଅ, ଖାଅ ବା ନ ଖାଅ ଘର ଭିତରେ ଓ ବାହାରେ ଆମ ସରକାରଙ୍କୁ ଟେକିଲେ ଆମ ଦୁଃଖଗଲା । ସମସ୍ତେ ବି ଭଲ ପାଇବେ ।

ଆଉ କୋଡ଼ିଏ ଦିନ ରହିଲା କଲେଜ ଖୋଲିବାକୁ । ଏମ୍, ଏ, ତ ମୋର ପୂର୍ବ ପୁରୁଷରୁ କେହି ପଢ଼ି ଆସିନି । ଏଲି-ମେଣ୍ଟାରି ସ୍କୁଲ ଛାଡ଼ିଦେଲେ ମଧ୍ୟ ଇଂରେଜୀ ସ୍କୁଲ ବାରଣ୍ଡାରେ କିଏ ଗୋଡ଼ ଦେଇଛନ୍ତି ସେପରି କିଛି ନୁହିଁ । ତାଙ୍କର ବି ସେଇ ଦଶା ହୋଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ଝିଅ ଉର୍ମିଳା ହେଉଛି ଆସି

ବି, ଏ, ପାଶ୍ କଲା । ଏମ୍, ଏ, ଟା ହୋଇଗଲେ ଚେଣିକି ତାର ଭାଗ୍ୟ ।

ଭାଗ୍ୟର ନିର୍ମମ ଅତ୍ୟାଚାର । ଝିଅ ପଢ଼ିବ ବା କିପରି ? ଘର ଖଣ୍ଡିକ ବନ୍ଧକୀ ହେଲେ ସିନା ପଢ଼ନ୍ତା । ଏତେ ଦାମିକା ଘର ରଖିବାକୁ ପୁଣି କାହାର ସାହସ । ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ଏତେ ବଡ଼ ମିଲ୍‌ର ମାଲିକ ହୋଇ ସୁଦ୍ଧା ମନା କରିଦେଲେ । ଦେଖାଯାଉ ଆଉ ଥରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହଏ । ଯଦି ନ ହୁଏ, ଘରଟା ବନ୍ଧକ ଦେଇ କିଛି ନେଇ ଆସିଲେ ବି କାମଟା ଚଳିବ । ଭାବନା ସାଇଙ୍ଗରେ ନ୍ୟସ୍ତ ଥିଲେ ବି ଝିଅକୁ କେତେବେଳୁ ଡାକ ଦେଲେ ତାହା ତାଙ୍କୁ ଜଣା ନାହିଁ ।

ଉର୍ମିଳା ଏମ୍, ଏ, ପଢ଼ିବାକୁ ଯିବ ବୋଲି ବାହାବା ମାରୁଛି । ମନ ସର୍ବଦା ଉତ୍ଫୁଲ୍ଲ । ଏକମାତ୍ର ଝିଅ ଯୋଗୁଁ ଗେହ୍ଲାବସରରେ ବଢ଼ି ଆସିଛି । ଗୋରା ଡକ ଡକ ଦେହ । ଯୌବନ ଝରି ପଡ଼ୁଛି ଅଙ୍ଗ ପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗରୁ । ଖୁବ ଆପ୍-ଟୁ-ଡେଟ୍ । ଶନ୍ତ ହେଲେ ବି ମୁହୂର୍ତ୍ତିଏ ଅନାଇବ । ଶାନ୍ତିରେ ଏ ଖଣ୍ଡ ମଣ୍ଡଳରେ କେହି ନ ଥିବେ । ଯାହାର ହାତ ଧରିବ ସେ ହେବ ସୁଖୀ । କଳା ମିଚ ମିଚ ବ୍ଲାଉଜ ନାଇଲେନ୍ ଶାଢ଼ୀ ଭିତର ଦେଇ ଫୁଟି ଦିଶୁଛି । ମୁଣ୍ଡରୁ ଗୋଡ଼ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେଖିନେଲେ ସୁନା ଚନେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିବନି । ହେଲେ ବି ଗୋଟିଏ ଶୃଙ୍ଖଳରେ ଗଢ଼ା । ଷଠୀ ବୁଢ଼ୀ କେତେ ଦିନରେ ଗଢ଼ୁଛି କେଜାଣି କୋଟିଏରେ ଉର୍ମିଳା ଗୋଟିଏ । ଉର୍ମିଳାର ବେକରେ ଖଣ୍ଡିଏ ହାର ଥିଲା । ସେଇଟି ଏହି ଗୃହ ଛ'ଦିନ ତଳେ ତାର ବାପା ବନ୍ଧକୀ କରିଦେଲେ । ସେଥିପାଇଁ ଦୁଃଖ ନାହିଁ ତାର । ତାର ଇଚ୍ଛା ନ ଥିଲା ହାର ପିନ୍ଧିବାକୁ । ବାପାର ବାଧ୍ୟତାରେ ପିନ୍ଧି-

ଥିଲି ସେ । କିନ୍ତୁ ସେଇଠିକୁ ବାପାଙ୍କୁ ଦେଲି ବେଳକୁ କହିଥିଲି ବାପା, ଯାହାର ଭଗବାନ ଦତ୍ତ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ ତାର କୃତ୍ରିମ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟତା କେତେ ଦିନ ? ଦ୍ୱିତୀୟତଃ ବାପା ! ତୁମେ ଜାଣ ଆମର ଓଡ଼ିଶା ଗରିବ । ଗରିବ ଯୋଗୁଁ ଗୃହ ତକରାଳ ହୁଏ ଦେଶ ଭିତରେ । ଦେଖିବେ ବାପା କଂଗ୍ରେସ ରାଜୁତି ଏସବୁ ଅଶାନ୍ତି ଅନ୍ୟାୟକୁ ଦୂରୀଭୂତ କରି ଆମର ଦେଶରେ ସୁନା କୁକୁଡ଼ା ଉଡ଼ାଇବେ । ବାପାର କଥାକୁ ପ୍ରତିବାଦ କରି ସେଦିନ କହିଥିଲି, ଦେଶ ଏମିତି ଉନ୍ନତି ଦିଗରେ ଗତି କରୁଛି ଯାହାକି ଆଜି କିଛିଦିନ ଗଲେ ଓଡ଼ିଶା ମୁଣ୍ଡଟେକି ଉଠିବ ।

କହିଥିଲି ବି ବାପା ! ତୁମର ଘରେ ସମ୍ପତ୍ତି ପୂରି ଉଠିଲେ କ'ଣ ଦେଶର ଶାସକମାନେ ଭଲ ହେବେ ? ତୁମେ ଭୁଲ ବୁଝୁଛ ବାପା । ତୁମେ ଜାଣିକି ବାପା, ଦେଶର ପ୍ରାୟ ଶହେକ ନବେ ଲୋକ ତୁମରି ପରି ବୁଝିଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପନ୍ଦର ବର୍ଷ ପୂର୍ବର କଥାକୁ ଆଜିର କଥା ତୁଳନା କଲେ ଆଖିରୁ ଲୁହ ଗଡ଼ିପିବ । ଆମର ଦେଶରେ ସବୁ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ତାକୁ ନ ଦେଖିପାରି ପରର ଅର୍ଥାତ୍ ବିଦେଶୀମାନଙ୍କ ହାତକୁ ଅନାଇବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଆଜି ଦେଖନ୍ତୁ ଦେଶ କେଉଁ ଦିଗରେ ଗତି କରୁଛି । ଏହି ପନ୍ଦର ବର୍ଷତଳେ ଶହେକି ନବେ ଲୋକ ଭୋକ ଉପାସରେ ସଢ଼ୁଥିଲେ । ଆଜି ବି ଲୋକେ ଭୋକ ଉପାସରେ ସଢ଼ୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଶହେକେ ହୁଏତ ପନ୍ଦର କୋଡ଼ିଏ । ଆଉ ପାଞ୍ଚବର୍ଷ ଗଲେ ଦେଖିବ ଆମ ଦେଶର ଖାଦ୍ୟ ସାମଗ୍ରୀ ବଳକା ହୋଇ ଦେଶ ବିଦେଶକୁ ଯିବ । ହେଲେହେଁ ନୂଆ ମନ୍ତ୍ରୀମଣ୍ଡଳ ଗଢ଼ା ହେଲି ସେମାନେ ଯେ ଦେଶର ଅଭାବ ଅନାଟନ ବିପକ୍ଷରେ ନ ଲଢ଼ିବେ ତାହା କିଏ କହିବ ? ବାପାଙ୍କର ଭୁଲ ମନୋବୃତ୍ତିକୁ

ବଦଳାଇବାକୁ ପୁଣି ସେ କହିଥିଲା, ବାପା ! ତୁମେ ଦୁଃଖ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହଁ । ଧନ ଯାଉ, ଆମର ଧନ କ'ଣ ହେବ ? ଆଉ କେତେଦିନ ଗଲେ ମୁଁ ଚାକିରି କରିବ । ପଇସା ରୋଜ-ଗାର କରିବ । ସେତିକରେ ଆମର ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ । ତୁମେ ଟଙ୍କା ସୁନା ଗଚ୍ଛିତ କରି କ'ଣ କରିଥାନ୍ତ ? ଆମ ସରକାର ହଜାର ହଜାର ଲୋକଙ୍କୁ ଚାକିରି ଯୋଗାଉଛି । ମତେ କ'ଣ ଚାକିରି ଖଣ୍ଡିଏ ମିଳିବନି । ଏମିତି କେତେ କ'ଣ ନେଇ ବାପା ଝିଅର ତୁମୂଳ ଯୁକ୍ତି ତର୍କ ଲାଗିଥିଲା । ଆଜିକାର ଘଟଣା ! ରାୟ ବାହାଦୁର ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁ ଏକାକୀ ଚେୟାରରେ ବସି ଚିନ୍ତାମଗ୍ନ ଥାଇ ଝିଅକୁ ଡାକିଲେ । ଝିଅ ବି ଆସି ଚେୟାର ଖଣ୍ଡିଏ ଅଧିକାର କଲା । ପତାପାଇଁ ତାର ଯୁକ୍ତି ତର୍କ ଲାଗିଲା । ଶେଷରେ ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁ କହିଲେ,

ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁଙ୍କୁ ଘର ଖଣ୍ଡିକ ବନ୍ଧା ଦେଇ ଟଙ୍କା ଆଣିବାକୁ ମନସ୍ଥ କରିଛି । ହେଲେ ଆଜି ମୋତେ ଜଣକ ନିକଟରେ ହାତ ପତାଇବାକୁ ଲଜ୍ଜା ଲାଗୁଛି । ଦିନେ ସେ ଆସିଥିଲା ଚାକିରି ଖଣ୍ଡିଏ ପାଇଁ । ମୋ ନିକଟରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲା । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ସେ ପ୍ରାର୍ଥନାକୁ ଭ୍ରୂକ୍ଷେପ ନ କରି ଖାଲି ହାତରେ ତାକୁ ବିଦା କରି ଦେଇଥିଲି । ଯଦି ତାର ସେ ସବୁ ମନେ ଥିବ ତେବେ ମନା କରି ଦେଇପାରେ । ଅଥଚ ମାଗିବାକୁ ଯିବି । ରାୟ ବାହାଦୁର ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁ ଚେୟାରରୁ ଉଠି ଠିଆ ହେଲେ । ଝିଅର ଆପତ୍ତି କରିବା କିଛି କାରଣ ନ ଥିଲା । ଶ୍ୟାମସୁନ୍ଦର ବାବୁ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବାହାରିଲେ ।

ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଭଙ୍ଗି ଦେଖାଇ ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ ଆପଣ ଆଜି କିମିତି ଚାଲି ଆସିଲେ ?

...ଗୋଟିଏ ଜରୁରୀ କାମ ନେଇ...।

...ମୋ ପାଖରେ ଜରୁରୀ କାମ...?

ହଁ, ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ! ଆପଣଙ୍କ ନିକଟରେ ।

ତେବେ କହନ୍ତୁ । ଶୁଣିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି ।

ଆପଣ ଜାଣିଥିବେ ମୋର ଝିଅ ଏବର୍ଷ ବି, ଏ,ରେ ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀରେ ପାସ୍ କରିଛି । ତାର ଏମ୍, ଏ, ପଢ଼ିବାରେ ବହୁତ ସ୍ପୃହା ଅଛି । କିନ୍ତୁ...କଥା ବଦଳାଇ ସେ ପୁଣି କହିଲେ,

ଆପଣ ଜାଣିଥିବେ ଉଦ୍‌ବାସ୍ତୁମାନଙ୍କ ଅଭିଯାନ ବିଷୟରେ । ସେମାନେ ଅବସ୍ଥା ମୋର ଏମିତି କରି ଦେଇଛନ୍ତି ଯାହାଦ୍ୱାରା ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସର୍ବସ୍ୱାନ୍ତ । ମିଲ୍ ମାଲିକ ଥିଲାବେଳେ ମୋ'ଠାରୁ ଲୋକେ ହଜାର ହଜାର ଟଙ୍କା ନେଉଥିଲେ ! କିନ୍ତୁ ଆଜି ମୋତେ ପରକୁ ହାତ ପତାଇବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ଆପଣ ଦୟାକରି ଯଦି ଘର ଖଣ୍ଡିକ ବନ୍ଧାରଖି ପାଞ୍ଚ ହଜାର ଟଙ୍କା ଦିଅନ୍ତେ ତାହାହେଲେ ଝିଅର ପାଠ ପଢ଼ା ହୋଇ ଥାଆନ୍ତା । ବହୁତ ଲୋକଙ୍କୁ ଟଙ୍କା ବିଷୟରେ ପଚାରିଲି । କିନ୍ତୁ...

ଓଃ ଶେଷରେ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିଲେ ନା । ଆସିକରି ଭଲ କରି ନାହାନ୍ତି । କାରଣ ଆପଣଙ୍କ ମନେଥିବ ଏହି-କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷ ତଳର କଥା । ସେତେବେଳେ ମୋର ମା' ଓ ସ୍ତ୍ରୀ ଉଭୟେ ଥିଲେ ରୋଗ ଶଯ୍ୟାରେ । ସେମାନଙ୍କୁ ମୂଳା ମୂଳିକା ପାଣି ଟୋପାଏ ଦେବାକୁ ମୋର ହାତରେ କଉଡ଼ି ନ ଥିଲା । ସେଥିପାଇଁ ଆପଣଙ୍କ ପଦ ମର୍ଦ୍ଦନ କରି ମଧ୍ୟ ଚାକିରୀ ଖଣ୍ଡିଏ ପାଇ ପାରିଲି ନା । କାହିଁକି ବାପା ମୋର ଥିଲେ ତୁମର ପ୍ରଧାନ ଶତ୍ରୁ । ଶତ୍ରୁର ପୁଅ ବି ଶତ୍ରୁ । ତେବେ ଶତ୍ରୁ ପାଖକୁ ଆସି ତୁମେ ଲଜ୍ଜିତ ହେବା ନିର୍ବୋଧତାର ପରିଚୟ ଦିଏ । ଟଙ୍କା

ହିସାବରେ ବଞ୍ଚିବା ସେମାନଙ୍କର ଅଧିକାର ନ ଥିଲା । ଆଉ ଧନୀ ହିସାବରେ ଟଙ୍କା ସୁନା ମାଟି ତଳେ ନ ପୋତି କାହାକୁ ଦେବା ଆପଣଙ୍କ ପକ୍ଷେ ଉଚିତ ନଥିଲା । ଆଜି ବି ଆପଣ ସେହି ଗର୍ବ ମନ ଭିତରେ ରଖି ଘରେ ଶୋଇ ରହିବା ଉଚିତ । କାରଣ ସିଂହର ଛୁଆ କେବେହେଲେ ଶୃଗାଳ ହୋଇ ପାରେ ନା ! କିନ୍ତୁ···ଅର୍ଥ ଆଶା ନେଇ ଆପଣ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିବା କେତେ-ଦୂର ଲଜ୍ଜାଜନକ ଆପଣ ନିଶ୍ଚୟ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରୁଥିବେ । ଆପଣଙ୍କ ଝିଅ ଏମ୍, ଏ, ପଢ଼ି ଟମାଟେ ଗତି ମୁକ୍ତ କରିବନି । ତାର ଶିକ୍ଷା ଆପଣଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରଭାବ ପକାଇ ପାରିବ । ମନେ ଥିବ ବାହାଦୂର ସାହେବ ! ସେହି ଦିନ ଆପଣଙ୍କ କମ୍ପାନୀ ଭିତରେ କହିଥିଲେ,

ମା' ଆଉ ସ୍ତ୍ରୀ ଯଦି ମରିବା ଉପରେ ତାହାଲେ ମରିବା ଭଲ । ସେମାନେ ବଞ୍ଚିଥିଲେ ବି ମୋର କେଉଁ ଉପକାରରେ ଆସିବେନି । ଅତଏବ ମୁଁ ଯଦି କହେ ଝିଅ ଆପଣଙ୍କ ନ-ପଢ଼ି ମୋର ମିଲ୍‌ରେ ଗୃହକରିଆଣୀ ହୁଏ ତାହାହେଲେ ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର ହେବ । ମୋ ପାଇଁ ଆପଣ ଗୃହକର୍ମ ଖଣ୍ଡିଏ ଦେଇ ନ ଥିଲେ । ଅଥଚ ଆପଣଙ୍କ ଝିଅ ପାଇଁ ମୋର କମ୍ପାନୀ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ।

ଚୁପ୍ ହୋ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ । ଆଉ ଅଧିକ କହିବା ଦରକାର ନାହିଁ । ସିଂହ ଛୁଆ ହୋଇ ଶୃଗାଳର ଆଗରେ ଲାଙ୍ଗୁଡ଼ ଗୁଞ୍ଜି ଯାଇ ପାରେନା । ଅର୍ଥାନ୍ଧ ହୋଇ ଆଉ ଅଧିକ ବଡ଼ବାଚା ଭଦ୍ରତାର ପରିଚୟ ଦେବନି । ତୁମର ମିଲ୍ ଖଣ୍ଡିକ ଘର ଖଣ୍ଡିକୁ ମୋର ନିଅଣ୍ଟ ହେବ । ମୋର ଝିଅ ତୁଳନାରେ ତୁମର ଅଚଳାଚଳ ସମ୍ପତ୍ତି ସମକକ୍ଷ ହୋଇ ପାରେନା । ଆଉ ଅଧିକ ସାହସର ପରିଚୟ ନଦେଇ ଚୁପ୍ ରହିଲେ ଭଲ ହେବ ।

ବୋଧହୁଏ ଆପଣ ଏଠାକୁ ଆସି ନଥିଲେ ସବୁଠାରୁ ଭଲ ହୋଇଥାନ୍ତା । ଯେଉଁ ଲୋକକୁ ଚୌକାଟି ଖଣ୍ଡିଏ ନଦେଇ ପିଅନ ଦ୍ୱାରା ଧକ୍‌କା ଦେଇ ବାହାର କରି ଦେଇଥିଲେ ତା ନିକଟକୁ କି ସାହସ ନେଇ ଆସିଛନ୍ତି ? ଆଜି ମର୍ମେ ମର୍ମେ ଅନୁଭବ କରନ୍ତୁ ବାହାଦୁର ସାହେବ !! ଆପଣ ମୋ ନିକଟକୁ ଆସି ନାହାନ୍ତି । କାରଣ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ପିଓ୍ଵ ବୈରୀ । ଆପଣ ଆସିଛନ୍ତି ମୋ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଖି । ଯିଏ ପୂର୍ବରୁ ମୋ ନିକଟକୁ କେବେ ଆସିଛନ୍ତି ତାହା ମୋର କଳ୍ପନାର ବାହାରେ । ଆଉ ଅଧିକ କହି କିଛି ଲାଭ ନାହିଁ । ତେଣୁ ପିଅନକୁ ଡ଼ାକିବା ପୂର୍ବରୁ ଦୟାକରି ଚାଲିଯାଆନ୍ତୁ । ହଁ ଉଠନ୍ତୁ । ଆଉ ଯଦି ମୋଠାରୁ ସାହାଯ୍ୟ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ତା ହେଲେ ମୋ କମ୍ପାନୀରେ କାମ କରିବାକୁ ଆପଣଙ୍କ ଝିଅକୁ ପଠାନ୍ତୁ । ଏତିକି ମାତ୍ର ଉଦାର ହୃଦୟ ଆପଣଙ୍କ ପ୍ରତି ମୁଁ ଦେଖାଇ ପାରେ ।

ଚୁପ୍ ହୁଅ ସଇତାନ । ଭିକ୍ଷା ମାଗିପାରେ କିନ୍ତୁ ତାହା ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରିବନି । ଯେ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଝିଅ ମୋର ପଢ଼ିବ । ହଁ, ହଁ ନିଶ୍ଚୟ ସେ ପଢ଼ିବ । ତାର ପଢା କେହି ବନ୍ଦ କରି ପାରିବନି ।

ମୁଁ ଯଦି ଚାହେଁ ବନ୍ଦ କରି ଦେଇପାରେ ।

ଦେଖିବ କିମିତି ବନ୍ଦ ହେବ, କହି ଉଠିଲେ ରାୟବାହାଦୁର ବାବୁ ।

ବଦମାସ୍ ମନା କରିଦେଲା ଉର୍ମି । ଅର୍ଥାନ୍ଧ ହୋଇ ଯାହା କହିଲା ମୁଁ ସେଥିରେ ସହିବା କଷ୍ଟକର ହେଲା । କିନ୍ତୁ...

କନୁ···କ'ଣ ବାପା । ଯେଉଁମାନଙ୍କଠି ପଇସା ଥାଏ, ସେମାନେ ସେପରି କହୁଥାନ୍ତି । ତୁମଠି ଯେତେବେଳେ ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ପୂରି ରହିଥିଲା ସେତେବେଳେ ତୁମେବି କହୁଥିଲ । ତୁମେ ଦିନେ କହୁଥିଲ ଯେ ପିଅନ ଦ୍ୱାରା ଧକ୍କା ଦେଇ ତାଙ୍କୁ ବାହାର କରି ଦେଇଥିଲ । ଆଜି ସେ ମନା କରିଦେଲା ବୋଲି ତୁମେ ଦୁଃଖ କରିବା ଅନୁଚିତ ବାପା !

ଝିଅର କଥାରେ ରାୟ ବାହାଦୁର ରାଗିଲେ ବି କିଛି କହି-ପାରିଲେ ନାହିଁ ।

ତାପର ଦିନ ରାୟ ବାହାଦୁର ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁ ଘର ବନ୍ଧକ ଦେଇ ଟଙ୍କା ଆଣିବାକୁ କାହା ନିକଟକୁ ଯାଇଥିଲେ । ଫେରୁ ଫେରୁ ସନ୍ଧ୍ୟା ସାତଟା ବାଜି ଗଲାଣି । ଘର ଭିତରେ ପଶି ଉମି ଉମି ବୋଲି ଦୁଇ ଚାରିଥର ହୁରି ଗୁଡ଼ିଲେ । ତାପରେ ଲାଇଟ୍‌ଟା ଘରେ ଜଳାଇ ଦେଇ କୁରୁତା ଖଣ୍ଡିକ ବାହାର କରି ବ୍ରାକେଟ୍‌ରେ ଲଗାଇ ଦେଇ ପୁଣି ଉମି ଉମି ବୋଲି ହୁରି ଗୁଡ଼ିଲେ । ତାକର କୌଣସି ପ୍ରତି-ଉତ୍ତର ନପାଇ ଭାବିଲେ ଝିଅ ବୋଧହୁଏ ବୁଲିବା ପାଇଁ ଯାଇଛି । ଆରାମ ଚୌକୀରେ ବସିବା ବେଳକୁ ଦେଖିଲେ ଟେବୁଲ ଉପରେ ଖଣ୍ଡିଏ କାଗଜ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ କାଗଜ ଖଣ୍ଡିକୁ ହାତକୁ ଆଣି ଖୋଲିଲେ । ସେଥିରେ ଲେଖାଥିଲା—

ରାୟ ବାହାଦୁର ସାହେବ !

ଆପଣଙ୍କ ଦର୍ଶନ ନପାଇ ବିଶେଷ ଦୁଃଖିତ । ଯାହାହେଉ ଚାରି ପାଞ୍ଚ ମାସ ବିତିଗଲା । ଏ ଭିତରେ ପୋଲିସର ବିପୁଳ ପରାଜୟ ଘଟିଛି ଏଥିରେ ଆପଣ ଦ୍ୱିମତ ହେବେନି । ଆଉ ପୋଲିସ ଯେ ଆମ ପାଖରେ ବିଜୟୀ ହେବ ଏ ଆଶା ବି ମନ ଭିତରୁ ଦୂରିଭୂତ କରନ୍ତୁ । କାରଣ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ନିର୍ବାଚନରେ

ପୋଲିସ ପହରା ଦେଇ ଥକ୍‌କା ହୋଇ ଯାଇଛି... । ଆପଣଙ୍କ ଝିଅ ଆଜି ଆପଣଙ୍କ ଘରେ ନାହିଁ । ସେ ଆଜି ଚାଲି ଯାଇଛି ଆପଣଙ୍କ ଠାରୁ ବହୁତ ଦୂରକୁ । ଆପଣଙ୍କ ହାତରେ ଆଉ ଧରାଦେବ ସେ ଆଶା ବି ମନରୁ ଦୂର କରନ୍ତୁ । ଯଦି ଧରାଦେବ ତାହେଲେ ପ୍ରେତ ପୁରୀର ଗନ୍ତା ଘରେ । ଅକାରଣେ ଝିଅ ପାଇଁ ଆପଣ ଖୋଜି ହୋଇଥାନ୍ତେ । ତେଣୁ ଚିଠି ଲେଖି ଜଣାଇ ଦେଲୁ । ଅକାରଣେ ସମସ୍ତ ନଷ୍ଟ କରି ଝିଅକୁ ଖୋଜି ବୁଲନ୍ତୁ ନାହିଁ । ପୋଲିସରେ ଖବର ଦେବା ବି ଭଲ ହେବନି । ପୋଲିସ ବି ଆମର କିଛି କ୍ଷତି କରି ପାରିବେନି । ଆପଣଙ୍କ ଝିଅ ଶିକ୍ଷିତା । ଆମ ସହିତ ସହଯୋଗ କରି ଆମର କାମକୁ ସମର୍ଥନ କରିବ ବୋଲି ହରଣଚାଲି କରି ନେଇଛୁ । ଇତି

ଆପଣଙ୍କର

ପଢ଼ୁ ପଢ଼ୁ ହାତରୁ ଚିଠିଟି ଖସି ପଡ଼ିଲା । ପାଗଳ ପରି ଚେୟାରରୁ ଉଠି ଦେଖିଲେ ପୋଲିସ ଇନସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧର ବାବୁଙ୍କୁ । ରାଗ ଏବଂ ଭୟମିଶା ସ୍ୱରରେ ରାୟ ବାହାଦୁର ବାବୁ କହିଲେ, ନା, ନା ପୋଲିସ ସାହେବ । ଆପଣ କାହିଁକି ଆସିଲେ ? ନା ମୁଁ କିଛି ଚାହେଁନା । ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ନିରାପଦ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋଠି ଧନ ନାହିଁ, ଜନ ନାହିଁ, କେହି ନାହିଁ । ଆପଣଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତି ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ ପୋଲିସ ସାହେବ । ଆପଣ ଚାଲି ଯାଆନ୍ତୁ ।

ଆପଣଙ୍କର କ'ଣ ହୋଇଛି, କହନ୍ତୁ ରାୟ ବାହାଦୁର ସାହେବ । ଆପଣ ଏମିତି ପାଗଳ ପରି କାହିଁକି ହେଉଛନ୍ତି ? ପୋଲିସ ଇନସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧର ବାବୁ ପଚାରିଲେ ।

ହଁ, ହଁ ପୋଲିସ ସାହେବ ମୁଁ ପାଗଳ । ଜଗତରେ ମୋ ପରି

ଅନେକ ପାଗଳ ଅଛନ୍ତି । ମୋର କେହି ନାହାଁନ୍ତି ।···ହଁ, ହଁ ଅଛି ଏକମାତ୍ର ଏଇ । କାନ୍ଥରେ ଥିବା ଫଟୋ ଖଣ୍ଡିକୁ ଅଙ୍ଗୁଳି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରି କହିଲେ, ଏଇ ଦେଖିଲେ ପୋଲିସ ସାହେବ । ଉମି ବୋଉର ମୁହଁ ଆଜି କମିତି ମଳିନ ପଡ଼ି ଯାଇଛି । ସତେ ଉମି ବୋଉ ତୁମେ କାନ୍ଦୁଛ ? ନା, ନା ତୁମେ କାହିଁକି କାନ୍ଦିବ ? ତୁମେ ସୁଖୀ । ସେ ପାରିରେ ଥାଇ ତୁମେ ସୁଖୀ । କିନ୍ତୁ ତୁମ ଝିଅ ଉମିକୁ ସୁଖୀ କର ଉମି ବୋଉ । ଚଣ୍ଡାଳମାନେ ତୁମର ଉମିକୁ ନେଇ କ'ଣ କରିବେ ଜାଣ ? ତା ପୂର୍ବରୁ ତୁମ ନିକଟକୁ ନେଇ ଯାଇ ସୁଖୀ କର ଉମି ବୋଉ । ଚଣ୍ଡାଳମାନଙ୍କ ହାତରୁ ଆଉ ଫିଟି ପାରିବନି ତୁମ ଝିଅ । ସେ ଆଜି କି ଅବସ୍ଥାରେ ଥିବ ଜାଣ ? ତୁମେ ସେ ପାରିରେ ଥାଇ ସବୁ ଦେଖି ପାରୁଥିବ । ଆଜି ତୁମର ଝିଅ ବେଶ୍ୟା ହୋଇ ନୈତିକତା ହରାଇବ ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ଆଜି ତୁମର ଝିଅ ଡକାୟତ ମାନଙ୍କର ବାଧ୍ୟତାରେ ନିଜତ୍ୱ ହରାଇ ବସିବ । ତୁମ ଝିଅର ମୁହଁରେ କଳଙ୍କ ବୋଳି ହେବ । ଉମି ବୋଉ ! ତାକୁ ତୁମେ ନେଇଯାଅ ଦେଖିବ ମୁଁ କେତେ ଖୁସି ହେବି । ମୁଁ ଯଦି ଜାଣେ ଯେ ସେ ଆଉ ଏ ମର ଜଗତରେ ନାହିଁ, ତେବେ ମୁଁ ଯାଇ ସୁଖୀ ହେବି । ମୁଁ ଏ ଅପନିନ୍ଦା ସହି ପାରିବିନି ଉମିବୋଉ । ହଁ, ହଁ ସେ ଶିକ୍ଷିତା । ଶିକ୍ଷିତା ହିସାବରେ ସେ ତାର ନୈତିକତା ହରାଇବାକୁ କଦାପି ରାଜି ହେବନି । କିନ୍ତୁ ବଦମାସ ଡକାୟତମାନେ କ'ଣ ତାକୁ ଛାଡ଼ିବେ ? ଛାଡ଼ିବା ପାଇଁ ତାକୁ ନେଇ ନାହାନ୍ତି ଉମିବୋଉ । ତାକୁ ବନ୍ଦୀ କରି ଯୋର ଜବରଦସ୍ତି କରିବେ । ରାଜି ନ ହେଲେ ମାଡ଼ ଦେବେ । ପୁଣି ରାଜି ନ ହେଲେ ଭୀଷଣ ମାଡ଼ ଦେଇ ଖାଇବା ପିଇବାକୁ ଦେବେନି । ସେତେବେଳେ ତୁମ ଝିଅ କଷ୍ଟ ସ୍ୱ

ସଜ୍ଜ ହେବ । ତୁମେ ଜାଣ ଊମିବୋଉ, ଜୀବନ ରକ୍ଷା କରିବାପାଇଁ ବହୁତ କିଛି ଅନୀତି କରିବାକୁ ପଡ଼େ । ଏପରିକି ନିଜ ମହତ୍ତ୍ୱ ବଳି କରିବାକୁ କିଏ ପଛୁଘୁଞ୍ଚା ଦିଏନି । ଠିକ୍ ସେମିତି ଅବସ୍ଥା ହେବ ତାର । ଶେଷକୁ ତୁମ ଝିଅ କ'ଣ ଏମିତ୍ରା ହେବ ? ଉକାୟତ ମାନଙ୍କ ରକ୍ଷିତା···ନା, ନା ଊମିବୋଉ ତାକୁ ତୁମ ପାଖକୁ ନେଇଯାଅ । ତୁମର ଊମି ଆଜି ଅଇଁଠା ହେବା ପୂର୍ବରୁ ମରିଗଲେ ଭଲ । ଇହ ଜଗତରୁ ଚାଲିଗଲେ ଭଲ ।

ଊମି, ଊମି ! ସତେ ତୁ ଚାଲିଗଲୁ ଝିଅ । ତୁ ଆଜି କେଉଁ ଅବସ୍ଥାରେ ଅଛୁ ମା ? ହଁ, ହଁ ଚାଲିଗଲୁ । ତୋର ମା ବହୁତ ଦିନରୁ ମୋତେ ଏକା କରି ଚାଲି ଯାଇଛି । ତୁ ବି ଚାଲିଗଲୁ । କିନ୍ତୁ ଆଜି ତୁ ଯଦି ବିଷ ଖାଇ ଘରେ ଶେଷ ହୋଇଥାନ୍ତୁ ମୁଁ ଅତିଶୟ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଥାନ୍ତି । ମହା ସମାରୋହରେ ତୋର ଅନ୍ତ୍ୟେଷ୍ଟିକ୍ରିୟା ସମାପ୍ତ କରି ମାୟା ମମତାରୁ କ୍ଷାନ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମୋ ଉପରେ ବଜ୍ର ପକାଇ ତୁ କି ସୁଖ ପାଇଲୁ ଊମି । ଉକାୟତମାନେ ବଳାତ୍କାର କରିବା ପୂର୍ବରୁ ତୁ ମରି ପାରିଲୁ ନାହିଁ । ଘରେ କ'ଣ ଦଉଡ଼ି ନ ଥିଲା । ନିଜ ହାତରେ ଟୋଟି ଚିପି ମରି-ଥିଲେ ମୁଁ ଆହୁରି ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଥାନ୍ତି । ମୁଁ ଜାଣିଥାନ୍ତି ମୋର ଝିଅ ବୋଲି କେହି ନାହିଁ । ଆଜି ସାଇ ପଡ଼ିଶା କ'ଣ କହିବେ ଜାଣିଛୁ ଊମି ? କହିବେ, ଆଜି ରାୟବାହାଦୁର ଶ୍ୟାମସୁନ୍ଦର ବାବୁଙ୍କ ଝିଅ ହାଡ଼ିରେ କି ବାଉଁଶରେ ଗଲା । ସାଇ ପଡ଼ିଶା ଏମିତ୍ରା କହିବା ପୂର୍ବରୁ ତୋର ଯଦି ମୃତ୍ୟୁ ଖବରଟା ଚାରିଆଡ଼େ ପ୍ରଚାର ହୋଇଯାଏ, ତା'ହେଲେ କେତେ ଭଲ ହେବ ଜାଣୁ ଊମି ? ତୁ ଜାଣି ପାରିବୁନି । ଜାଣିଥିଲେ ତୁ ଆଜି ଉକାୟତ ମାନଙ୍କ ଠାରୁ ପ୍ରତିଶୋଧ ନେଇଥାନ୍ତୁ, କେତେ ଭଲ ହୋଇଥାନ୍ତା ।

ଅନୁମାନ କରିଛୁ ଭୂମି ? ନା, ତୁ ଶିକ୍ଷିତା ନୁହଁ । ଶିକ୍ଷିତା ହୋଇଥିଲେ ତୁ ଏହା ନିଶ୍ଚୟ କରି ପାରିଥାନ୍ତୁ । ତୁ ଆଜି ତୋର ବାପାର ମୁଣ୍ଡରେ ଅକାଳ ଚଡ଼କ ପକାଇ ଯାଇ ନଥାନ୍ତୁ । ଡକାୟତ ମାନଙ୍କ ଆଡ଼ୁଡ଼ାକୁ । ତୁ ମୋ ମଥାରେ ଖାଲି ଅକାଳ ଚଡ଼କ ପକାଇନାହୁଁ ଭୂମି । ଆଜି ବଂଶର ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଉପରେ କଳଙ୍କ ଲେପି ଡକାୟତ ମାନଙ୍କ ହାତରେ ଧରା ଦେଇଛୁ । ଆଜିଠାରୁ ମୋର ବଂଶ କଳଙ୍କିତ ହେଲା । ମୋର ବଂଶ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ବୁଡ଼ିଲା ।

ନା, ନା ପୋଲିସ ସାହେବ । ମୁଁ ସବୁ ହରାଇଛି । ମୋର ବଂଶ ନାହିଁ, ଜାତି ଗୋତ୍ର କିଛି ନାହିଁ । ଆଜି ମୋର ବଂଶ ମର୍ଯ୍ୟାଦାର ଠେକ ଯାଇଛି । ହରାଇଛି ବି ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି । ପୋଲିସ ସାହେବ । ଆପଣ ମାନେ କେବଳ ଗୃହକରିଆ ବୋଲି ପଦାକୁ ଦେଖାଇ ହୁଅନ୍ତି । ଆପଣ ମାନେ କିଛି କରି ପାରିବେ ନାହିଁ । ଯିଏ ମାସକୁ ହଜାର ହଜାର ଟଙ୍କା ରୋଜଗାର କରି ଡକାୟତ ମାନଙ୍କୁ ଧରି ପାରିଲା ନାହିଁ, ସେମାନଙ୍କ ବ୍ୟୁହଭେଦ କରି କଳା କୌଶଳ ଜାଣି ପାରିଲା ନାହିଁ, ଆଉ ସାଧାରଣ ଜଣେ ପୋଲିସ ଯେକି ମାସକୁ ଦେଢ଼ଶ ଟଙ୍କାକୁ ମୁଣ୍ଡ ବିକିଛି, ସେ ବା କ'ଣ କରିବ ? ଆପଣଙ୍କୁ ମୁଁ ନିନ୍ଦା କରୁନି ପୋଲିସ ସାହେବ । ନିନ୍ଦା କରି ଫଳ ବା କ'ଣ ପାଇବି ।...କିନ୍ତୁ ଆପଣ ଚାଲି ଯାଆନ୍ତୁ । ମୁଁ ନିରାପଦ । ମୋର ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦୀ କେହି ନାହିଁ । ଯେଉଁ ମାନେ ଅଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଧରିବା ଆପଣ ମାନଙ୍କ ପକ୍ଷେ ସହଜ ସାପେକ୍ଷ ନୁହଁ ।

ଆପଣ ଭୁଲ ବୁଝୁଛନ୍ତି ରାୟ ବାହାଦୁର ବାବୁ । ପୋଲିସ ଯେ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ଉପାୟ ଖୋଜି ଡକାୟତ ମାନଙ୍କୁ ଧରିବାକୁ ସତତ ବ୍ରତୀ ତାହା ଆଉ କିଛି ଦିନ ଗଲେ ଜାଣି ପାରିବେ । ଆଜି ମୁଁ ଶପଥ ଗ୍ରହଣ କରୁଛି ଯେ ଯେତେ ବିପଦର ସମ୍ମୁଖୀନ

ହେଲେ ସୁଦ୍ଧା ଡକାୟତ ମାନଙ୍କୁ ଧରିବାକୁ ମୋର ଅଭିଯାନ ଚାଲିଥିବ । କହି ଉଠି ଠିଆ ହେଲେ ସେ । ଫୋନ ପାଖକୁ ଯାଇ ଫୋନ ରିସିଭରଟା ଧରି କହିଲେ, ହ୍ୟାଲୋ ଥ୍ରୀ-ନଈ-ଫାଇଭ ।

ହ୍ୟାଁ ସ ଆପ ପୋଲିସ ସାହେବ । ପାଟିରୁ କଥା ବାହାରିଲା ମାତ୍ରେ ରିଭଲଭର ମୋର ଉତ୍ତର ଦେବ । ଇଏସ କପ୍ ଟି ଦି ଫୋନ । ଆପଣ ଡକାୟତ ମାନଙ୍କୁ ଧରିବା ପାଇଁ ଅଭିଯାନ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଆପଣଙ୍କ ଜୀବନ ପ୍ରତି ଥରେ ଅଧେ କେବେ ଭାବିଛନ୍ତି ।

ରାୟ ବାହାଦୁର ସାହେବ ! ଆପଣଙ୍କୁ ମୁଁ ବାରମ୍ବାର କହୁଛି, ଯଦି ପୋଲିସର ସାହାଯ୍ୟ ନେବେ ତାହାହେଲେ ଜୀବନର ଆଶା ଛାଡ଼ିବାକୁ ହେବ ।

ହଁ-ହଁ ମୁଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି । ତୁମମାନଙ୍କ ରିଭଲଭରରେ ମୁଁ ମରିବାକୁ ଭଲ ମଣେ । ଡେରି କରନ୍ତୁ । ମୋର ଜୀବନ ପ୍ରତି ଲୋଭ ନାହିଁ । ବଦମାସ ଦଳ !! ମୋର ଝିଅକୁ ନେବା ପୂର୍ବରୁ ମୋତେ ମାରି ପାରିଲ ନାହିଁ । ଆଉ କଣ କହିବାକୁ ରାୟ ବାହାଦୁର ଯାଉଥିଲେ, ଜଣେ ଯୁବକ ଆସି ପାଟିକୁ ଭିଡ଼ି ଧରିଲା ।

ଇଏସ ପୋଲିସ ସାହେବ । ରାୟ ବାହାଦୁର ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦରଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଆପଣ ମୋର ରିଭଲଭରରେ ଶେଷ ହୋଇ ଯାଇଥିବେ । ଅକାରଣେ ପାଦେ ସୁଦ୍ଧା ଆଗକୁ ଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତୁ ନା । ଆପଣଙ୍କୁ ବାରମ୍ବାର ଲେଖି ଜଣାଇଛୁ ଯେ ଆମକୁ ଧରିବାକୁ କ୍ଷୀଣ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ନିର୍ବୋଧତାର ପରିଚୟ । ଅଥଚ ଆପଣ ଆମର କାର୍ଯ୍ୟରେ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ହେବାକୁ ଆଗୁସାର ହୋଇ ଉଠିଲେ । ଆଜି କୌଣସି ପ୍ରକାର ଆପଣଙ୍କୁ ଆମେ ଶେଷ ନ କରି ଛାଡ଼ିବୁ ନା ।

ହିଁ-ହିଁ, ମୁଁ,-ମୁଁ ଆଜିଠାରୁ ଶପଥ ଗ୍ରହଣ କଲି ଯେ ପୋଲିସ ଚାକିରି ଛାଡ଼ି ତୁମ ମାନଙ୍କ ସହ ଯୋଗ ଦେବି·····।

ହାଃ··-ହାଃ-ହାଃ । ଆମ ବିପକ୍ଷରେ ବୃଥା ଅଭିଯାନ-କରିବାକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଶପଥ ଗ୍ରହଣ କରୁଥିଲେ ନା ? ଆପଣ ଶୃଗାଳ ଛୁଆ ହୋଇ ସିଂହ ଛୁଆ ବୋଲି ପରିଚୟ ଦେବାରେ କି ଆନନ୍ଦ ପାଉ-ଛନ୍ତି । ସାଧାରଣ ଡକାୟତ ମାନଙ୍କୁ ଧରିବା ଆମ ପକ୍ଷେ ସହଜ ବୋଲି ଆପଣ ଶହେ ଥର କହିଥିବେ । କିନ୍ତୁ ଆଜି ସାଧାରଣ ଡକାୟତ ମାନଙ୍କୁ ଡରି ଯାଇ ଆମ ସହିତ ଯୋଗ ଦେବାକୁ ଶପଥ ଗ୍ରହଣ କରୁଛନ୍ତି ? ଆଉ ଶପଥ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଠିକ୍ ହେବନି ପୋଲିସ ସାହେବ । ଆମକୁ ଯେଉଁ ଅନ୍ଧାରୁଆ କାରା ଗାରକୁ ନେବାକୁ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁ ଥିଲେ ତାହା ଆଜି ସ୍ୱପ୍ନରେ ହିଁ ରହିଲା । ଆଉ ଆମେ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ଆପଣଙ୍କୁ ନେଇ ଯାଇଥିବୁ ସେହି ଆମର ଅନ୍ଧାରୁଆ କାରା ଗାରକୁ । ପୋଲିସର ବିପୁଳ ବିଜୟ ହେଲା ବୋଲି ଏମିତି ଆପଣ ଆଜୀବନ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁ ଥିବେ । କ'ଣ ଭୟ କରୁଛନ୍ତି ପୋଲିସ ସାହେବ ? ନା, ଭୟ କରିବାର କିଛି କାରଣ ନାହିଁ । ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ଆମର ଢେର ନୈତିକତା ଅଛି । ଆମର ବିଚାର ବୁଦ୍ଧି ବି ଅଛି । ତେଣୁ ଆମ ସହିତ ଯିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୁଅନ୍ତୁ । ଇଏସ ଫରୱାର୍ଡ଼ ମାର୍ଚ୍ଚ କହିବା ମାତ୍ରେ ଅନ୍ୟ ଯୁବକଟି ଯାଇ କୌଣସି ଏକ ବିଷାକ୍ତ ଜିନିଷ ଦ୍ୱାରା ବେହୋସ କରାଇ ଦେଲା ।

ହ୍ୟାଲୋ, ହ୍ୟାଲୋ' ଥ୍ରୀ ନାଇନ୍ ଫାଇଭ ।

ମୁଁ ଏସ୍:ପି: ଗଡ଼ ନାୟକ କହୁଛି ।

ନମସ୍କାର । ମୁଁ ଇନସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧର କହୁଛି ରାୟ ବାହା-ଦୁର ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ଘରୁ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ଯେ ରାୟ ବାହାଦୁର ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବେହୋସ ହୋଇ ପଡ଼ିଛନ୍ତି । ଆଉ ତାଙ୍କର ଝିଅ

ଉମି ହରଣଚାଲ ହୋଇ ଯାଇଛି । ତେଣୁ ଆପଣ ସଦଳ ବଳେ ଏଠାକୁ ଆସନ୍ତୁ । ଇଏସ ଓ,କେ, କହି ଯୁବକଟି ତୁରନ୍ତ ଚାଲି ଯିବାକୁ ଅନ୍ୟ ଯୁବକଟିକୁ ଆଦେଶ ଦେଲା । ଦୁଇଜଣ ଯୁବକ ଇନସ୍ପେକ୍ଟର କାର ଭିତରେ ଶୁଆଇ ଦେଇ କାରରେ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଲେ । ସେତେବେଳକୁ ରାତି ପ୍ରାୟ ଆଠଟା ।

ତା ପରର କଥା । ପୋଲିସ କାର ଖଣ୍ଡିକ ଆସି ରାୟ ବାହାଦୁରଙ୍କ ଘର ସାମନାରେ ଠିଆ ହେଲା । ପୋଲିସ ଅଫିସର ଦୁହେଁ ଓହ୍ଲାଇ ଘରେ ପଶି ଯାହା ଦେଖିଲେ ସେଥିରେ ସାହସ ହରାଇ ବସିଲେ । ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ ରାୟ ବାହାଦୁର ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁଙ୍କୁ ନିକଟସ୍ଥିତ ହାସ ପାତାଳକୁ ପଠାଇ ଦେଇ ଘରଟି ତନ୍ନ ତନ୍ନ କରି ପରୀକ୍ଷା କରିବାରେ ଲାଗିଲେ । କିନ୍ତୁ ପୋଲିସ ଇନସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧର ବାବୁଙ୍କ ପୋଷାକ ଏବଂ ରିଭଲଭରକୁ ଛାଡ଼ି ଦେଲେ ଆଉ କିଛି ଚିହ୍ନ ପାଇ ପାରିଲେ ନାହିଁ । ତାପରେ କୌଣସି ଫଳ ନ ପାଇ ନିରାଶ ହୋଇ ଫେରି ଗଲେ ।

ପର ଦିନର କଥା । ରାୟ ବାହାଦୁର ଶ୍ୟାମସୁନ୍ଦର ବାବୁ ହସ୍ପିଟାଲ ଖଟିଆରେ ପଡ଼ି ଗତ ଦିନର ଘଟଣା ଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଆଖି ବୁଲାଇ ଆଣୁଛନ୍ତି । ଡକାୟତ ମାନଙ୍କ ବିକଟାଳ ରୂପ ଏବଂ ବିକଟାଳ ହସକୁ ମନେ ପକାଇ ମନରେ ପ୍ରମାଦ ଗଣୁଛନ୍ତି । ଠିକ୍

ଏହି ସମୟରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ମିଃ ଗଡ଼ନାୟକ ଏବଂ ଅଡିସନ୍‌ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ। ଦୁଇ ପୋଲିସ ଅଫିସରଙ୍କୁ ଦେଖି ରାୟ-ବାହାଦୁର ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁ ଖଟିଆରୁ ଉଠିବସି କହିଲେ, ଆଜ୍ଞା, ବର୍ତ୍ତମାନ ସୁଦ୍ଧା ମନେ ପଡ଼ିଲେ ଭୀଷଣ ଭୟ ଲାଗୁଛି।

ହଁ, ହଁ ସବୁ ଖୋଲି କୁହନ୍ତୁ ରାୟ ବାହାଦୁର ସାହେବ। ସେଇ ଆଶା ନେଇ ଯେ ଆମେ ଆସିଛୁ।

ଝିଅର ହରଣଚାଲି ଖବର ପାଇବା ପରଠାରୁ ମୁଁ ପାଗଳା ହୋଇ ଯାଇଛି। ଝିଅ ମୋର ଆଉ ଆସିବନି। କାଲି ଠିକ୍‌ ଏମିତି କ'ଣ କ'ଣ ନିଜେ ଗପି ଯାଉଥିଲି ଇନସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧର ବାବୁ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ। ସେ ମତେ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଇ ଡକାୟତ ମାନଙ୍କ ବିପକ୍ଷରେ ଦୃଢ଼ ଅଭିଯାନ କରିବାକୁ ଶପଥ ଗ୍ରହଣ କଲେ। କିନ୍ତୁ କ'ଣ କରିବି ପୋଲିସ ସାହେବ! ଶୁଣିଲେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବେ। ତାପରେ ମୋର ଝିଅର ହରଣଚାଲି ଖବରଟା ଆପଣଙ୍କ ନିକଟକୁ ଦେବାକୁ ଫୋନ ଉଠାଇଲେ। ଫୋନରେ କ'ଣ ପଦେ କହିଛନ୍ତି କି ନାହିଁ ହଠାତ୍‌ କହିଲି, ଇଏସ୍‌ ହ୍ୟାଣ୍ଡ୍‌ସ ଅପ୍‌। ପାଟିରୁ ପଦେ କଥା ବାହାରିବା ମାନେ ମୋର ରିଭ-ଲଭର ଉତ୍ତର ଦେବ। ଇଏସ୍‌, ଫୋନ ରଖି ଦିଅନ୍ତୁ। ସେତେ-ବେଳକୁ ଇନସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧରବାବୁଙ୍କର ତାଳୁକା ଶୁଖି ଯାଇଥାଏ। କାରଣ ତାଙ୍କର ଅନ୍ୟ କିଛି କରିବାର ଉପାୟ ନ ଥିଲା। ଜଣେ ଡକାୟତ ମୋର ପାଟିଟାକୁ ଭିଡ଼ି ଧରିଥାଏ। ଅବଶ୍ୟ ଅଧର ବାବୁ ମୋତେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ କ୍ଷୀଣ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ଚେଷ୍ଟା ବିଫଳ ହେଲା। ତାପରର କଥା। ସେମାନଙ୍କ କଥା ଅନୁଯାୟୀ ଡକାୟତ ଦଳରେ ମିଶିବା ପାଇଁ ଅଧରବାବୁ ଶପଥ ଗ୍ରହଣ କଲେ। ସେମାନେ ଯାହା କହିଲେ ଅଧର ବାବୁ-

ତାହା ସ୍ୱୀକାର କଲେ । ଅଥଚ ଡକାୟତମାନେ ତାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଗଲେ ନାହିଁ । ଗୋଟିଏ ଶକ୍ତ ଦଉଡ଼ି ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତ ହାତ ଗୋଡ଼କୁ ବାନ୍ଧି ଉଠାଇ ନେଲେ । ସେତେବେଳକୁ ମୁଁ ନିଜଜ୍ଞ ହରାଇ ବସିଥିଲି । ମୋର କହିବାର ଉପାୟ ବି କିଛି ନ ଥିଲା ।

ରାୟ ବାହାଦୁରଙ୍କ କଥାକୁ ଅଟକାଇ ପଟ୍ଟନାୟକ ବାବୁ ପଚାରିଲେ, ତାହା ହେଲେ ମୋ ପାଖକୁ ଫୋନ୍ କିଏ କଲା ? କ'ଣ ଅଧର ବାବୁ ଫୋନ୍ କଲାପରେ ଏ ଘଟଣା ଘଟିଲା ?

ନା, ପୋଲିସ ସାହେବ । ଅଧର ବାବୁ ଆପଣଙ୍କ ନିକଟକୁ ଫୋନ କରି ନାହାନ୍ତି । ଅଧର ବାବୁଙ୍କୁ ବାନ୍ଧି ସାରିବା ପରେ ଜଣେ ଡକାୟତ ଫୋନ ଉଠାଇ କହିଲା, ଥ୍ରୀ ନଟ୍ ଫାଇଭ୍ । ତାପରେ କ'ଣ ବୋଲି ଫୋନ୍ କଲା ମୁଁ ଜାଣି ପାରିନି । ଆଉ ସେମାନେ କିମିତି ଗଲେ, କେଉଁଆଡ଼େ ଗଲେ ତାହା ମଧ୍ୟ ମୁଁ ଜାଣି ପାରିନି ।

ଇନସ୍ପେକ୍ଟର୍ ଅଧର ବାବୁ ରିଭଲଭର ନ ଚଳାଇଲେ କାହିଁକି ?

ଡକାୟତମାନେ ତାଙ୍କୁ ସେ ସୁବିଧା ଦେଇ ନାହାନ୍ତି । ଅଧର ବାବୁଙ୍କ ରିଭଲଭରଟା ତାଙ୍କ ପକେଟରେ ଥିଲା । ସେ ଫୋନ୍ କରୁଥିଲେ ଏମିତି ହଠାତ୍ ଏମାନେ ପହଞ୍ଚି ଗଲେ ଯେ ସେଥିରେ କିଏ ବି କିଛି କରି ପାରି ନ ଥାନ୍ତା । ଡକାୟତମାନେ ରିଭ-ଲଭରଟା ହାତରେ ଧରି ତାଙ୍କ ଛାତି ଆଡ଼କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି କହିଲେ, ହ୍ୟାଣ୍ଡସ୍ ଅପ୍ । ସାଥେ ସାଥେ ସେ ଦୁଇହାତ ଉପରକୁ ଉଠାଇ ନିର୍ଜୀବ ପରି ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲେ । କ୍ଷଣେ ସମୟ ପାଇଁ ତାଙ୍କ ପାଟିରୁ କଥା ବାହାରିଲାନି । ତାପରେ ଡକାୟତମାନେ ଯାହା କହିଲେ ସେହି କଥାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି ଶପଥ ଗ୍ରହଣ

କଲେ । ଏପରିକି ଇନସ୍ପେକ୍ଟର ସାହେବ ପକେଟରୁ ରିଭଲଭର ବାହାର କରିବାକୁ ସମୟ ପାଇଲେନି । ଅବଶ୍ୟ ଥରେ ଦୁଇଥର ପକେଟରୁ ରିଭଲଭର ବାହାର କରିବାକୁ କ୍ଷୀଣ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଡକାୟତ ମାନେ ଯାହା କହିଲେ ସେଥିରେ ପୂର୍ବପରି ହାତ ଉପରକୁ ଟେକି ରହିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଲେ ।

ଟିକିଏ ବିସ୍ମିତ ହୋଇ ପୋଲିସ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ଗଡ଼ନାୟକ ବାବୁ ପଚାରିଲେ, ଆଚ୍ଛା ଲୋକ ଦୁଇଟା ଦେଖିବାକୁ କିପରି ? ତାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନି ପାରିଲ ନାହିଁ ? ବୋଧହୁଏ ସେ ଏଠିକା ବାସିନ୍ଦା ହୋଇଥିବ ?

ମୁଁ ଚିହ୍ନିବା ଦୂରେ ଥାଉ, ମୋର ଠାକୁର ବାପା ବି ଚିହ୍ନି ପାରିବେ କି ନାହିଁ ସନ୍ଦେହ । ସେମାନେ ଏପରି ମେକାପ୍ ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ ଯେ ସେମାନଙ୍କର ପୋଷାକର ଉପର ଭାଗ ଛଡ଼ା କୌଣସି ଅଙ୍ଗ ପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗ ଦେଖି ହେବନି । ଏପରିକି ମୁଁ ସେମାନଙ୍କ ଆଖି ଦୁଇଟାକୁ ବି ଦେଖି ପାରିନି । ମାତ୍ର ଏତିକି କହିପାରେ ପ୍ରାୟ ଉଚ୍ଚତାରେ ଛଅଫୁଟ ହେବ । ମୁଣ୍ଡଟା ବାଳ ଶୂନ୍ୟ । ବୋଧହୁଏ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ କଣ ଲଗାଇ ମୁଣ୍ଡଟାକୁ ସେପରି କରି ଦେଇଛନ୍ତି । ବିକଟାଳ ହସ । ଏତେ ଗମ୍ଭୀର ହୋଇ ସେମାନେ କଥା କହୁଥିଲେ ଯେ ସେମାନଙ୍କ କଥା ପ୍ରତି ଯେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇ ସେମାନଙ୍କ କଥା ଅନୁଯାଇ ଚଳିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେବ । ଏମିତି ସେମାନେ ଡାକ ଡାକି ଚୋରି କରି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ମୁକ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି ଅଥଚ ପୋଲିସ ଯେ ତାର ଖୋଜ ଖବର ନେଇ ପାରୁନି ସେଥିରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗେ । କିନ୍ତୁ ପୋଲିସ ସାହେବ ! ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ପାଦ ଧରୁଛି, ମୋର ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର କଥା ରକ୍ଷା କରନ୍ତୁ । ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ମୋର ଗଲେବି ସେ

ବିଷୟରେ ମୁଁ କେବେ ଅନ୍ୟ କିଛି ଭାବିନି । କିନ୍ତୁ ମୋର ଏକ ମାତ୍ର ଝିଅ ଉମି । ବହୁତ ଗେଲ ବସରରେ ବଢ଼ି ଆସିଥିଲା । ତାକୁ ରକ୍ଷା କରି ମୋର ମାନ ମହତ୍ତ୍ୱ ରକ୍ଷା କରନ୍ତୁ ପୋଲିସ ସାହେବ । ମନ ଭିତରେ ଉଚ୍ଚ ଆଶା ପୋଷଣ କରିଥିଲି । ସେ ହେବ ମୋର ଉତ୍ତରାଧିକାରିଣୀ । ମୋର ପୁଅ ନଥିଲେବି ମୁଁ କେବେ ଦୁଃଖ କରିନି । ତାକୁ ପୁଅ ରୂପେ ମୁଁ ମାନି ନେଇଛି । ସୁନ୍ଦର ଜ୍ୱାଇଁ କରି, ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ତାର ହାତରେ ସମର୍ପି ଭବିଷ୍ୟତରେ ସୁଖ ପାଇବାର ପରି-କଳ୍ପନା କରିଥିଲି ମୁଁ । ସତେ କଣ ଏ କାଳ୍ପନିକ କଥା ବାସ୍ତବରେ ପରିଣତ ହେବନି ପୋଲିସ ସାହେବ । ମୋର ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ । ମୋର ଝିଅ ସେହି ଏକମାତ୍ର ଉତ୍ତରାଧିକାରିଣୀ । ଆପଣ କ'ଣ ପାରିବେନି ? କହନ୍ତୁ ପୋଲିସ ସାହେବ । ଆପଣ କଣ ସେହି ବଦମାସ ମାନଙ୍କୁ ଧରି ସେମାନଙ୍କ ହାତରୁ ମୋର ଉମିକୁ ଛଡ଼ାଇ ଆଣି ପାରିବେ ନି । କହୁ କହୁ ଭୋ ଭୋ ହୋଇ କାନ୍ଦି ଉଠିଲେ ବସ୍ତ ବାହାଦୁର ବାବୁ ।

ନା, ବସ୍ତ ବାହାଦୁର ବାବୁ । ପୋଲିସ ତାର ସମସ୍ତ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପାଳନ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି । ଆପଣ ଏତେ ବ୍ୟସ୍ତ ହେଲେ ଚଳିବ ବା କିପରି ? ଆଜି ଆମେ ସନ୍ଦେହ କରି ପାଞ୍ଚ ଜଣଙ୍କୁ ଗିରଫ କରି ହାଜତରେ ରଖିଛୁ । ଆମେ ଠିକ୍ କରିଛୁ ଯେ ଯେଉଁମାନେ ସନ୍ଦେହ ଜନକ ହେବେ ସେମାନଙ୍କୁ ୩୦୨ ଦଫାରେ ପୋଲିସ ଗିରଫ କରି ହାଜତରେ ରଖିବେ । ତେଣୁ ପୋଲିସର ହାତରେ ସେମାନେ ନିଶ୍ଚୟ ଧରା ଦେବେ । ଏ ଅଞ୍ଚଳରେ ଯେତେ ଦାଗୀ ଅଛନ୍ତି ଆଜି ତାଙ୍କୁ ଗିରଫ କରି

ହାଜତରେ ରଖିବୁ । ସେମାନଙ୍କ ଜଣାରେ ଏସବୁ ହେଉଛି ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ହେଉ ଆପଣ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରହନ୍ତୁ ଆମେ ତାର ପ୍ରତିକାର କରିବାକୁ ପ୍ରାଣ ପଣେ ଚେଷ୍ଟା କରିବୁ ।

ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ସୁରେନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ କଣ କହି ଫେରି ଆସୁଥିଲେ । ପୁଣି କ'ଣ ହେଲା କେଜାଣି ପଛକୁ ଫେରି ଇନ୍‌ସପେକ୍ଟର ଅଧର ବାବୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲେ । ଅଧର ବାବୁ ସେତେବେଳକୁ ରହିବା ଘରଟିରେ ପଦଚାଳନ କରୁଥିଲେ । ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ କିଛିକ୍ଷଣ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି କହିଲେ, ବାହାରେ ବୁଲିବା ଅପେକ୍ଷା ଏଠାରେ ବୁଲିବା ନିରାପଦ ପୋଲିସ ସାହେବ । ଆପଣଙ୍କୁ ବାରମ୍ବାର ଜଣାଇବା ପରେ ବି ଆପଣ ଆମର ପିଛା ଛାଡ଼ିଲେ ନି । ତେଣୁ ଆପଣଙ୍କୁ ଏ ଦଶା ଭୋଗିବାକୁ ହେଲା । ଆଜୀବନ ଏମିତି ଏଇ ଘରେ ପଡ଼ି ରହିଲେ ବି ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ଦଣ୍ଡ ହୋଇ ପାରିବନି । ଆପଣଙ୍କୁ ଜୀବନ ଦଣ୍ଡ ଦେବାକୁ ଆମେ ଚାହୁଁନୁ । ଚାହୁଁଥିଲେ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମ ପଛେ ପଛେ ଗୋଡ଼ାଇ ନଥାନ୍ତେ । ଯାହାହେଉ ଅନ୍ୟ ଦୁଇ ଜଣଙ୍କୁ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ସାଙ୍ଗ କରିଦେଲେ ଆମର ପଥ ତେଣିକି ସାଫ୍ । ସେତେବେଳେ ଯାଇ ଆମେ ଶାନ୍ତିରେ ନିଶ୍ୱାସ ମାରିବୁ । ଆମର ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ହୋଇ ଜଗତରେ କେହି ରହିବେନି । କ'ଣ ପୋଲିସ ସାହେବ ? ଆପଣ ଖାଇ ପିଇ ଏଠି ରହିବେ । ଅସୁବିଧାଟା ଆଉ କଣ ଅଛି ?

କିନ୍ତୁ ସମୟେ ସମୟେ ମନେ ହେଉଛି ଆପଣଙ୍କୁ ଖାଇବା ପିଇବାକୁ ନଦେଇ ଏମିତି ଭୋକରେ ରଖି ମାରି ଦେବାକୁ । କାରଣ ଆପଣ ଜାଣିଛନ୍ତି ଦେଶରେ ବହୁତ ଲୋକ ଖାଇବାକୁ ନପାଇ ମୂଷା ମାଛି ପରି ମରୁଛନ୍ତି । ଆପଣ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ଦଶା ଭୋଗିବା ଉଚିତ । ଦିନେ ସୁଦ୍ଧା ସେମାନଙ୍କ ଅବସ୍ଥା ବିଷୟରେ

ମନରେ ଥରେ କେବେ ଭାବନ୍ତୁନି । ଖାଲି ଲାଞ୍ଚ ଖାଇ, ମିଛ କଥା ସାତକୁ ସତର କରିବାରେ ଧୁରନ୍ଧର । ଆପଣଙ୍କ ପରି ଲୋକଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡ ଦେବାକୁ କେହି ପଛ ଦୁଆ ଦେବନି ।

ଚୁପ୍ ହୋ ବଦମାସ । ଡକାୟତ ମାନଙ୍କ ସର୍ଦ୍ଦାର ହୋଇ ମିଲ ମାଲିକ ବୋଲି ପରିଚୟ ଦେବା ପୁଣ୍ୟ କାମ ହୋଇପାରେନା ନିଜେ ଜଘନ୍ୟ ପାପ କରି ଲୋକଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦେବା ଶୋଭା ପାଏନା । ସ୍ଥାନୀୟ ଜନ ସାଧାରଣ ତୋତେ ହାର୍ଦ୍ଦିକ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଦେଇ ଆସୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁ ଯେ ଏତେ ନୀଚରେ ଅଛୁ ତାହା କିଏ କଳନା କରି ପାରିନି । ଆଜି ମୁଁ କମ୍ପାନୀ ମାଲିକ ହିସାବରେ ତୋ ସହିତ କଦାପି କଥା ହେବନି । ତୋର ଲାଲ ଆଖିକୁ ମୁଁ କଦାପି ଭୟ କରିବନି କାରଣ ଯେଉଁ ଦିନଠାରୁ ପୋଲିସ ଚାକିରୀରେ ଗୋଡ଼ ଦେଇଛି ସେଦିନ ଠାରୁ ଜୀବନ ପ୍ରତି ଲୋଭ ବି ଛାଡ଼ି ଦେଇଛି । ମୁଁ ଆଜି ମରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ତୋର ପରି ଡକାୟତର କିଛି କଥା ଶୁଣିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନୁହେଁ ।

ଖୁବ୍ ସାହସର ସହିତ କଥା କହିବା ପୋଲିସମାନଙ୍କ ଅଭ୍ୟାସ । କିନ୍ତୁ ସାହସ କଳନା କରି ସେମାନଙ୍କୁ ଯେତିକି ଉଚ୍ଚ ଆସନ ଦେବା କଥା ଦିଆ ସରିଛି । କିନ୍ତୁ ସେ ବିଷୟ କହିବାକୁ ଯାଉନି । ମୁଁ ମୋ କଥା କହିବାକୁ ଯାଉଛି । କମ୍ପାନୀ ମାଲିକ ହିସାବରେ ମୋର ଗର୍ବ ନାହିଁ । ଏହା ଆଉ କେତେଦିନ ଗଲେ ଆପଣ ଜାଣି ପାରିବେ । କିନ୍ତୁ କାର୍ଯ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଦେଖିବା ପୂର୍ବରୁ ଆପଣଙ୍କୁ କିଛି ଜଣାଇ ଦେବାକୁ ଚାହେଁ । ହେଇ ନିଅନ୍ତୁ । ଏଥିରେ ସମସ୍ତ ବିଷୟ ଲେଖା ଅଛି । କହି ଧରିଥିବା ଫାଇଲକୁ ପୋଲିସ ସାହେବଙ୍କ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଇ

ଚାଲିଗଲେ । ପୋଲିସ ସାହେବ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଭଙ୍ଗିରେ ତାଙ୍କ ଯିବା ପଥକୁ ଚାହିଁ ରହିଥାନ୍ତି ।

ପୋଲିସ ସାହେବ ଫାଇଲ ଖଣ୍ଡିକ ଉପରେ ଆଖି ବୁଲାଇ ଆଣିଲେ । ସେଥିରେ ତାଙ୍କର ଜୀବନ ଇତିହାସର କିୟଦଂଶ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ । ସେ ତାଙ୍କ ଜୀବନର କେତେ ଟଙ୍କା ଗରିବ ମାନଙ୍କୁ ଦାନ କରିଛନ୍ତି ତାର ଗୋଟିଏ ଛୋଟିଆ ତାଲିକା ସେଥିରେ ଲେଖା ଅଛି । ଏ ସମସ୍ତ ବିଷୟ ଉପରେ ଆଖି ବୁଲାଇ ଆଣୁ ଆଣୁ ଶେଷରେ ଦେଖିଲେ ଯେ ମୋଟ ଆଠ ଲକ୍ଷ ସାତ ହଜାର ଟଙ୍କା ବିଭିନ୍ନ ଅନୁଷ୍ଠାନ ମାନଙ୍କୁ ଦିଆ ଯାଇଛି । ଆଉ ଡକାୟତି ବାବଦରେ ଆୟ ମୋଟ ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ତିନିଶହ ଟଙ୍କା ହୋଇଛି । ହିସାବଟା ଦେଖି ସାରିଲା ପରେ ପୋଲିସ ଇନସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧର ବାବୁଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସ ନ ହେବା ସ୍ୱାଭାବିକ । ସେ ହିସାବକୁ କାଳ୍ପନିକ ଏକ ତାଲିକା ମନେ କରି ମନେ ମନେ ରାଗି ଉଠିଲେ । କିନ୍ତୁ କିଛି ସମୟ ପରେ ଗଭୀର ଆଲୋଚନାରେ ନ୍ୟସ୍ତ ଥାଇ ମନେ ମନେ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା କଲେ । ସେ ଡକାୟତି କରୁଛନ୍ତି ଲୋକଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟାର୍ଥେ । ପ୍ରକୃତରେ ଦେଖିବାକୁ ଗଲେ ରାଜା ରାଜୁଡ଼ା ମାନେ ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ମାଟିତଳେ ପୋତି ରଖି ବହୁତ ଅନ୍ୟାୟ କରୁଛନ୍ତି । ସେହି ଧନ ସମ୍ପତ୍ତିର ସଦ୍‌ବ୍ୟବହାର ହୋଇ ପାରୁନି । ତେଣୁ ବିଶେଷତ. ଯେଉଁମାନେ ସ୍ୱତଃ ଦାନ କରୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଡକାୟତି କରି ଧନ ନେଇ ଗରିବ ମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବାଣ୍ଟିବା ଉଚିତ । ନଚେତ୍ ଦେଶର ଉନ୍ନତି ଅସମ୍ଭବ । ଏହା ବ୍ୟତୀତ ସେ କିପରି ପଇସା ଅଭାବରେ ପଡ଼ିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କର ମା' ବାପା କିପରି ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖରେ ପଡ଼ିଥିଲେ ଏ ସମସ୍ତ ବିଷୟ ନେଇ ବି କିଛି ଲେଖା ହୋଇଥାଏ ।

ସେ ଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟା ଚାରଟା ପନ୍ଦର । ପୋଲିସ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ଗଡ଼ନାୟକଙ୍କ ସାମନା ଘର ଆଗକୁ ଖଣ୍ଡିଏ ବଗିଚା । ନାନା ପ୍ରକାର ଫୁଲଗଛ ଗୁଡ଼ିଏ ଲଗାଯାଇ ବଗିଚା ଚାରିପଟେ ବାଡ଼ ଘେରା ଯାଇଛି । ଗେଟ୍ ପାଖରୁ ସରୁ ରାସ୍ତାଟିଏ ଲମ୍ବି ଯାଇଛି ଘରର ପାହାଚ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ରାସ୍ତାର ଦୁଇ କଡରେ କଡରେ ଇଟାର ଦୁଇଟି ଲମ୍ବ ଧାଡ଼ି ଦେଇ ଇଟା ଗୁଡ଼ିକୁ ଚିତ୍ର ବିଚିତ୍ର କରା ଯାଇଛି । ଏହି ସରୁ ରାସ୍ତାର ଦୁଇ ପାଖରେ କୋମଳ ଶ୍ୟାମଳ ଘାସ ଚାଷ କରା ଯାଇଛି । ଏହି ରାସ୍ତାର ଦକ୍ଷିଣ ପାଖରେ ଚାରୋଟି ଚେୟାର ଟେବୁଲକୁ ଘେରାଓ କରି ରଖା ଯାଇଛି । ଦୁଇଟି ଚେୟାରରେ ଦୁଇ ପୋଲିସ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ବସିଛନ୍ତି । ଆଉ ଅନ୍ୟ ଦୁଇଟି ସ୍ୱ-ସ୍ୱ ଭାଗ୍ୟକୁ ଆଦରି ଠୁଙ୍କି ହୋଇ ପଡ଼ି ରହିଛନ୍ତି । ଦୁଇ ପୋଲିସ ଅଫିସରଙ୍କ ଭିତରେ ଗଭୀର ଆଲୋଚନା ଲାଗିଛି ।

ଗଭୀର ଆଲୋଚନାରେ ସ୍ଥାନୀୟ ପୋଲିସ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ମିଃ ଗଡ଼ନାୟକ କହିଲେ,

ତେବେ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ କ'ଣ ଏଥିରେ ସଂପୃକ୍ତ ଅଛନ୍ତି ? ଅଶିକ୍ଷିତ ଡକାୟତ ମାନେ କ'ଣ ଏତେ ଚଞ୍ଚଳ କାର୍ଯ୍ୟ ହାସଲ କରି ପାରିବେ ? ତାହା କାହିଁକି ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ହେଉନି । କିନ୍ତୁ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ହଜାର ହଜାର ଟଙ୍କା ଦାନ କରି ବିଭିନ୍ନ

ଅନୁଷ୍ଠାନ ମାନଙ୍କୁ ଜୀବନ୍ତ ରଖିଛନ୍ତି । ସେଥିରେ ସେ ସଂପୃକ୍ତ ଅଛନ୍ତି କହିଲେ ଅନ୍ୟାୟ ହେବ ।

ଅତିରିକ୍ତ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ କହିଲେ,

ସେ ଏ ଭିତରେ ଥିବାର କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ଜନକ ଆଭାସ ନାହିଁ । ଦ୍ୱିତୀୟତଃ ଏ ଅଞ୍ଚଳରେ ବହୁତ ଧନୀ ବ୍ୟକ୍ତି ଅଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ରାୟ ବାହାଦୁର ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ଏବଂ ବ୍ରଜ ବାବୁଙ୍କ ଘରୁ ଚୋରି ଯିବାରେ କେବଳ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗୁଛି । ଏତେବଡ଼ ମିଲ୍ ମାଲିକ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ଅଛନ୍ତି । ଅଥଚ ତାଙ୍କୁ ବାଦ ଦେଇ ଡକାୟତମାନେ ଏମାନଙ୍କ ଘରୁ ଚୋରି କରିବାରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗୁଛି । ମୋର ସନ୍ଦେହ ହେଉଛି ଯେ, ରାୟ ବାହାଦୁର କାହାରି କିଛି ଅନିଷ୍ଟ କରିଥିବେ । ନଚେତ୍.... ବୋଧହୁଏ ପ୍ରତିହିଂସା ନେବା ପାଇଁ ରାୟ ବାହାଦୁର ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁଙ୍କ ଘରୁ ଡକାୟତମାନେ ଡକାୟତି କରୁଛନ୍ତି ।

ପ୍ରତିହିଂସା ନେବା ପାଇଁ ଫନ୍ଦି କରା ଯାଉଛି, ତାହାହେଲେ ତାଙ୍କର ଝିଅ ଉର୍ମିକୁ ନେବାର ମାନେ କିଛି ନାହିଁ ।

ତାଙ୍କ ଝିଅକୁ ନେଇ ଯେତିକି ପ୍ରତିହିଂସା ସାଧିତ ହୋଇ ପାରିବ ସମସ୍ତ ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଇ ଥିଲେ ବି ସେତିକି ପ୍ରତିହିଂସା ସାଧିତ ହୋଇ ପାରିବନି । ତେଣୁ ରାୟ ବାହାଦୁରଙ୍କ ସହ ପୁଙ୍ଖାନୁପୁଙ୍ଖ ଆଲୋଚନା କରିବାକୁ ହେବ । ତା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କନେଷ୍ଟବଲ୍ ମାନଙ୍କୁ ଦିନ ରାତି ପହରା ଦେବାକୁ ହେବ । ତେବେ ଯାଇ ଆମର ଅଭିଯାନ ସଫଳ ହେବ ବୋଲି ମୋର ବିଶ୍ୱାସ । ଅତିରିକ୍ତ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ଚିନ୍ତିତ ଭାବରେ କହିଲେ ।

ଧରାତ ଦେବେ, ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ଡକାୟତି କରୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ଦିନେ ନା ଦିନେ ଧରା ଦେଉଛନ୍ତି ।

ଲୋକଙ୍କ ଚକ୍ଷୁରେ ଧୂଳି ଦେଇ ସର୍ବଦା ଯେ ସେମାନେ ଜୟଯୁକ୍ତ ହେବେ- ତାହା କଦାପି ନୁହଁ । ବହୁତ ଦିନରୁ ଆଖି ବୁଲାଇ ଆଣିଲେ ଦେଖିବେ ସବୁ ସ୍ଥାନରେ ସେମାନଙ୍କ ପରାଜୟ । ଡିଟେକ୍‌ଟିଭ୍ ଉପନ୍ୟାସ କହନ୍ତୁ କିମ୍ବା କର୍ମ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଦେଖନ୍ତୁ ପୋଲିସର ବିପୁଳ ବିଜୟ ହୋଇଛି । ଆମେ ବି ଏଥିରେ ଜୟ-ଯୁକ୍ତ ହେବା ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସମୟ ସାପେକ୍ଷ । ତେଣୁ ଠିକ ନଥି ହିସାବରେ ରାୟ ବାହାଦୁର ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁଙ୍କ ସହ ଆଲାପ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ! ସବୁ ସ୍ଥିର କରି ଦୁଇ ପୋଲିସ ଅଫିସର ରାୟ ବାହାଦୁର ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବାହାରିଲେ ।

— ପୂଜା ଛୁଟି ହେବାକୁ ଆଉ ଦିନେ ବାକି । ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ସୁରେନ୍ଦ୍ରକୁ ଡାକି କହିଲେ, ଦେଖ ସୁରେନ୍ଦ୍ର ! ତୁମେ ତାର ସବୁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମାନେ ତୁମକୁ ଏଥିପାଇଁ ଖୁବ୍ ସତର୍କତା ଅବଲମ୍ବନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆଉ ଦୁଇ ଦିନ ରହିଲା କାମିନୀ ଆସିବାକୁ । କାଳେ ସେ ଯଦି ଏ କଥା ଜାଣିପାରେ ତାହାହେଲେ ବଡ଼ ଅସୁବିଧା ହେବ । ଆଉ ମୁଁ ଜାଣେ ସେ କଦାପି ଆମର ଗୁପ୍ତ ଘର ଦେଖି ପାରିବ ନାହିଁ । ତାକୁ ପ୍ରାୟ କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷ ହେଲାଣି ସେ ଏ ଗୁପ୍ତ ଘର ଦେଖି ପାରିନି । ଦେଖିବାକୁ ମୁଁ ତାକୁ ସେ ସୁଯୋଗ ଦେଇନି । ସେ ଏକଥା ଶୁଣିଲେ ହୁଏତ ତାର ପଢାରେ ବ୍ୟାଘାତ ହୋଇପାରେ । ତେଣୁ ତୁମେ ସୁରଥକୁ ବି ସତର୍କ କରାଇ ଦେବ । କେତେକ ଅସୁବିଧାର କାରଣ ଦର୍ଶାଇ ପୂଜା ଛୁଟିରେ ଆସିବାକୁ ମୁଁ ତାକୁ ମନା କରି-ଥିଲି । କିନ୍ତୁ ସେ ଆସିବାକୁ ଖୁବ୍ ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କଲା । ତାକୁ କୌଣସି ଉପାୟରେ ଅଟକାଇ ପାରିଲିନି । ସେ ଆସିଲେ ପ୍ରାୟ

କୋଡ଼ିଏ ଦିନ ରହିବ । ଏ କୋଡ଼ିଏ ଦିନ ଭିତରେ ଯେପରି କୌଣସି କଥା ତା କାନକୁ ନ ଯାଏ ।

ମୁଣ୍ଡ ହୁଙ୍କାରି ସୁରେନ୍ଦ୍ର ସମ୍ମତି ଜଣାଇଲା ।

ପୁଣି ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ କହିଲେ, ବନ୍ଦୀ ମାନଙ୍କର ଖାଇବା ପିଇବା ସବୁ ଠାଇମରେ ଯୋଗା ହୋଇ ପାରୁନି ? ସେମାନଙ୍କୁ ଖାଇବାକୁ ଦେବାରେ ହେଲା କରିବନି । ବନ୍ଦୀମାନେ ଯାହା ଖାଇବାକୁ ଚାହିଁବେ ତାହା ତାଙ୍କୁ ଯୋଗାଇ ଦେବା ଆମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ଆଉ ଇମି ପାଇଁ ଟିକିଏ ଭିନ୍ନ ଧରଣର ସୁବିଧା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କାହିଁକି ନା—ସେ ଅବଳା । ଶିକ୍ଷିତା ବି । ତେଣୁ ତାର ମନ ମୁତାବକ ଖାଦ୍ୟ ସାମଗ୍ରୀ, ଗାଧୋଇବା ପ୍ରଭୃତି ପାଇଁ ଟିକିଏ ନଜର ଦେବ । ସେ ଯଦି ବହିପତ୍ର ପଢ଼ିବାକୁ ଚାହେଁ ତାହାହେଲେ ତାହା ବି ଯୋଗାଇ ଦେବ । ମୁଁ ଦେଖୁଛି ଝିଅଟି ଭାରି ଶାନ୍ତ ଶିଷ୍ଟ ! କାହାପ୍ରତି ରାଗ ଅଭିମାନ ସେ କରିନି । କାରଣ ମୁଁ କାଲିଯାଇ ତା ସହିତ କଥା ହୋଇଥିଲି । ସେ ମୋତେ ଭୂରି ପ୍ରଶଂସା କଲା । କେଜାଣି ତାର ମନ ଭିତରେ କ'ଣ ଅଛି ?

ପ୍ରଶଂସା କରିବା ଫିଟିଯିବାର ଭଲ ଉପାୟ ଆଜ୍ଞା । ନଚେତ୍ ଆମର ବନ୍ଦୀ ଘରେ ରହି ସେ ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତା ବା କିପରି ? କୌଶଳ କରି ଫିଟି ଯିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନେଇ ଆପଣଙ୍କୁ ପ୍ରଶଂସା କରୁଛି । କାରଣ ସେ ଜାଣେ ବନ୍ଦୀ ହୋଇ ରହି କୌଣସି ଲୋକ କେବେ କଥା କହି ଫିଟି ପାରେନା ? ତେଣୁ ଏ ଉପାୟରେ ଫିଟିବା ସହଜ ଜନକ ମନେ କରି ପ୍ରଶଂସା କରିଥାଇ ପାରେ । ଆପଣ ପ୍ରଶଂସାରେ ଯେପରି ତାକୁ ବିଶ୍ୱାସ ନ ଯାଆନ୍ତୁ । ସେ ଯଦି ଫିଟିଯାଏ ତାହାହେଲେ ଆମ ମାନଙ୍କ ଅବସ୍ଥା ଯେ କ'ଣ ହେବ ତାହା ଆପଣ ବେଶ୍ ଅନୁମାନ କରି ପାରୁଥିବେ । ତାପରେ

ଆମର ବନ୍ଦୀ ଇନସପେକ୍ଟର ଅଧର ବାବୁ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ଉପାୟ ଖୋଜିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଅଛନ୍ତି । କାରଣ ସେ ସର୍ବଦା ଚିନ୍ତା ମଗ୍ନ ହୋଇ କୋଠରୀ ଭିତରେ ବସି ଥାନ୍ତି ।...ହଁ ମୁଁ କହିବାକୁ ଭୁଲି ଯାଇଥିଲି । କାଲି ମୁଁ ଠିକ୍ ତାଙ୍କର କୋଠରୀ ଦେଇ ଯିବା-ବେଳେ ଗୋଟିଏ ରିଭଲଭରର ଶବ୍ଦ ଆସିଲା । ଅବଶ୍ୟ ମୋତେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ସେ ଗୁଳିଟା ମାରିଥିଲେ । ତେଣୁ ମୁଁ ହତୋତ୍ସାହ ହୋଇ ଚାଲି ଆସିଲି । କିନ୍ତୁ ସେ ରିଭଲଭର କେଉଁଠୁ ଆଣିଲେ ଭାବିଲେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗୁଛି ।

ହଁ ହଁ ସୁରେନ୍ଦ୍ର, ମୁଁ ବଡ଼ ଭୁଲ କରିଛି । କାଲି ଫାଇଲ ନେଇ ତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଇ ରିଭଲଭରଟି ଗୁଡ଼ିଦେଇ ଚାଲି ଆସିଥିଲି । ମୋର ମୋଟ ଉପରେ ଖିଆଲ ନାହିଁ । ସେଥିରେ କେତୋଟି ଗୁଳି ଥିଲା ପ୍ରକୃତରେ ତାହା ବି ମୁଁ ଜାଣିନି । କିନ୍ତୁ କାଲି ଯଦି ସେ ଗୁଳି ଚଳାଇ ଥିଲେ ତାହେଲେ ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଆମର କ୍ଷତି କରି ପାରିବେ ।। ତେଣୁ କୌଣସି ଉପାୟରେ ସେଇଟି ତାଙ୍କ ହାତରୁ ଛଡ଼ାଇ ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତୁମେ ଯଦି ସିଧା ତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଅ, ତାହାହେଲେ ସେ ଗୁଳି ଚଳାଇ ପାରନ୍ତି । ତେଣୁ କିପରି ତାଙ୍କ ନିକଟରୁ ସେ ରିଭଲଭର ଖଣ୍ଡିକ ଅଣାଯିବ ତାହା ବିଚାରର ବିଷୟ । ତାପରେ ଘର ଭିତରେ ଯଦି ଗୁଳି ଚଳାଯାଏ ତାହାହେଲେ ବାହାର ଲୋକେ ଜାଣିବାରେ ଡେରି ହେବନି । ତେଣୁ ଚଞ୍ଚଳ କୌଣସି ଉପାୟ ଉଦ୍ଭାବନ କରି ରିଭଲଭରଟାକୁ ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ମୁଁ ତ ସେଇ ବିଷୟ ଚିନ୍ତା କରୁଥିଲି । ଆଜ୍ଞା...ଆପଣ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରହନ୍ତୁ । ଆଜି ସନ୍ଧ୍ୟା ସୁଦ୍ଧା ମୁଁ ତାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରୁଛି । କହି ଉଠି ଠିଆ ହେଲା ସୁରେନ୍ଦ୍ର ।

ସେ ଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟା । ରିଭଲଭର ଖଣ୍ଡିକ ଧରି ଫେରିଛି ସୁରେନ୍ଦ୍ର । ସୁରେନ୍ଦ୍ରର ହାତରେ ରିଭଲଭର ଦେଖି ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ଅତିଶୟ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ ପଚାରିଲେ, ଏଇଟିକୁ କିପରି ଆଣିଲ ସୁରେନ୍ଦ୍ର ।

ବଡ଼ ସୁବିଧାରେ ନେଇ ଆସିଲି ଆଜ୍ଞା । ମ:ନେ ଇନ୍‌ସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧର ବାବୁ କୋଠରୀ ଭିତରେ ରହି ବାହାର ଦୁଆର ଦେଇ ଦେଇଥିଲେ । ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ ମୁଁ ଯାଇ ଦୁଆର ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିଲି । ଭାବିଥିଲି ଅଧର ବାବୁ ଶୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ବୋଲି । କିନ୍ତୁ କବାଟ ରନ୍ଧ୍ର ଦେଇ ଦେଖିଲି, ଅଧର ବାବୁ ଗୁଳି ଗୁଡ଼ିକ ବାହାରି କରି ରିଭଲଭର ଖଣ୍ଡିକ ପୋଛୁଛନ୍ତି । ମୁଁ ଅନୁମାନ କଲି ଯେ ଅଧର ବାବୁ କେତୋଟି ଗୁଳି ଅଛି ବୋଲି ସେଇଟିକୁ ଖୋଲି ଥିଲେ । ପୋଛି ଦେଇ ଗୋଟିଏ ଗୁଳି ଧରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ମୁଁ କହିଲି ସାବଧାନ ପୋଲିସ ସାହେବ । ଇଏସ । ତଳେ ରଖି ଦିଅନ୍ତୁ ସେଇଟିକୁ । ନଚେତ୍ ଗର୍ଜି ଉଠିବ ମୋର ରିଭଲଭର । ଏତେ ଚଞ୍ଚଳ ଏତେ ଗୁଡିଏ କଥା କହି ପକାଇଲି ହୁଏତ ମୋତେ ମିନିଟିଏ ଲାଗି ନ ଥିବ । ତାପରେ କହିଲି ଓ୍ୱାନ ଟୁ ଏଣ୍ଡ ଥ୍ରୀ । ଥ୍ରୀ କହିବା ପୂର୍ବରୁ ରିଭଲଭରଟିକୁ ତଳେ ରଖି ଦେଇ ସୁନା ପିଲ ପରି ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲେ । ତାପରେ ରିଭଲଭରଟାକୁ ଧରି ତାଙ୍କର ଛାତି ଆଡ଼କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟକରି କହିଲି, ପଛକୁ ଅନ୍ତତଃ ଚାରି ପାଦ ଘୁଞ୍ଚି ଯାଆନ୍ତୁ । ଇଏସ । ଇଏସ କହିବା ପୂର୍ବରୁ ବି ସେ ଚାରି ଛ ପାଦ ପଛକୁ ଘୁଞ୍ଚି ଗଲେ । ମୁଁ ସେଇଟିକୁ ଧରିବାକୁ ଯାଉଛି ପୁଣି ଆଗକୁ ମାଡ଼ି ଆସିଲେ । କିନ୍ତୁ ମୋର ରିଭଲଭର ଦେଖି ପୁଣି ପୂର୍ବ ସ୍ଥାନକୁ ଯାଇ ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲେ ।× ×ମୁଁ ଗୁଳିଆସିଲି ପରେ ମୋତେ ଖୁବ୍

କଡ଼ା ଚାହାଣିରେ ଅନାଇ ରହିଲେ । ବୋଧହୁଏ ଲୁହା ରଡ଼ର କବାଟ ବାହାର ଦୁଆରୁ ନ ଦେଇଥିଲେ ମୋତେ ଆକ୍ରମଣ କରି-ଥାନ୍ତେ । ଯାହାହେଉ ବିପକ୍ଷ ଲୋକଙ୍କୁ ଏପରି ସୁବିଧା ଦେବା ଉଚିତ ନୁହଁ । ସେମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ଗଲେ ଖୁବ୍ ସତର୍କତା ସହ ଯାଇ ଫେରି ଆସିବାକୁ ହେବ । ନଚେତ୍ ଆମେ ଅସୁବିଧାରେ ପଡ଼ିବା ।

ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ନିଜର ଭୁଲ ସ୍ୱୀକାର କରି ଆଗକୁ ଚାଲିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ସାଙ୍ଗରେ ବି ସୁରେନ୍ଦ୍ର ।

ପାଣି ପରି ଚାରିଟା ଦିନ ଗଡ଼ି ଗଲା । କାମିନୀବାବୁ ଆସି-ବାର ଆଜିକୁ ଦୁଇ ଦିନ ହେଲା । ସେଦିନ କାଳୀପୂଜା । ଚାରି-ଆଡ଼େ କୋଳାହଳ । କିନ୍ତୁ କାହିଁକି କେଜାଣି ତାଙ୍କୁ ଏଠି ରହି-ବାକୁ ଭଲ ଲାଗୁନି । ସାଙ୍ଗ ସାଥି ମେଳରେ ଦିନ ଗୁଡ଼ାକ ସୁ ରୁ-ଖୁ ରୁରେ ବିତି ଯାଉଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତ ସେ ସୁବିଧା ନାହିଁ । ସନ୍ଧ୍ୟା ଚାରିଟା ବାଜିଗଲା । କିନ୍ତୁ ମନଟା କାହିଁକି ଭଲ ଲାଗୁନି । କେଉଁ ଆଡ଼େ ବୁଲି ଯିବାକୁ ବି ଇଚ୍ଛା ହେଉନି । ବିରକ୍ତ ହୋଇ ଉପର ମହଲକୁ ଯାଇ ରେଡ଼ିଓରେ ଏରିଅଲଟାକୁ ଖଞ୍ଜିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ତାପରେ ମଝି ବଖରାକୁ ଆସିଛନ୍ତି ଗୋଟିଏ ସାଧାର-ଣ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ସ୍ୱର ଶୁଣି ପାରିଲେ । ସେତେ ବେଳକୁ ସନ୍ଧ୍ୟା ହୋଇ ଆସୁଥାଏ । ବିସ୍ମୟ ହୋଇ ଚାରିଆଡ଼େ ଥରେ ଦୃଷ୍ଟି ନିକ୍ଷେପ କଲେ । ଦେଖିଲେ କେଉଁଠି କିଛି ନାହିଁ । କିଛି ସମୟ ପରେ ତାଙ୍କର ବାଁ ପାଖରୁ କୌଣସି ଏକ ଧୀର ଗର୍ଜନ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲେ । ହଠାତ୍ ଦୌଡ଼ଯାଇ ଲାଇଟିକୁ ଜାଳି ଦେଇ ନିକଟ ଘର ପାଖରେ ଲୁଚି ସେ ଆଡ଼େ ଚାହିଁ ରହିଲେ । ପାଞ୍ଚ ମିନିଟ ପରେ ଦେଖିଲେ କାନ୍ଥ ଦେହରେ ଖଣ୍ଡିଏ ଦୁଆର ଧୀର ଭାବେ

ଖୋଲି ହେଉଛି । କୌତୁହଳ ତାଙ୍କର ବଢ଼ିବାରେ ଲାଗିଲା । ତାପରେ ଦେଖିନେଲେ ତାଙ୍କ ବାପା ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁଙ୍କୁ । ଭିତରୁ ସେ ବାହାରକୁ ବାହାରୁଛନ୍ତି । ମନେ ମନେ ବାପାଙ୍କୁ ପ୍ରଶଂସା କଲେ । ଏମିତି ଘର ତେିଆରି କରିବାରେ ଚତୁରତା ଅଛି ବୋଲି ବାପାଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଲେ । କିନ୍ତୁ, ସେ ନିଜ ଘରେ ଥାଇ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏମିତି ଘର ଥିବା ନ ଦେଖି ପାରିଛନ୍ତି ବୋଲି ଦୁଃଖ ପ୍ରକାଶ କଲେ ।

ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ପଦାକୁ ବାହାରି ଦେଖିଲେ ବାହାର ବାରଣ୍ଡା ଖଣ୍ଡିକ ବିଜୁଳି ବତୀ ଦ୍ୱାରା ଆଲୋକିତ ହୋଇଛି । ମନରେ କ'ଣ ଭାବିଲେ କେଜାଣି ସୁଇଚଟାକୁ ଟିପିବା ମାତ୍ରେ ପୁଣି ଧୀରେ ଧୀରେ ସାଧାରଣ ଗର୍ଜ୍ଜନ ହୋଇ ଗୁପ୍ତ ଘରର କାନ୍ଥ କବାଟଟା ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ଚାରିଆଡ଼େ ଥରେ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇ ତଳ ବଖରାକୁ ଚାଲିଗଲେ ।

କାମିନୀ ବାବୁ ପୁଣି ବାରଣ୍ଡାକୁ ଆସି ଦେଖିଲେ ଭୀଷଣ ଅନ୍ଧାର । କେଉଁଆଡ଼େ ଦେଖି ହେଉନି । ଏପରିକି ତଳ ବଖରାକୁ ଯିବାକୁ ବି ପଥ ଜଣା ଯାଉନି । ଏଥର ବଡ଼ ଅସୁବିଧାରେ ପଡ଼ିଲେ ସେ । କ'ଣ କରିବେ ? ଏମିତି ଘନ ଅନ୍ଧକାର ହୋଇ ଯାଇ ଥାଏ ଯେ ସେ ଘରର କାନ୍ଥ ଗୁଡ଼ାକୁ ବି ଦେଖି ପାରିଲେ ନାହିଁ । କିଛି ସମୟ ପରେ ଘରର ଦକ୍ଷିଣ ପଟ କାନ୍ଥଟାକୁ ବାରି ପାରି କାନ୍ଥରେ ହାତ ଦେଇ ଆଗକୁ ଆଗକୁ ଚାଲିଲେ । କିଛି ଦୂର ଗଲା ପରେ କାନ୍ଥର ଗୋଟିଏ ଲୁହା କଣ୍ଟା ହାତକୁ ବାଜିଲା । କାମିନୀ ବାବୁ ଲୁହା କଣ୍ଟା କି ଆଉ କ'ଣ ହଠାତ୍ ଜାଣି ନପାରି ଟିକିଏ ଅଣ୍ଡାଳିବାରେ ଲାଗିଲେ ।

ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଗୋଟିଏ ଧୀର ଗର୍ଜ୍ଜନ ହୋଇ କାନ୍ଥ ଦେହରୁ

କବାଟଟି ଖୋଲିଗଲା । କାମିନୀ ବାବୁ ଜାଣିଲେ ଯେ ଦୁଆରଟା ଖୋଲି ହୋଇଗଲା । କିନ୍ତୁ କିଛି ଦେଖି ନ ପାରି କ'ଣ କରିବେ ଉପାୟ ଖୋଜି ପାଇଲେ ନି । ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ ପଛଆଡୁ କାହାର ପାଦ ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଗଲା । ମନ ଭିତରେ ପ୍ରମାଦ ଗଣି ପାଦ ଚପି ଚପି ପଛକୁ ଧାଇଁବାକୁ ଲାଗିଲେ । କିଛି କ୍ଷଣ ପରେ ଖଣ୍ଡିଏ ଟର୍ଚ୍ଚ ଲାଇଟର ଆଲୁଅ ତଳ ବଖରାରୁ ଆସି ତାଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଇ ଦେଲା । ପୂର୍ବେ ଲୁଚିଥିବା ସ୍ଥାନରେ ପୁଣି ଲୁଚି ଯାଇ ଆଗନ୍ତୁକ ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟି ନିକ୍ଷେପ କଲେ । ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ଟର୍ଚ୍ଚ ଆଲୁଅ ପକାଇ ଉପରକୁ ଉଠି ଦେଖିଲେ ତାଙ୍କ ଗୁପ୍ତ ଘରର ଦୁଆରଟା ଖୋଲା ଅଛି । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଭଙ୍ଗିରେ ଚାରି ଆଡ଼େ ଦୃଷ୍ଟି ନିକ୍ଷେପ କରି ସୁରେନ୍ଦ୍ର ସୁରେନ୍ଦ୍ର ବୋଲି ହୁରି ଛାଡ଼ିଲେ । ତା'ପରେ ନାଁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ସୁରଥ ସୁରଥ ବୋଲି ହୁରି ଛାଡ଼ିଲେ । ସେତେବେଳକୁ କେହି ନ ଥାନ୍ତି । ତେଣୁ ମନ ଭିତରେ ଭୟ କରି ଭିତରକୁ ଯାଇ କାନ୍ଥ ଦେହରେ ଥିବା ସୁଇଚ୍ ଟିପିଲେ । ଗୁପ୍ତଘର ଦୁଆରଟା ପୁଣି ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା ।

କାମିନୀ ବାବୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଭାବିବାକୁ ଲାଗିଲେ ସୁରେନ୍ଦ୍ର ଏବଂ ସୁରଥ କିଏ ? ସେମାନେ ଏଠି କି କାମ କରନ୍ତି ? ବାପା ତାଙ୍କୁ ଏଠି କାହିଁକି ଡାକିଲେ ? ଏଥିରେ କିଛି ରହସ୍ୟଜନକ ତଥ୍ୟ ଅଛି ମନେ କରି ବାପାଙ୍କ ଭୟରେ ପଛକୁ ଫେରିଲେ । ତାପରେ କୌଣସି ଉପାୟରେ ଅନ୍ଧାର ପଥକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ତଳ ବଖରାରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ସେତେବେଳକୁ ସେ ଏକ ନୂଆ ତଥ୍ୟ ଆବିଷ୍କାରକ ପରି ଦେଖା ଯାଉଥାନ୍ତି ।

ତା' ପରଦିନ । ଆଠଟା ବୋଧହୁଏ । ଜଳଖିଆ ଟିକିଏ ଖାଇ ସାରି ଉଠି ଠିଆ ହେଲେ । ଦେଖିଲେ, ବାପା କେଉଁଠିକି

ପିବାକୁ କାରରେ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଉଛନ୍ତି । କାମିନୀ ବାବୁ ମନେ ମନେ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ ଉପର ମହଲକୁ ଉଠିଲେ । ଉପର କୋଠାର ଗୃହଅାଡ଼େ ଥରେ ଦୃଷ୍ଟି ନିକ୍ଷେପ କରି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ । ଗତ ରାତିରେ ଯେଉଁଠାକୁ ଧରି ସେ ପଥ ଆବିଷ୍କାର କରିଥିଲେ ତାହା ତାଙ୍କୁ ଜଣା ଗଲନି । କେଉଁ କାନ୍ଥରେ ସେ ଦୁଆର ଖଣ୍ଡିକ ଖୋଲି ହୋଇଥିଲା ତାହା ବି ଅନୁମାନ କରି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ପୁଣି ଗୃହଆଡ଼େ ଦୃଷ୍ଟି ନିକ୍ଷେପ କଲେ । ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ ଯୋତା ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ଲୁଚିଗଲେ । ଗୋଟିଏ ଯୁବକ ଉପର କୋଠାକୁ ଆସି ସୁଇଚ୍ ଟିପିବା ମାତ୍ରେ ଦୁଆର ଖଣ୍ଡିକ ଖୋଲି ହୋଇଗଲା । ସେ ଭିତରେ ପଶିବା ମାତ୍ରେ ପୁଣି ଦୁଆରଟି ମୁଦି ହୋଇଗଲା । ଏଥର କାମିନୀ ବାବୁ ସମସ୍ତ ଗୁପ୍ତକଥା ଆବିଷ୍କାର କରି ଆନନ୍ଦିତ ହେଲେ । ଯୁବକଟି ଯିବାର ପାଞ୍ଚ ମିନିଟ୍ ପରେ ସେ ପୁଣି ସୁଇଚ୍ ଟିପି ଭିତରକୁ ପଶିଲେ ଏବଂ ତାପରେ ପରେ ବି ଦୁଆରଟା ମୁଦି ଦେଲେ ।

ସୁରେନ୍ଦ୍ର ବନ୍ଦୀମାନଙ୍କୁ ଜଳଖିଆ ଦେଇ ବାହାରକୁ ଫେରି ଆସିଲା । ଭିତରେ ଆଜି କେହି ଯେ ପଶିଛି ଏକଥା ସେ ନା କାହିଁକି ମନକୁ ଆଣିବ ?

ପାହାଚ ଗୁଡାକ ଅତିକ୍ରମ କରି ଗୋଟିଏ ଛୋଟ କୋଠରୀରେ ପହଞ୍ଚି କାମିନୀ ବାବୁ ଗୃହଆଡ଼େ ଦୃଷ୍ଟି ନିକ୍ଷେପ କଲେ । କୌଣସି ଜିନିଷ ଏପରିକି କୌଣସି ଗୃହ ସାମଗ୍ରୀ ନ ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ । ତେବେ ଖାଲି ଘରଟା ଭିତରକୁ ଦିନକୁ ଦୁଇଥର ଆସିବାରେ ମାନେ କ'ଣ ? ପୁଣି ଭଲ ଭାବେ ଗୃହ ଆଡ଼େ ଦୃଷ୍ଟି ନିକ୍ଷେପ କରି ଦେଖିଲେ ତାଙ୍କର ବାଁ ପଟକୁ ଖଣ୍ଡିଏ ଛୋଟ ଦୁଆର । ଛୋଟିଆ କବାଟ ଖଣ୍ଡେ ଲଗା ଯାଇଛି ।

ପାଖକୁ ଯାଇ ସୁଇଚ ଟିପି ଦୁଆରଟାକୁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ କଲେ । ତାପରେ ଦୁଆର ସେ ପଟେ ଯାଇ ଦେଖିଲେ ଗୃହଟି ଶୂନ୍ୟ । କେବଳ ଦୁଇ ଗୋଟି ଚେୟାର ଏବଂ କାନ୍ଥ ଦେହରେ ଦୁଇଟି ଫଟୋ । ଫଟୋ ଦୁଇଟିକୁ ଚିହ୍ନିବାକୁ ତାଙ୍କୁ ବାକି ରହିଲାନି । ଫଟୋ ପାଖରୁ ଘୁଞ୍ଚି ଫେରି ଆସୁଥିଲେ ଦେଖିନେଲେ ଖଣ୍ଡିଏ ବଖରା । ସେଠାକୁ ଯାଇ ଦୁଆର ରନ୍ଧ୍ର ଦେଇ ଦୃଷ୍ଟି ପକାଇଲେ । ଜଣେ ଅବଳା । ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦରୀ । ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ଭାବନାର ସୀମା ରହିଲାନି । କାହିଁକି ତାକୁ ଏଠି ବନ୍ଦୀ କରି ରଖା ଯାଇଛି ? କ'ଣ ସେ ଦୋଷ କରିଛି ? ବିବାହିତା କୌଣସି କୁଳୀନ ସ୍ତ୍ରୀ କିମ୍ବା କୌଣସି ବିଟପି ? ଏମିତି ନାନା ଭାବନା ନେଇ ମୁଣ୍ଡ ତାଙ୍କର ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ହେଲା । ପ୍ରକୃତ ତଥ୍ୟ ଆବିଷ୍କାର କରିବା ପାଇଁ ଦୁଆର ଉପରେ ଟିପ ମାରି ଡାକିଲେ । ଯୁବତୀଟି ଦୁଆରଟା ଖୋଲି ଦେଇ ନିର୍ଜୀବ ପଥର ପରି ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲା ! ନୂଆ ଅପରିଚିତ ଯୁବକ ବୋଲି ତୁଣ୍ଡରୁ ତାହାର କଥା ବାହାରିଲା ନାହିଁ । ନୀରବତା ଭଙ୍ଗ କରି କାମିନୀ ବାବୁ କହିଲେ, ଦୟାକରି ମୋର କେତୋଟି ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେଇ ପାରିବେ କି ?

କି ରକମ ଉତ୍ତର ପାଇବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ? ଡକାୟତ ହିସାବରେ ଯାହା ପ୍ରଶ୍ନ କରିବ ତାହା ମୁଁ ଜାଣି ସାରିଲିଣି ।

ବିସ୍ମିତ ହୋଇ କାମିନୀ ବାବୁ କହିଲେ, ଡକାୟତ ? ସେମାନେ ଫେରେ କିଏ ସେ ?

···ନା, ସତେ ଯେମିତି କିଛି ଜାଣିନା ? କିନ୍ତୁ ଜାଣି ରଖ ଦିନେ ନା ଦିନେ ଫଳ ପାଇବ ।

·····ଆଚ୍ଛା ମୁଁ ଡକାୟତ । ନିଜେ ମୁଁ ମାନି ନେଉଛି । କିନ୍ତୁ ତୁମରି ପରିଚୟଟା ଜାଣି ପାରେକି ?

···ମୋର ପରିଚୟ ପାଇ କ'ଣ ଲାଭ ପାଇବ ? ଯୁବତୀଟି କହିଲା ।

ନା କିଛି ଲାଭ ପାଇବନି । କିନ୍ତୁ···ଆଉ କ'ଣ କହି ଯାଉଥିଲେ କଥା ବଦଳାଇ କହିଲେ ମୋ ନା କାମିନୀ କାନ୍ତ । ଏ ବର୍ଷ ବି, ଏ, ଫୋର୍ଥ ଇୟରରେ ପଢୁଛି । ଦଶହରା ପୂଜା ଛୁଟି ଯୋଗୁ ମୁଁ ଏଠାକୁ ଆସିଛି ।·····

···ମାନେ ଡକାୟତ ମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଧରା ହୋଇ ?

···ନା ନା ଆମର ଘର ତ ଏଇଠା । ମୁଁ ହେଉଛି ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁଙ୍କ ପୁଅ ।

···ମାନେ ଡକାୟତ ମାନଙ୍କ ସର୍ଦ୍ଦାର ଯିଏ, ତାଙ୍କରି ପୁଅ ?

ତାଙ୍କ ପୁଅ ବୋଲି କହିବାକୁ ଲାଜ ଲାଗୁନି । ବି, ଏ, ପଢି ସୁଦ୍ଧା ଗୋଟିଏ ଡକାୟତର ପୁଅ କହିଲେ ସେଥିରେ କି ଗର୍ବତା ଅଛି ? ତୁମେ ଏଠୁ ଚାଲିଯାଅ । ମୁଁ ଚାହେଁନା ତୁମ ସହିତ କଥା ହେବାକୁ । ଯାହାର ବାପା ନୈତିକତା ହରାଇ ପାପ କାମ କରିବାକୁ ପଛ ଘୁଞ୍ଚା ଦିଏ ନି ତାର ପୁଅ ସହିତ କଥା ହେବା ବିପଦ ଜନକ । କଖାରୁ ଗଛ ଲଗାଇଲେ ବାଇଗଣ କେବେ ହେଲେ ଫଳେନା । ତୁମେ ଭଲଭାବେ ଜାଣିଥିବ 'ଲାଇକ୍ ଫାଦର ଲାଇକ୍ ସନ୍ ।' ତେଣୁ ସେଇ ପାପ ଆଶା ନେଇ ଏଠାକୁ ଆସିଛ ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ଇଏସ୍ । ଚାଲି ଯାଆନ୍ତୁ ଏଠୁ ମୁଁ ମରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି । କିନ୍ତୁ କାହାର କୌଣସି କଥା ଶୁଣିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନୁହେଁ । ମୁଁ ଶିକ୍ଷିତା । ଶିକ୍ଷିତା ହିସାବରେ ମୋର ନିଜତ୍ୱ ଅଛି ।·····ମୋର ଏମ୍ ଏ ପଢ଼ିବାର ବହୁତ ସ୍ପୃହା ଥିଲେ ବି ଡକାୟତମାନେ ମୋର ଆଶା ଭରସା ଚୂର୍ଣ୍ଣ ବିଚୂର୍ଣ୍ଣ କରିଛନ୍ତି । ମିଲ ମାଲିକ ହିସାବରେ ପରିଚିତ ହୋଇ

ଡକାୟତ ଦଳର ସର୍ଦ୍ଦାର ଏହା କାହାର କାହିଁକି ବିଶ୍ୱାସ ହେବ ? ବାପାଙ୍କ ପରି ଏଠାରେ ମିଥ୍ୟା କହି ଯେଉଁ ଆଶା ନେଇ ଆସିଛି ତାହା ମତେ ଜଣା । ସିଏ ଡକାୟତ ତାର ପୁଅ ଫେରେ ବି, ଏ ପଢୁଛି ? ଶୁଣିଲେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗୁଛି । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ବି,ଏ ପଢ ବା ନ ପଢ଼, ଏପରି ଅମାନ୍ତ ଅତ୍ୟାଚାର କରିବା ମାନେ ? ବାପା ମୋର କି ଅବସ୍ଥାରେ ଯେ ଥିବେ ଭାବିଲେ ମଥା ଘୁରାଇ ଯାଉଛି । ବାପାଙ୍କର ଏକମାତ୍ର କନ୍ୟା ମୁଁ । ମୋତେ କ୍ଷଣେ ନ ଦେଖିଲେ ତାଙ୍କୁ ଭାତ ରୁଚୁ ନଥିଲା । ଆଜି ମୋର ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ ସେ ନଖାଇ ନପିଇ ବଞ୍ଚିଥିବେ ଏ ଆଶା ମୋର ନାହିଁ ।

ତରୁଣୀଟିର କଥା ଶୁଣି କାମିନୀବାବୁ ଆହୁରି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ । ଏତେ ଗୁଡ଼ିଏ କଥା କହିବା ସ୍ଥଳେ ବି ସେ କିଛି ବୁଝି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ନ ବୁଝିବାର ଭଙ୍ଗି ଦେଖାଇ କହିଲେ, ଆପଣ ମୋତେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତୁ । ମୁଁ ଡକାୟତ ଦଳର କୌଣସି ଲୋକ ନୁହିଁ । ମୋଟ ଉପରେ ଆମର ଏମିତି ଗୋଟାଏ ଗୁପ୍ତ ଘର ଅଛି, ମୁଁ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜାଣି ନଥିଲି । ପୂର୍ବରୁ କେବେ ମୁଁ ଦେଖିନଥିଲି । ମତେ ଆଉ ସନ୍ଦେହରେ ପକାନ୍ତୁ ନାହିଁ । ମୁଁ ତାର ସମସ୍ତ ପ୍ରତିକାର କରିବାକୁ ପଛ ଘୁଞ୍ଚା ଦେବନି । ମତେ ସବୁ ଖୋଲି କହନ୍ତୁ । ଆପଣଙ୍କ ନା କ'ଣ ଟିକିଏ ଦୟାକରି କହିବେ ?

ତରୁଣୀଟି କ'ଣ ଭାବିଲା କେଜାଣି କାମିନୀ ବାବୁଙ୍କୁ କୃତଜ୍ଞ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଅନାଇ ରହିଲା । ତାପରେ ଧୀର ଗଳାରେ କହିଲା, ମୋ ନା' ଊର୍ମିଳା । ରାୟବାହାଦୁର ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁଙ୍କ ଏକ ମାତ୍ର କନ୍ୟା ।

ତେବେ ପୂର୍ବରୁ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ କେବେ ଦେଖି ନଥିଲି ?

ତୁମେ କେବେ ଦେଖି ନ ଥିବ । କାରଣ ମୁଁ ଗାଁରେ

କେବେ ରହେନ । ମାନ୍ଁ ଘରେ ରହି ପାରଲ ଖେମଣ୍ଡି କଲେଜରେ ପାଠ ପଢୁଥିଲ ।

ଆଚ୍ଛା—ଆପଣଙ୍କୁ ଏଠାକୁ କିଏ ଆଣିଲା ?

ଡକାୟତ ମାନେ ।

ସେମାନେ ପେରେ କିଏ ?

ତୁମର ବାପା ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ଡକାୟତ ଦଳର ସର୍ଦ୍ଦାର । ଦୁଇଜଣ ଯୁବକଙ୍କୁ ଆମ ଘରକୁ ପଠାଇ ମୋତେ ଏଠାକୁ ନେଇ ଆସିଲେ । କିନ୍ତୁ ମୋର ବାପାଙ୍କ ଅବସ୍ଥା ଯେ କି ରକମ ହୋଇଥିବ.....

ତରୁଣୀଟିର କଥାକୁ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ରଖି କାମିନୀ ବାବୁ ପଚାରିଲେ, ଆଚ୍ଛା ଆପଣ ଏଠାକୁ ଆସିବା ପରେ କୌଣସି ଆଶାତୀତ ବ୍ୟବହାର କାହାଠାରୁ ପାଇଛନ୍ତି କି ?

ନା ସେପରି କିଛି ପାଇନି । କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଡକାୟତ ମାନେ ଚେଷ୍ଟା କରି ଆଣିଛନ୍ତି ସେଇ ଆଶା ମନ ଭିତରେ ଥିବ ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ନଚେତ୍ ସମସ୍ତ ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ଅପହରଣ କରିବା ପରେ ମତେ ଏଠାକୁ ଆଣିବା କିଛି ମାନେ ନଥିଲା । ମୁଁ ନିରପରାଧିନୀ । କାହାର କିଛି କ୍ଷତି କରିଛି ବୋଲି ମୋର କାହିଁ ସିମିତି ମନେ ହେଉନି । ଅଥଚ ଚଣ୍ଡାଳ ମାନେ··କ'ଣ କହି ଆଣୁଥିଲି କଥା ବଦଳାଇ କହିଲା, ମୋର ଗୋଟିଏ କଥା ରକ୍ଷା କରି ପାରିବେ.....?

ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି କହନ୍ତୁ ।

ମୋତେ ମୁକ୍ତ କରି ପାରିବେ ? ଆପଣ ମୋ ପ୍ରତି ଉଦାର ହୃଦୟ ଦେଖାଇ ପାରିଲେ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ଠାରେ ଚିର କୃତଜ୍ଞ

ଚଳିବ । ଭଦ୍ରତା ହିସାବରେ ଆପଣ ସମ୍ବୋଧନ କରି ତରୁଣୀଟି କହିଲା ।

ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ମୁଁ ଶତ ଚେଷ୍ଟା କରିବି । ଆପଣ ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନ୍ତୁନି । ଏହି ନିକଟ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଆପଣ ଆପଣଙ୍କ ଘରକୁ ଚାଲିଯିବେ । ଆଜିଠାରୁ ମୋ ଉପରେ ଭରସା ରଖି ଆଉ କିଛି ଦିନ ଏଠାରେ ରହନ୍ତୁ । ଆଉ ଏହି ବନ୍ଦୀଶାଳାକୁ ନିଜ ଘର ଭାବି ଦୁଃଖ କରନ୍ତୁନି । ମୁଁ ପ୍ରତିଦିନ ଆସି ଦେଖାକରି ଯାଉଥିବି । କହି କହି ହାତ ଘଣ୍ଟା ଉପରେ ଚକ୍ଷୁ ବୁଲାଇ ଆଣିଲେ କାମିନୀ ବାବୁ । ତାପରେ ପଚାରିଲେ ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ କିଏ ଖାଇବାକୁ ଆଣି ଦିଏ ? ଆଉ କେଉଁ ସମୟରେ ?

ଯେଉଁମାନେ ଖାଇବାକୁ ଆଣି ଦିଅନ୍ତି ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଚିହ୍ନେନା । କିନ୍ତୁ ପ୍ରତ୍ୟହ ସାଢ଼େ ଦଶଟା ବେଳେ ମୋର ମିଲ ଆସେ ।

ତେବେ ଦଶଟା ବାଜି ଗଲାଣି । ମୁଁ ଯାଏ । ଏଇନାଗେ ଖାଇବାକୁ ଧରି କେହି ନା କେହି ଆସି ଯିବ । କାଲି ଆଉ ଥରେ ଦେଖା କରିବି କହି କାମିନୀ ବାବୁ ଯିବାକୁ ଅଗ୍ରସର ହେଲେ । ଆଉ ଊର୍ମିଳା ତାଙ୍କ ଯିବା ପଥକୁ କୃତଜ୍ଞ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚାହାଣିରେ ଦୃଷ୍ଟି ନିକ୍ଷେପ କରି ଦୀର୍ଘ ନିଶ୍ୱାସ ମାରିଲା ।

ସେହି ଦିନ କାମିନୀ କାନ୍ତ ବାବୁ ଆଉ ଗୁପ୍ତ ଘରକୁ ଯାଇ ପାରି ନାହାନ୍ତି । ଯଦିଚ ଚେଷ୍ଟା କରିଛନ୍ତି ଊର୍ମି ସାଙ୍ଗରେ ମିଶି-ବାକୁ ମିଶି ପାରି ନାହାନ୍ତି ସନ୍ଧ୍ୟା ସୁଦ୍ଧା ତାଙ୍କ ଆସିବା ପଥକୁ ଚାହିଁ ଚାହିଁ ନିରାଶ ହୋଇଛନ୍ତି । ପରିଶେଷରେ ସେ ଭାବି ନେଇ ଛନ୍ତି ଯେ ଆଉ କାମିନୀ ବାବୁ ଆସିବେ ନି । କାରଣ ସମୟ କହିବା ଅନୁଯାୟୀ ତିନିଟା । କିନ୍ତୁ ହେଇ ଆସି ଛ'ଟା ବାଜିବ ।

ମନେ ମନେ ଦୁଃଖ ବି କରି ନେଇଛନ୍ତି । ଯେଉଁ ନିଷ୍ଠୁର ବାକ୍ୟ-ବାଣ ଦେଇଛନ୍ତି ସେଥିରେ ନିଶ୍ଚୟ ସେ ମର୍ମାହତ ହୋଇଥିବେ । ଶିକ୍ଷିତ ଯୁବକ । କାଲେ ଯଦି କଥାକୁ ଛଳ କରିବେ ତାହାଲେ ଗଲା ।

ସତେ କାମିନୀ ବାବୁ ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର । ବୟସ ଅନୁଯାୟୀ ଦେହ ଗଠନର ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ କମ ନୁହଁ । ଚତୁରତାରେ ବି କେହି ଜୟ ଯୁକ୍ତ ହେବନି । କି ଧୀର ସ୍ଥିର କଥା । ତକାୟତ ସର୍ଦ୍ଦାରର ପୁଅ ନ ହୋଇ ଯଦି କୌଣସି ଉଚ୍ଚ ବଂଶରେ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରି ଥାନ୍ତେ ତାହାହେଲେ ବହୁତ ନା ସୁଖ୍ୟାତି କରିଥାନ୍ତେ । ଆଉ ସେ ତାଙ୍କ ହାତ······ଜିଭ କାମୁଡ଼ି ଦେଇ କହିଲେ, ଆରେ ବାଜେ ଭାବନା ଗୁଡ଼ାକ କାହିଁକି ଆସୁଛି ? ପ୍ରଥମ ଦେଖାରେ ଜଣକୁ ଏତେ ଉଚ୍ଚ ଆସନ ଦେବା ଶିକ୍ଷିତା ନାରୀ ପକ୍ଷେ ଉଚିତ ନୁହଁ । ଭାବି ଭାବନାକୁ ମନରୁ ଦୂରୀଭୂତ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ । କିନ୍ତୁ ପାରି ନାହାନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଚକ୍ଷୁ ଆଗରେ କାମିନୀ ବାବୁଙ୍କ ରୂପ ଆଙ୍କି ହେଉଛି । କେତୋଟି ସୁମଧୁର ଆଶ୍ୱାସନା କଥା ମନେ ପଡ଼ୁଛି । ଆଉ ଥରେ ତାଙ୍କ ସହିତ ଦେଖା କରିବାକୁ ମନଟା କାହିଁକି ବ୍ୟାକୁଳିତ ହେଉଛି । ସତେ କ'ଣ ଆଉ କାମିନୀ ବାବୁ ଥରେ ଏଠାକୁ ଆସିବେ ? ବିରାଟ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ପାଇଁ ମନ ତାଙ୍କର ଘାଣ୍ଟି ଚକଟି ହେଉଛି । ଦୋ ଦୋ ପାଞ୍ଚ ମନରେ ସେ ଦିନ ସିମିତି ବିତି ଯାଇଛି ।

ପର ଦିନ ପ୍ରାୟ ତିନୋଟା ହେବ । ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ କଟକ ଯିବା ଜାଣି କାମିନୀ ବାବୁ ଅତିଶୟ ଆନନ୍ଦିତ ହେଲେ । ତାଙ୍କର ଯିବାର ଅଧଘଣ୍ଟାଏ ପରେ ଖଣ୍ଡିଏ କେରମ୍ ବୋଡ଼ ଧରି ଗୁପ୍ତ ଘର ଅଭିମୁଖେ ଚାଲିଲେ ! ଉର୍ମିଳା ସହିତ ମିଶିବାର ଉଚ୍ଚ ଆକାଂକ୍ଷା ଥିଲା, ତାହା ତାଙ୍କର ଚାଲି ଚଳନରୁ ଜଣା ଯାଉଥିଲା ।

ଆଚ୍ଛା,—ଆପଣ ବନ୍ଦୀ ଘରେ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି ଦୁଃଖ କରୁଛନ୍ତି ?

—ସ୍ୱାଭାବିକ ଦୁଃଖ ଅପେକ୍ଷା ବିରକ୍ତି ବେଶୀ ଲାଗୁଛି । ଆପଣ ଯଦି ସମୟେ ସମୟେ ଆସନ୍ତେ ତାହାହେଲେ କେତେକ ପରିମାଣରେ ବିରକ୍ତି ହ୍ରାସ ପାଆନ୍ତା । କାଲି ଆସିବି ବୋଲି କହି ଆପଣ ଆସିଲେ ନି ।

ଅସୁବିଧା ବଶତଃ ନ ଆସି ପାରି ବିଶେଷ ଦୁଃଖିତ । ଆଜି ବାପା କଟକ ଚାଲି ଯିବାରେ ମୋର ଆସିବାର ସୁବିଧା ହେଲା । ସେ ଯାହା ହେଉ-ଆପଣଙ୍କୁ ବିରକ୍ତି ନ ଲାଗିବାର ଔଷଧ ନେଇ ଆସିଛି । ମନରେ କିଛି ନ ଭାବିଲେ ଏଠାକୁ ଆଣିବି ।

ଭାବିବାର କିଛି କାରଣ ନାହିଁ ।

କଥା ଅଧା ନ ହେଉଣୁ କାମିନୀ ବାବୁ ଉଠି ଠିଆ ହେଲେ । ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ କେରମ୍ ବୋଡ଼ ଖଣ୍ଡିକ ଆଣି କହିଲେ, ମୁଁ ବି ବନ୍ଦୀ-ଘରେ ଅଛି । କଲେଜରେ ଥିଲା ବେଳେ ହସ ଖୁସିରେ ସମୟ କଟାଇ ଦେଉଥିଲି । କିନ୍ତୁ ଏଠିକୁ ଆସିଲା ଦିନୁ ମନଟା କାହିଁକି ଭଲ ଲାଗୁନି । ବିରକ୍ତି ବି ଲାଗୁଛି । ଏଇଠି କାହା ସହିତ ନ ମିଶିବାକୁ ବାପାଙ୍କର କଠୋର ଆଇନ । ତେଣୁ ଉଭୟେ ସମ ଦଶାପନ୍ନ । ଆଚ୍ଛା, ମୋ ସହିତ ଖେଳିବାକୁ ଆପଣଙ୍କର ଆପତ୍ତି ଅଛି କି ?

ଟିକିଏ ନୀରବ ରହି ଉର୍ମିଳା କହିଲା, ନା ସେମିତି କିଛି ଭିଷଣ ଆପତ୍ତି ନାହିଁ । ଆପଣ ଯେତେବେଳେ ବୋଡ଼ ଧରି ଆସି-ଲେଣି ତାହାହେଲେ ।‥‥କହି ହସିବାକୁ ଲାଗିଲା ସେ ! ସେ ହସରେ ଥିଲା କାମିନୀ ବାବୁଙ୍କ ପ୍ରତି ପ୍ରଗାଢ଼ ସ୍ନେହ ।

ତାହାହେଲେ ଆପଣ ଖୁବ୍ ଭଲ ଖେଳ ଜାଣନ୍ତି ନା ? କଥା ଛଳରେ କହିଲେ କାମିନୀ ବାବୁ ।

ଖେଳ ଜାଣିବାରୁ ସିନା ଆପଣଙ୍କର ଏକୋଇଶି ପଏଣ୍ଟ ହେବା ସ୍ଥଳେ ମୋର ଆଠ ହୋଇଛି । ମାନେ ପ୍ରାୟ ତିନି ଗୁଣରେ ଅଧିକ ଅଛନ୍ତି ।

କଥା ଛଳରେ ଏମିତି ଗୋଟିଏ କଥା କହି ଦେଇଛନ୍ତି ବୋଲି ମନେ ମନେ କାମିନୀ ବାବୁ ଦୁଃଖ ପ୍ରକାଶ କଲେ । ତାପରେ କଥାଟାକୁ ଜୀବନ୍ତ କରିବାକୁ ଜାଣି ଜାଣି ହେବା ପଏଣ୍ଟ ଗୁଡ଼ାକୁ ଗୁଡ଼ି, ନ ହେବାର ଛଳନା ଦେଖାଇଲେ ।

ଖେଳ ଶେଷ ହେଲା । ଶେଷକୁ ସତକୁ ସତ କାମିନୀ ବାବୁ ହାରିଲେ । କିନ୍ତୁ ହାରିଲେ ବୋଲି ତାଙ୍କର ଦୁଃଖ ନାହିଁ । କାରଣ ତାଙ୍କର ଜଣାରେ ଉର୍ମିଳାକୁ ଜିତିବାକୁ ଦେଇଛନ୍ତି । ଦୁଇଟି ଖେଳରେ ଉର୍ମିଳାକୁ ଜୟଯୁକ୍ତ କରାଇ ତୃତୀୟ ଖେଳରେ ଅଣ୍ଟା ଭିଡ଼ି ବସିଲେ । ଯେମିତି ହେଲେ ଏ ଖେଳଟା ଜିତିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ନଚେତ୍ କଥାଟା ଅସୁନ୍ଦର ହେବ । ଘୁରିଟା ବୋଡ଼ ଖେଳ ହୋଇ ସାରିଲାଣି ଅଥଚ କମ ପଏଣ୍ଟରେ ଅଛନ୍ତି କାମିନୀ ବାବୁ । ପକେ-ଟରୁ ସିଗାରେଟ ଖଣ୍ଡିଏ ବାହାର କରି ଅଗ୍ନି ସଂଯୋଗ କଲେ । ତାପରେ କହିଲେ,

ଏଥର ଆପଣ ଜାଣିବେନି ଉର୍ମିଳା ଦେବୀ । 'ଦେଖନ୍ତୁ' କହି କରି ଲେଉଟାଇ ବସିଲେ । ଦେଖୁ ଦେଖୁ ସମସ୍ତ ବଦଳା ।

ଖେଳ ବି ସରିଲା । ଅଥଚ କାମିନୀ ବାବୁ ଜିଣି ପାରିଲେ ନାହିଁ ।

ସମସ୍ତ ଖେଳରେ ବିପୁଳ ପରାଜୟ ହେଲା ବୋଲି ଦୁଃଖ କରୁଛନ୍ତି କାମିନୀ ବାବୁ ?

ଜଗତରେ ଏ ତ ନିୟମ । ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କ ସମସ୍ତ କଥାରେ ପୁରୁଷ ହାରେ ।

କାମିନୀ ବାବୁଙ୍କ ଉତ୍ତରରେ ଊର୍ମିଳା ଟିକିଏ ଲଜ୍ଜା ବୋଧ କରି ମଥା ପୋତିଲେ ।

କ'ଣ ଦୁଃଖ କଲେ ଊର୍ମିଳା ଦେବୀ ?

କେଉଁ କଥାରେ ? ମୁଁ ତ ହାରିନି । ଦୁଃଖ କରିବି କାହିଁକି ?

କଥାଟା ଊର୍ମିଳା ଶୁଣି ପାରିନି ବୋଲି କାମିନୀ ବାବୁ ଆନନ୍ଦିତ ହେଲେ ।···କହିଲେ, ଦେଖିଲେ ଊର୍ମିଳା ଦେବୀ ! ସମୟ କେତେ ଚଞ୍ଚଳ ଚାଲି ଗଲା । ମୁଁ ସାଢ଼େ ତିନିଟାରେ ଆସିଥିଲି । ହେଇଟି ସାଢ଼େ ଆଠ ବାଜିଲାଣି । ମୁଁ ମୋଟ ଉପରେ ଏ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ସମୟଟା ଜାଣି ପାରିନି ।

ମୋତେ ବି ସମୟ ଜଣା ପଡ଼ିନି । ଆପଣ ନ ଆସିଥିଲେ ଭୀଷଣ ବିରକ୍ତି ଲାଗିଥାନ୍ତା ।

ଆଉ କ'ଣ କହିବାକୁ ଊର୍ମିଳା ଯାଉଥିଲା । କାମିନୀ ବାବୁ ତା କଥାକୁ ଅଟକାଇ କହିଲେ,

ତେବେ ମୁଁ ଯାଉଛି । ଆପଣଙ୍କର ଖାଇବା ସମୟ ହୋଇ ଗଲାଣି । କେହି ଆସିଗଲେ ବଡ଼ ଅସୁବିଧା ହେବ ।

ଆଚ୍ଛା, ବର୍ତ୍ତମାନ ଯାଆନ୍ତୁ । ରାତି ଦଶଟାକୁ ଆସିଲେ ଟିକିଏ ଖେଳିବା ବୋଲି ଭାବୁଛି । ଦଶଟା ପରେ ଏଘରକୁ ଆଉ କେହି ଆସନ୍ତିନି ।···ଆସିବାରେ କିଛି ଆପତ୍ତି ଅଛି କି ?

ନା, ସେମିତି କିଛି ଆପତ୍ତି ନାହିଁ । ବାପାତ କଟକ ଯାଇଛନ୍ତି । ଆପତ୍ତି କରିବାକୁ କେହି ନାହାନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା, ମୁଁ ଚାଲିଲି । ଆପଣଙ୍କ କଥା ଅନୁଯାୟୀ ରବି ଦଶଟାରେ ପୁଣି ଦେଖା କରିବ । କାମିନୀ ବାବୁ ଚାଲି ଯିବା ବେଳକୁ ଉର୍ମିଳା କହିଲା,

ଆସିବା ପାଇଁ ଯେପରି ନ ଭୁଲ । ଏଁ...?

ସୁରେନ୍ଦ୍ର ଖାଇବା ସାମଗ୍ରୀ ଟେବୁଲ ଉପରେ ରଖିଦେଇ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ କ୍ଷଣେ ସମସ୍ତ ଚାହିଁ ରହିଲା । ତାପରେ କ'ଣ ଭାବି ପଚାରିଲା,

କେରମ୍ ବୋର୍ଡ ଏଠାକୁ କିପରି ଆସିଲା ?...ତେବେ ଏଠାକୁ ଆଉ କିଏ ଆସେ ?

ଉର୍ମିଳା ବଡ଼ ଅଡ଼ୁଆରେ ପଡ଼ିଲା । କେଉଁଠି ଲୁଚାଇ ରଖି ଦେବାକୁ ଟିକିଏ ହେଲେ ମନେ ହେଲା ନାହିଁ । ଟିକିଏ ଭାବି କହିଲା,

କେରମ୍ ବୋର୍ଡ କିଏ ଆଣିଲା ତାହା ମୁଁ କହି ପାରିବିନି । କିନ୍ତୁ ମୋର ସାମନା ଘର କାନ୍ଥକୁ ଆଉଜା ହୋଇ ରଖା ଯାଇଥିଲା । ମୁଁ ଏଠାକୁ ଆଣି ନିଜେ ନିଜେ ଖେଳୁଥିଲି ।

ଉର୍ମିଳାର କଥା ଶୁଣି ଉର୍ମିଳା ହସିଲା । କିନ୍ତୁ କଥାଟାକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ନ ଦେଇ ଭାବିଲା, ବୋଧହୁଏ ସେଦିନ ଖେଳ ସରିବା ପରେ ସୁରଥ କେରମ୍ ବୋର୍ଡକୁ ନ ନେଇ ସେଠି ରଖି ଦେଇଥିଲା । ଏମିତି କ'ଣ ଭାବି ସୁରେନ୍ଦ୍ର ଫେରିଗଲା ।

ତା'ପର ଦିନ । ତନାଠା । କାମିନୀ ବାବୁ ଚା' ପିଇ ଉଠି ଠିଆ ହେଲେ । ଯିବାକୁ ଅଗ୍ରସର ହେଉଥିଲେ ପୁଣି ଅଟକିଯାଇ ଡ୍ରାଇଭରକୁ ହୁର ଛାଡ଼ିଲେ । ଡ୍ରାଇଭର ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ ହାଜର ହୋଇ କାମିନୀ ବାବୁଙ୍କୁ ସ୍ୟାଲୁଟ୍ ଦେଲା । କାମିନୀ ବାବୁ ପଚାରିଲେ, ଆଚ୍ଛା, କାର୍‌ରେ ସବୁ ଠିକ୍ ଅଛି ନା ? ସବୁଛି, ମୁଁ ଆଜି ବୁଲିବାକୁ ଯିବ ବୋଲି ତେଣୁ ତୁମେ ଆଜି ତୁମ ଘରକୁ ଯାଇପାର ।...ଡ୍ରାଇଭର ବି ଚାଲିଗଲା ଅତି ଆନନ୍ଦରେ ।

ଏମିତି ଟିକିଏ ଡେରି ହୋଇଗଲା ବୋଲି କ'ଣ ଅଭିମାନ କଲେ ଚଳିବ ? ମୁଁ ତ ଆଉ ଏଠି ସବୁଦିନେ ରହିବିନି । କଲେଜ ଖୋଲିଲେ ପୁଣି ଚାଲିଯିବି । ସେ ଯାହାହେଉ ଯିବା ଦିନତ ଅଛି । ଆପଣଙ୍କର ଅଭିମାନର କାରଣଟା ଟିକିଏ ଶୁଣି ପାରେ କି ?

ମୁଁ କାହିଁକି ଆପଣଙ୍କ ଉପରେ ଅଭିମାନ କରିବି କେଉଁ ଅଧିକାର ନେଇ ?

ଯେଉଁ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଧରି ଆମେ ଦୁହେଁ କଥା ଭାଷା ହେଲେ ସେଇ ଅଧିକାର ନେଇ ।

ଅଧିକ ସମୟ କଥା ଭାଷା ହେଲେ ଉଭୟଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବନ୍ଧୁତା ସ୍ଥାପନ ହୁଏ ଏବଂ ପରସ୍ପର ପରସ୍ପରକୁ ଅତି ଆପଣାର କରି ନିଅନ୍ତି । କିନ୍ତୁ...ଆପଣ କିମିତି ଦୂରେଇ ଦୂରେଇ ରହୁଛନ୍ତି ? ଉର୍ମିଳାର କଣ୍ଠସ୍ୱର ଯେମିତି ଅଭିମାନ ଭରା ।

ମୁଁ ଦୂରେଇ ରହୁଛି ? ପ୍ରମାଣ ? ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପଚାରିଲେ କାମିନୀ ବାବୁ ।

ଆପଣ...।

ମାନେ...? କାମିନୀ ବାବୁ ଆହୁରି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ !

କହିଲି ପରି 'ଆପଣ ।' ବୁଝି ପାରୁ ନାହାନ୍ତି ?

ମୁଁ ଯେ ଏ ବର୍ଷ ବି, ଏ,ରେ ପଦାର୍ପଣ କଲି । ଆପଣଙ୍କ ପରି ପାଟ୍ଟିଏ କରି ସାରିଲେ ହୁଏତ ଆପଣଙ୍କ କଥାର ଅର୍ଥ ବୁଝି ପାରିବ । ତେବେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଟିକିଏ ଖୋଲି କହନ୍ତୁ ।

ମାନେ ଆପଣ ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ଏତେଦୂର କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଇ ବର୍ତ୍ତମାନ ସୁଦ୍ଧା ମୋତେ ଆପଣ ବୋଲି ସମ୍ବୋଧନ କରନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ମୋର ଅଭିମାନ କରିବାରେ ଦୋଷ କଣ ? ଆପଣହିଁ ବିଗୁରନ୍ତୁ । କଣ···?

ଆଚ୍ଛା, ମୁଁ ଯେ ଯୋଗ୍ୟତାରେ ଆପଣଙ୍କ ଠାରୁ ଟିକିଏ କମ୍ । ସେଇଥିପାଇଁ··

ଓଃ ! ତାହାହେଲେ ଆପଣଙ୍କର ସେଇ ଯୋଗ୍ୟତା ହାସଲ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କ'ଣ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ଠାରେ ଏମିତ ଆପଣ ସମ୍ବୋଧନରେ ଥିବ ?

ନା, ନା, ମାନେ···

ସେ ମାନେ ଫାନେ ଛାଡ଼ନ୍ତୁ । ଅଭିମାନର କାରଣ ହେଉଛି ମୋତେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଠାରୁ ଆପଣ ନ କହି ତୁମେ ବୋଲି ସମ୍ବୋଧନ କରିବେ ନା ?

ଆଚ୍ଛା, ତୁମର କଥା ରଖିଲି । ସମୟ ଅନେକ ହେଲାଣି । ତେବେ ମୁଁ ଯାଉଛି ।

ଆପଣଙ୍କୁ ପାଖରୁ ଛାଡ଼ିବାକୁ ମୋଟେ ଇଚ୍ଛା ହେଉନି ।

—ବାନ୍ଧି ରଖୁନା ?

—ମୋତେ ତ ଆପଣ ବାନ୍ଧି ରଖି ବନ୍ଦୀଘରେ ରଖିଛନ୍ତି । ଆପଣଙ୍କୁ ମୁଁ କେମିତ ବାନ୍ଧି ରଖି ପାରିବ ? ଊର୍ମିଳା କଥାରେ

ଟିକିଏ ଶଙ୍କି ଯାଇ କିଛି ସମୟ ନୀରବ ରହିଲେ । ତା'ପରେ କହିଲେ, ଆଚ୍ଛା ମୁଁ ଚାଲିଲି । କାଲିକି ପୁଣି ଦେଖା ।

—ଖାଲିଟା ବିରକ୍ତ ଲାଗୁଛି ବୋଲି ସିନା ଆପଣଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତିକୁ ମୁଁ ପସନ୍ଦ କରେ । ନଚେତ୍...

—ନଚେତ୍ ମୋ ଉପସ୍ଥିତିକୁ ନାପସନ୍ଦ କରିବେ । ଏଇୟା ତ ? ଠିକ୍ ଅଛି । ଏଣିକି ତୁମକୁ ବିରକ୍ତ ନ ଲାଗିବାର ଉପାୟ କରି ଦେଇ ମୁଁ ଆଉ ଆସିବିନି ।

କାମିନୀ ବାବୁଙ୍କ ପାଟିରେ ହାତ ଦେଇ ଉର୍ମିଳା କହିଲା, ସତେ କ'ଣ ମୋ କଥାକୁ ଛଳ କଲେ କାମିନୀ ବାବୁ ? ମତେ ଆପଣ ଭୁଲିଯାଇ ପାରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଭୁଲି ପାରିବିନି । ଆପଣଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତି ମତେ ଏତେ ଭଲ ଲାଗୁଛି ଯାହାକୁ କି ମୁଁ ଭାଷାରେ ବର୍ଣ୍ଣି ପାରିବିନି । ଏଇ ଦୁଇଦିନ ଭିତରେ ଆପଣ ମୋର ନିଜତ୍ୱ ଟିକକ ଚୋରି କରି ନେଇ ଯାଇଛନ୍ତି । କାମିନୀ ବାବୁ ! ମୁଁ ଆଜି ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ କରୁଛି । ତାର ସଠିକ ଉତ୍ତର ଦେବେ କି ନାହିଁ, କହନ୍ତୁ ।

କଥାର ମୋଡ଼ ବଦଳାଇ କାମିନୀ ବାବୁ କହିଲେ, ମୁଁ ଆଜି ଗୋଟିଏ ପ୍ରସ୍ତାବ ନେଇ ଆସିଛି । ସେଥିରେ ରାଜି ଅଛ କି ନାହିଁ କୁହନି ?

କି ପ୍ରକାର ପ୍ରସ୍ତାବ ? ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ ମୁଖରେ ପଚାରିଲା ଉର୍ମିଳା ।

ମାନେ—ଆମେ ଟିକିଏ ବୁଲିଯିବା ବୋଲି ଭାବୁଥିଲି । କାର ଖଣ୍ଡିକ ଠିକ୍ କରି ଦେଇ ଆସିଛି । ତୁମର କିଛି ଆପତ୍ତି ଅଛି କି ?

ମୋର ଯିବାର ଆପତ୍ତି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ କେହି ଯଦି ଦେଖେ ତାହାହେଲେ କଥାଟା ଓଲଟା ହୋଇଯିବ । ମାନେ ମୋର ଆତ୍ମୀୟ

କେହି ଯଦି ଦେଖେ ତାହାହେଲେ ମୋତେ ଝିଙ୍କି ଓଟାର ନେଇ ଯିବେ ।···ଆପଣଙ୍କ ଠାରୁ ମୁଁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇଯିବି । ସେଥିରେ ମୁଁ ବଡ଼ ଦୁଃଖିତ ହେବି ।

ତୁମେ ସେଦିନ ମୋ ପାଖରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲ ନା ? ମନେ ଅଛି ? ସେଦିନ ମୋତେ କହିଥିଲ, ମୋତେ ମୁକ୍ତ କରି ଦେଇ ପାରିବେ କି ? ସେଦିନ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତରରେ ମୁଁ ଆଜି ଯଦି କହେ ତୁମର ମୁକ୍ତିର ସମସ୍ତ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରି ଆସିଛି । ମୋ ମୁକ୍ତିର ବନ୍ଦୋବସ୍ତରେ କ'ଣ ତମେ ମୁକ୍ତ ହେବାକୁ ଚାହଁନ ?

ମୁଁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ସାରିଛି କାମିନୀ ବାବୁ । ଆପଣଙ୍କୁ ପାଇଲା ଦିନୁ ମୁଁ ବନ୍ଦୀଘରେ ଅଛି ଏକଥା ମୁଁ ଭାବିବାକୁ ସମୟ ପାଇନି । ମୋର ଅଭିଳାଷ ପୂର୍ଣ୍ଣ କର କାମିନୀ ବାବୁ ! ମୁଁ ଚାହେଁନା ମୁକ୍ତି । ମୁଁ ଚାହେଁନା ପୁଣି ବାପା ପାଖକୁ ଯିବାକୁ । ଆପଣ ଭଲ ଭାବେ ଜାଣନ୍ତି ଯେ ଝିଅ ଜନ୍ମ ହେଲେ ବାପା ଘରକୁ ନୁହେଁ । ମୁଁ ବି ଚିର ଦିନ ଧରି ବାପା ଘରେ ରହି ନ ଥାନ୍ତି । ଦିନେ ନା ଦିନେ ଅନ୍ୟ କାହା ଘରକୁ ଯାଇ ଥାନ୍ତି । ଆଜି ଠିକ୍ ମୁଁ ସେପରି ଭାବୁଛି କାମିନୀ ବାବୁ । ମୁଁ ଆଜି ମୋର ବାପ ଘରେ ନୁହେଁ············ ।

···ଡକାୟତ ମାନଙ୍କ ବନ୍ଦୀ ଘରେ । ଥଟ୍ଟା ପରି ହାସରେ କହିଲେ କାମିନୀ ବାବୁ ।

ନା କାମିନୀ ବାବୁ । ବନ୍ଦୀ ଘରେ ନୁହେଁ । ରହିଛି ମୋର ଆତ୍ମୀୟ ଘରେ । ଯେଉଁଠି ଝିଅ ରହି ତାର ବିବାହିତ ଜୀବନ ବିତାଏ । ଆଉ ବାପା ମା'ଙ୍କ ଠାରୁ ବିଦା ନେଇ ଝିଅ ଯେଉଁ ଘରକୁ ଆସିଥାଏ, ମୁଁ ବି ସେଇ ଘରକୁ ଆସିଛି । ଚିର ଦିନ ପାଇଁ କ'ଣ ଏ ଘରେ ମୋର ସ୍ଥାନ ନାହିଁ କାମିନୀ ବାବୁ ।

ଡକାୟତ ମାନଙ୍କ ସର୍ଦ୍ଦାର ଯିଏ, ତାର ପୁଅ ତୁମକୁ ଏ ଅଧି-କାର ଦେବ ବା କପରି ? ଯଦିଚ ଅଧିକାର ଦିଏ ତାହାହେଲେ ସର୍ଦ୍ଦାର ରାଜି ହେବ ବୋଲି କ'ଣ ତୁମର ବିଶ୍ୱାସ ହୁଏ ? କିନ୍ତୁ ସେ ଅଧିକାର ଦେବା ପୂର୍ବରୁ ମୁଁ ତୁମକୁ ମୁକ୍ତ କରି ଦେଇ ପାରେ । ତୁମର ବାପାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଫେରି ଯିବାକୁ ଯଦି, ଚାହଁ ତାହାହେଲେ ବନ୍ଦୀ ଘରୁ ମୁଁ ମୁକୁଳେଇ ଦେଇ ପାରେ ।

ମୁଁ ବାପାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଗଲେ ବି ସୁଖୀ ହୋଇ ପାରିବି ନାହିଁ କାମିନୀ ବାବୁ । ବାପାଙ୍କ ନିକଟରେ ଝିଅ ସର୍ବଦା ରହି ପାରେନା । ମୁଁ ରହିବି କପରି ? ତୁମେ ଯଦି ଚାହଁ ବିନା ଆହ୍ୱାନରେ ଦରିଆ ମଝିରେ ଛାଡ଼ି ଦେବାକୁ ତାହାହେଲେ ଆପ-ଣଙ୍କ କଥାକୁ ପ୍ରତିବାଦ କରିବାର କିଛି କାରଣ ନାହିଁ । ହସି ହସି ବିନା ଆପତ୍ତିରେ ମର୍ଣ୍ଣି ନଇରେ ଝାସ ଦେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତଅଛି । କିନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ମୁଁ ବାପାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନୁହେଁ । ଏହା ମୋର ଶେଷ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ।

ହେଉ । ତୁମର ପ୍ରତିଜ୍ଞାର ପ୍ରତିକାର କରିବା ପାଇଁ ଶତ ଚେଷ୍ଟା କରିବି । ଏ ପରକି ଶେଷ ଜୀବନ ଯାଏ ତୁମର ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିବି । ଆଜି ଟିକିଏ ବୁଲି ଯିବା ପାଇଁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରୁଛି । ନିମନ୍ତ୍ରଣ ରଖିବ ପାରିବ କି ନାହିଁ ?

ଆପଣ ଯାହା କହିବେ ସେଥିରେ ମୁଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି । ଚାଲନ୍ତୁ ।

ଉଭୟେ ଯାଇ କାରରେ ବସିଲେ । କାର ଖଣ୍ଡିକ ଗଳି କନ୍ଦି ଦେଇ ଆଗକୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବାରେ ଲଗିଲା ।

—ଉର୍ମିଳା ?

—ଉଁ — ।

—ସମୁଦ୍ର ତଟ ସନ୍ଧ୍ୟା ଭ୍ରମଣ ପାଇଁ କମିତ ?

—ସୁଖ କର ।

—କମିତ ଜାଣିଲ ?

—କମିତ ଜାଣିଲ ? କୁହନ୍ତୁ ତ ଦେଖି ।

ନିଜର ପରିହାସରେ ହାସ୍ୟାସ୍ପଦ ହୋଇ ଟିକିଏ ଲଜ୍ୟା ଅନୁଭବ କଲେ କାମିନୀ ବାବୁ । ଟିକିଏ ନୀରବ ରହି ପୁଣି ସେ କହିଲେ, ଦେଖୁଛ ଉର୍ମି ! ଚନ୍ଦ୍ର କିରଣରେ ସମୁଦ୍ରର ଢେଉ ଗୁଡ଼ିକ କିପରି ଖେଳୁଛନ୍ତି ? ଆଉ କୂଳ କିନାରା ନ ମାନି କିପରି କୂଳ ଆଡ଼କୁ ମାଡ଼ି ଆସୁଛନ୍ତି । ଏ ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖିବାରେ କାହାକୁ ବିରକ୍ତି ଲାଗିବ କହିଲ ?

—ମତେ ବିରକ୍ତି ଲାଗେ ।

—କାହିଁକି ?

—ସଙ୍ଗୀ ହୀନା ବୋଲି ।

—ମୁଁ ତୁମ ସାଙ୍ଗରେ ଅଛି ।

—ସାଙ୍ଗରେ ରହି କାହିଁକି ଏସବୁ ଦୃଶ୍ୟ ମୋତେ ବିରକ୍ତି ଲାଗେ ବୁଝି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ ?

—ବୁଝି ଥିଲେ ପଚାରି ଥାନ୍ତି କାହିଁକି ? ନ ବୁଝିଲା ଭଙ୍ଗିରେ କାମିନୀ ବାବୁ କହିଲେ ।

—ଆଗୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ କେବେ ଚେଷ୍ଟା କରିଛନ୍ତି ?

—ଚେଷ୍ଟା ଯଦିଚ କରିଛି-ତୁମ ଠାରୁ ଖୋଲି ଖୋଲି କଥା ପଦେ ଶୁଣି ପାରିନି । ମୋ ପାଖରେ ଯେମିତି ସମସ୍ତ କଥା ଲୁଚାଇ ରଖୁଛ, ନୁହେଁ ?

ଏଇ କେତୋଟି ପଦରେ ଉର୍ମିଳା ଟିକିଏ ଆନନ୍ଦିତ ହେଲା । ମନେ ମନେ ଭାବିଲେ କାମିନୀ ବାବୁଙ୍କ ଆଗରେ ନିଜ ଅଭିଳାଷ ପ୍ରକାଶ କରି ତୃଷା ନିବାରଣ କରିବ । ତାର ଦେହକାଲ ଯୌବନ

କାମିନୀ ବାବୁଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରି ଅଙ୍ଗେ ଅଙ୍ଗେ ଅନୁଭବ କରିବ ଅପାର ଆନନ୍ଦ । ଗୁଡ଼ିକୁ ଆଉଜି ଯାଇ ଓଟାରି ଆଣିବ ତାଙ୍କୁ ନିଜ କୋଳକୁ । ତାପରେ···ଠିକ୍ ସେହି ସମୟରେ କେଉଁ ଅଜଣା ସ୍ୱର୍ଗ ପୁରେ ଥାଇ ପ୍ରେମ ରାଇଜର କୁହୁକ ପରଶରେ ଭ୍ରମଣ କରୁଥିବ ସେ ।

—ଉର୍ମିଳା ?

—············ ।

—ଉର୍ମିଳା ??

କାମିନୀ ବାବୁଙ୍କ ଡାକରେ ଚମକି ଉଠିଲା ଉର୍ମିଳା । କଳ୍ପନା ରାଇଜରୁ ଫେରି ଆସି ଦୀର୍ଘ ନିଶ୍ୱାସଟି ମାରି କହିଲା, କଣ କହୁଛନ୍ତି ?

—ନାଇଁ, କହୁଥିଲି ଫେରିଯିବା ବୋଲି । କିନ୍ତୁ ତୁମ ଭାବନା ସମାପ୍ତ ହେବା ଯାଏ ଫେରିଯିବା ସ୍ଥଗିତ ରହିଲା ।

—ମୁଁ ଭାବନା କରୁଛି ବୋଲି କିମିତି ଜାଣିଲେ ?

— ତୁମ ଭାବ ଭଙ୍ଗିରୁ ।

—ମୋ ଭାବ ଭଙ୍ଗିରୁ ଆଉ କ'ଣ ଅନୁମାନ କଲେ ?

—ଆଉ କ'ଣ ଅନୁମାନ କରନ୍ତି ?

—କାମିନୀ ବାବୁ ?

—ଉଁ······

ଭାବୁ ଥିଲା ଅଭିଳାଷଟା ତାଙ୍କ ଆଗରେ ବ୍ୟକ୍ତ କରିଦେବ । ତାଙ୍କୁ କହିଦେବ ସେ କ'ଣ ଚାହେଁ । କିନ୍ତୁ ଡାକି ଦେଇ ମଧ୍ୟ କହି ପାରିଲା ନାହିଁ । ମନେ ମନେ ଟିକିଏ ଲଜ୍ଜା ଅନୁଭବ କରି ପୁଣି ଭାବିଲା ଏମିତି ଅକୁହା କଥା କାହାକୁ କିମିତି କହାହେବ ! ଯଦି ସେ ଅନ୍ୟ କିଛି ଭାବିବେ·····?

ତାକି ଦେଇ ଭୁଲି ହୋଇଗଲ ଯେ······?

ନାଇଁ, ଫେରିଯିବାକୁ କହୁଥିଲି ।

ମୁଁ ତ ଏଇ କଥା କହିବ ବୋଲି ଭାବୁଥିଲି । ରାତି ଆସି ଆଠ ବାଜିଲଣି । କିଏ ଜାଣିଲେ ବଡ଼ ଅସୁବିଧା ହେବ । ତେଣୁ ଚାଲ ଫେରିଯିବା ।

ଉଭୟେ ଚାଲିଲେ କାର ଭିତରକୁ । କାର ଖଣ୍ଡିକ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁଙ୍କ ଘର ଅଭିମୁଖେ ଗତି କରିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ସମୟ କାହାରିକୁ ଅପେକ୍ଷା କରେନି । ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଦିନ ଗୁଡ଼ିକ ପାଣି ପରି ଗଡ଼ି ଚାଲିଲା । ଆଉ ଦୁଇଦିନ ରହିଲା କଲେଜ ଖୋଲିବାକୁ । ସେଥିଯୋଗୁ କାମିନୀ କାନ୍ତ ବାବୁଙ୍କ ମନଟା ଶୁଖି ଯାଇଛି । ମୋଟ ଉପରେ ଘର ଛାଡ଼ି ଯିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଉନି । ଯିବା କଥା ମନେ ପଡ଼ିଗଲେ ତାଙ୍କ ଛାତି କାହିଁକି ଥରି ଉଠୁଛି । ଅନ୍ତର ଭିତରୁ କୋହ ଉଠୁଛି । ଆସିବା ପରେ ପରେ ସେ ମୋଟ ଉପରେ ରହିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ପ୍ରକାଶ କରି ନଥିଲେ । ସେହି ସମୟରେ ଚାଲି ଯାଇଥିଲେ ଆଜି ସେ ଅଡୁଆରେ ପଡ଼ି ନଥାନ୍ତେ । କଥାରେ ଅଛି—ଯେତେଦିନ ସଂସାରିକ ମାୟାରେ ପାଦ ନ ଦେଇଛ ସେତେଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମେ ଚିନ୍ତା ଶୂନ୍ୟ ହୋଇ ଚଳି ପାରୁଥିବ । ସେଥିରେ ପାଦ ଦେଲେ ତରିବାକୁ ବାଟ ନାହିଁ । ବାରି ଆଡୁ ବାଇଗି ଚିନ୍ତା । ମୁଣ୍ଡ ଭିତରେ ପଶିବ । ସେତେବେଳକୁ ଖାଲି ସେଇ ଚିନ୍ତା—ଚିନ୍ତା ।

ଏଇ ପନ୍ଦର ଦିନ ତଳର କଥା । କାମିନୀ ବାବୁ ଥିଲେ ମେଧାବୀ ଛାତ୍ର । ସହପାଠୀ ତଥା ଗୁରୁଜନ ମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ପ୍ରଶଂସା ପାଉଥିଲେ । ତାଙ୍କର ପାଠ ପଢିବା ପ୍ରଧାନ ବ୍ୟବସାୟ ଥିଲା । ସେ ଭଲଭାବେ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ କଲେଜ ଛାତ୍ରୀଙ୍କ ପଛେ ରହି ଯିବ

ମାରିବା ବା କ୍ଲାସ ଭିତରେ ଅଧ୍ୟାପକ ପଢାଇଲା ବେଳେ ଛାତ୍ରୀଙ୍କ ପାଖକୁ ଚିଠି ଲେଖିବା—ଫେଲ ମାରିବାର ପ୍ରଥମ ସୂଚନା। ଜୀବନର ସାଥି ପାଇଁ ଦିନେ ସୁଦ୍ଧା ଭାବି ନ ଥାନ୍ତି। କିନ୍ତୁ କେତେ ସହପାଠୀଙ୍କୁ ଦେଖି କେତେଥର ମନଟାକୁ ପ୍ରେମ ଗଇଳକୁ ଛୁଟାଇ ନେଇ ସେଇ କଥା ଭାବିଥିଲେ। ଭାବନାର ଶେଷ ସୀମାରେ ଦେଖିଲେ ତାଙ୍କ ପାଇଁ କେଉଁଠି ନା କେଉଁଠି ରଖା ହୋଇଛି। ସେ ହେବ ନିଜ ଜୀବନର ନୌକା। ସେହି ନୌକା ସାହାଯ୍ୟରେ ଭସାଇ ନେବେ ଜୀବନ ତରୀଟି ତାଙ୍କର। ସଂସାର ଭିତରେ ସାଂସାରିକ ହୋଇ ନୌକା ଚାଳକ ହେବେ, ଏକଥା ତାଙ୍କୁ ଭଲଲାଗିବେ ଜଣା। ତେଣୁ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ବିଷୟ କେବେ ଭାବି ନଥିଲେ।

ଥରେ ଯିଏ ନାରୀର ମଧୁର କଥା ବା କୁହୁକ ଜାଲରେ ପଡ଼ିଛି ସେ ଫିଟି ଆସିବା କାଠିକର ପାଠ। ଥରେ ଗୋଡ଼ ଖସିଲେ ଜୀବନର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗୋଡ଼ ଖସିଲା। ଗୋଡ଼କୁ ଥୟ କରିବା ମନୁଷ୍ୟ ପକ୍ଷେ ସହଜ ହୁଏନା। ଭ୍ରମରର ଫୁଲରୁ ଫୁଲକୁ ଉଡ଼ିଲା ପରି ମନୁଷ୍ୟ ବି ଉଡ଼ିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ। ଏକରୁ ଦୁଇ, ଦୁଇରୁ ଚାରି, ପରିଶେଷରେ ଧରା ପଡ଼େ। ଲମ୍ପଟ ବୋଲି ପରିଚିତ ହୁଏ। ଉଚ୍ଚମନା ପୁରୁଷ ପାଖରେ ନୀଚ ମନା ବୋଲି ପରିଚିତ ହୁଏ ସେ। ସେତେବେଳକୁ ତାର ଉପାୟ ନଥାଏ।

ସଂସାରରେ କିଏ ସେ ଜାଲରୁ ଫେରି ଆସିନି। କାମିନୀ ବାବୁ ସଂସାରର ବାହାର ବସ୍ତୁ ନୁହନ୍ତି। ସୁନ୍ଦର ସୁଶ୍ରୀ ଉର୍ମିଳାର ଚୋକିଲା ଯୌବନକୁ ଦେଖି ସେ ବି ଚୋକିଲା ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି। କେତେଥର ଆହାର ଅନ୍ୱେଷଣରେ ଉର୍ମିଳା ପାଖକୁ ଧାଇଁ ଯାଇଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କ'ଣ ଭାବିଛନ୍ତି କେଜାଣି ଫେରି ଆସିଛନ୍ତି। ମନରେ ଥାଏ

ଊର୍ମିଳାର ସ୍ପର୍ଶ । ଊର୍ମିଳାର ପ୍ରେମ ଭରା ଗୃହାଣୀ ସହିତ ତାଙ୍କ ଚକ୍ଷୁ ମିଳାଇ ଦେବାରେ ତୃପ୍ତି ଥିବା କଥା ବହୁତ ଥର ଭାବି ନେଇଛନ୍ତି । ଆଜି ବି ଏହି ଭାବନା ଗୁଡାକ କାମିନୀ ବାବୁଙ୍କ ମସ୍ତିଷ୍କକୁ ଆସି ଇତସ୍ତତ କରାଇ ଦେଉଛି । ଭାବନାରେ ଦେହ ଶୀତେଇ ଉଠୁଛି । ହାଇ ପରେ ହାଇ ଆସି କ୍ଳାନ୍ତ ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି ସେ ।

ସତେ ସେ ପାରିବେ ? ଊର୍ମିଳାର ଭେକିଲା ଯୌବନରେ ତାଙ୍କର କଣ ଅଧିକାର ଅଛି ?

କନ୍ଦର୍ପଙ୍କ ଶୁଭ ଦୃଷ୍ଟିରେ ସେ ଆଉ ନିଜକୁ ସମ୍ଭାଳି ପାରି ନାହାଁନ୍ତି । ଧାଇଁ ଯାଇଛନ୍ତି ଗୁପ୍ତ ଗୃହାଭିମୁଖେ । ଆଜି ସେ ନିଶ୍ଚୟ......

ପାଖରେ ଥିଲେ ସହି ହୁଏନା । ରାତ ନାହିଁ, ଦିନ ନାହି ଖାଲି ସେୟା । ସେଥିଯୋଗୁ ଲଭ ଯେତକଟା କ୍ଷତ ତାଠାରୁ ବଳି ପଡ଼େ । ଲଜ୍ଜ୍ୟା ଗୁଡ଼ କହିଲେ ବର୍ଷକୁ ଦୁଇ ଦୁଇଟା କୁଆଁ କୁଆଁ ହେବେ । କାହାର ଚିଡ ପରି ପେଟ ତ କାହାକୁ ଅନାସି ଧରିଥିବ । କାହାର ଶୋଯ ପ୍ରତଦିନ ଧୁଆ ହେଉଥିବ ଓ କାହାପାଇଁ ତାର ମା ସବଦା ଆଖିରୁ ଲୁହ ଗଡ଼ାଉ ଥିବ । ହେଲେ ବି ଯୁବକ ଖାତର କରେନା । କ୍ଷଣିକ ଉତ୍ତେଜନାରେ ପଡ଼ି ଭୂତ ଭବିଷ୍ୟତ ଭୁଲି ଯାଏ ।

ବୁଢ଼ା ବଡ ହୁଏ । ଅକାମୀ ହୋଇ ବସେ । ଶିକ୍ଷିତ ଦିଗରେ ହେଉ କିମ୍ବା କର୍ମଠ ଦିଗରେ ହେଉ କେଉଁଥିକି ସେ ନୁହେଁ କେଉଁଥିକି ସେ ନୁହେଁ । ନିଜ ପେଟକୁ ଅର୍ଜି ପାରେନା ।

ସେତେବେଳକୁ ଜୀବିତ ଥିଲେ ବାପା କହେ, ଭାଗ୍ୟ ଗ୍ରାମକୁ ଏ ପୋଡ଼ା ମୁହାଁ ଜନ୍ମ ହେଲ । ବୁଝି ପାରେନି ସେ ଯେ ତା ନିଜ କୁକର୍ମର ଫଳ ବୋଲି ।

ସତେ, ସ୍ତ୍ରୀ ଜାତଟା କ'ଣ ଏୟା ?

କାମିନୀ ବାବୁଙ୍କର ଆଜି ଏ ଦଶା କାହିଁକି ? ଏତେ ରଞ୍ଜନ କ'ଣ ସେମାନେ ପରକୁ ଆପଣାର କରି ପାରନ୍ତି ? ଗାଁ ଗହଳିରେ ଲୋକେ କହନ୍ତି, ସ୍ତ୍ରୀ ଜାତଟା ବଡ଼ ବେଇମାନୀ । ପାଖରେ ଦେଖିଲେ ପଣତରେ ବାନ୍ଧି ରଖନ୍ତି । ଗୁଡ଼ନ୍ତନି । କିନ୍ତୁ ସେ ବୁଝି ପାରେନି ତାର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କ'ଣ ? ସେ ଚେଷ୍ଟା କରେନି ଭିତରୁ ଫିଟି ଆସିବାକୁ । ମୋଠ ଉପରେ ତାର ସଂଯମ ଶକ୍ତି ସେ ଜାଣେନା । ଫିଟି ଆସିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ଅକ୍ଳେଶରେ ଫେରି ଆସି ପାରିବ ।

ସଂଯମ ଶକ୍ତି ଥିଲେ ହେଲ……।

ଆଜି କାମିନୀ ବାବୁ ସେତିକି ହରାଇ ବସିଛନ୍ତି । ବାର ବର୍ଷର ତପସ୍ୟା ଶୁକୁଆ ପୋଡ଼ାରେ ଗଲା ପରି ଆଜି ତାଙ୍କର ସବୁ ତପସ୍ୟା ଭାଙ୍ଗି ଚୁର ମାର ହୋଇ ଯାଇଛି । ଯେଉଁଥି ପାଇଁ କଲେଜରେ ସହପାଠୀ ତଥା ଗୁରୁଜନ ମାନଙ୍କ ଠାରୁ ପ୍ରଶଂସା ପାଉଥିଲେ ତାହା କ୍ଷଣିକ ଉତ୍ତେଜନାରେ ଶେଷ । ଯଦି ପ୍ରଶଂସା ସେମାନେ କରନ୍ତି ତାହାହେଲେ ସେ ନିଜେ ପ୍ରଶଂସାର ପାତ୍ର ନୁହନ୍ତି ।

ଗୁପ୍ତ ଘରର ସମସ୍ତ ରାସ୍ତାକୁ ତାଙ୍କର ଅଜାଣତରେ ଅତିକ୍ରମ କରି ଉର୍ମିଳାର ରହିବା ଘର ସାମନା ପହଞ୍ଚିଲେ । କାମ ଜ୍ୱାଳାରେ ଆଶକ୍ତ ହୋଇ ଦେହରୁ ଘର୍ମ ବିନ୍ଦୁ ନିର୍ଗତ ହେଉଛି । ଶତ କନ୍ଦର୍ପର କାମ ବାଣ ଦେହ ସାରା । ଥରିଲା ଥରିଲା ଗଳାରେ ଥରେ ଡାକି ଦେଇ କବାଟରେ ହାତ ଦେଲେ । ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ କବାଟ

ଖୋଲି ଉର୍ମିଳା ଅଭିବାଦନ ଜଣାଇଲା । ପ୍ରକୃତରେ ସେ କିଛି ବୁଝି ପାରିଲା ନାହିଁ । ଖାଲି ଭାବିବାକୁ ଲାଗିଲା-ଏ ଅସମୟରେ କାମିନୀ ବାବୁଙ୍କ ଆସିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ? ସେତେବେଳକୁ ଖଟିଆରେ ପଡ଼ି କାମିନୀ ବାବୁ କହିଲେ, ମୋର ଜୀବନ ରକ୍ଷା କର ଉର୍ମିଳା । ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସବ ହବି । ମୋର ବ୍ୟାକୁଳ ପ୍ରାଣକୁ ନ ବଞ୍ଚାଇଲେ·····

—କ'ଣ ହୋଇଛି ତୁମର ? ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପଚାରିଲା ଉର୍ମିଳା ।

—ଆହୁରି ବୁଝି ପାରନା ?

କଥାଟା ଉର୍ମିଳାକୁ ଅଛପା ରହିଲା ନ । ତାର ଦୀର୍ଘ ଦିନର ଆକାଂକ୍ଷା ଆଜି ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଯେଉଁ ଦିନକାଆ ଭାବନା ପ୍ରତିଦିନ ଆସି ତାର ବ୍ୟାକୁଳ ଯୌବନକୁ କ୍ଷୀଣ କରି ଦେଉଥିଲା······ତାହା ଆଜି ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ତାହା ନିଜ ଚେଷ୍ଟାରେ ନୁହଁ, ଯାହାକୁ ସେ ଜପା ମାଳି କରିଥିଲା ତାଙ୍କରି ଚେଷ୍ଟାରେ । ଭାବନା ଅଟକି ଗଲା । କାମ ଜ୍ୱାଳାରେ ଆଶକ୍ତ ହୋଇ କହିଲା, କାମିନୀ ବାବୁ ! ମୁଁ ଭାବି ନ ଥିଲି ଆପଣ ମୋତେ ଏତେ ଭଲ ପାଆନ୍ତି ବୋଲି । ଏ ଦେହ ଉପରେ ମୋର ଅଧିକାରନାହିଁ । ତୁମେ ଯାହା କରିବାକୁ ଚାହଁ ସେଥିରେ ମୁଁ କିଛି ଆପତ୍ତି କରିବି ନ ।

କଥା ଶୁଣି କାମିନୀ ବାବୁଙ୍କ ଦେହରେ ଆଉ ସାହସ ନ ଥିଲା । ନିଜ ଓଠ ଉପରକୁ ଆଉଜାଇ ଆଙ୍କି ଦେଲେ ଅଗଣିତ ଚୁମ୍ବନ । ତାପରେ···ଘଟଣା ସେହି ନିର୍ଜନ ଗୃହ କେବଳ ହିଁ ଜାଣେ ।

ଝିଅ ଚାଲି ଯିବା ଠାରୁ ଗପ୍ପୁ ବାହାଦୁର ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁ ନିଜର ଖାଇବା ପିଇବା ପ୍ରଭୃତି ପାଇଁ ନଜର ଦେଉ ନାହାନ୍ତି । କେଉଁ ଦିନ ବାରଟାରେ ଖାଇଲେ ତା ପର ଦିନ ଆସି ତିନିଟା ବାଜୁଛି । କେଉଁଥିରେ ସଜାଗ ନାହିଁ । ଇଟା ଚୂନର ଦରଟା ଖାଲି ତାଙ୍କୁ ଦେଖାଉ କରି ଠିଆ ହୋଇଛି । ଆଉ ଡକାୟତ ମାନେ ଖାଲି ସେହି ନିର୍ଜୀବ ଘରଟାକୁ ଲୁଟି ସବୁ ଅପହରଣ କରି ନେଇଛନ୍ତି । ଏ ସବୁ ଭାବି ଆଖିରୁ ଲୁହ ଗଡ଼ାନ୍ତି ସେ ।

ସେଦିନ । ହାତରେ କଣାଏ କଉଡ଼ି ସୁଦ୍ଧା ନାହିଁ । ଘରେ ଚୁଲି ଜଳିନି ଏ ଯାଏଁ । ପୁଝାରୀ ବାସନ ଫାସନ ମାଜି ଅଗଣା ବାରଣ୍ଡାରେ ବସିଛି । ଚାଲି ଯାଆନ୍ତାଣି କେବେଠୁଁ । ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କର ଅନ୍ନରେ ସକୁଟୁମ୍ବ ପୋଷି ଆଣିଥିଲି ସେ । ଯିଏ ଯାହାର ଖାଇଛି ତାକୁ ପାଶୋରିବା କଷ୍ଟ କର । ତେଣୁ ଦରମା ନ ମିଳିଲେ ବି ପେଟକୁ ଗଣ୍ଡିଏ ଖାଇ ତାଙ୍କର ସେବା କରିବାରେ ତ୍ରୁଟି କରୁନି । ଗପ୍ପୁ ବାହାଦୁର ପୁଝାରୀକୁ ଡାକି କହିଲେ, ନେଇ ଚାରିଅଣା ପଇସା ନେଇ କିଛି ଖାଇଦେ । ମୁଁ ଆସିଲା ବେଳକୁ ସନ୍ଧ୍ୟା ହେବ । ପୁଝାରୀ କ'ଣ କହିବ କୁ ଯାଇ କହି ପାରିଲା ନାହିଁ । ଦୁଇ ଆଖିରୁ ଦୁଇ ଟୋପା ଲୁହ ଗଡ଼ାଇ ଗପ୍ପୁ ବାହାଦୁରଙ୍କ ହାତରୁ ଚାରିଅଣା ପଇସା ନେଇ ଅପଲକ ନୟନରେ ତାଙ୍କୁ

ଚାହିଁ ରହିଲା । ରାୟ ବାହାଦୁର ବାବୁ ଚାଲି ଗଲେ । ସେତେ-
ବେଳକୁ ପୁଝାରୀ ରହୁଥାଏ ଡାକି ଦେଇ ସେହି ଚାରିଅଣା ପଇସା
ପୁନରପି ଦେଇଦେବ । କ୍ୟାଲେ ବାବୁଙ୍କ ଖର୍ଚ୍ଚକୁ ଆଜି ପକେଟରେ
ନ ଥିବ । ଡାକି ପାରିଲା ନାହିଁ । ପଛରୁ ଡାକିଲେ କାଟଲ
ଅଶୁଭ ହେବ ।

ସନ୍ଧ୍ୟା ହେଲା । ପାର୍ବତୀ ହୋଟେଲରୁ ଚା ଖାଇ ସାର ଉଠି
ଠିଆ ହେଲେ । 'ଦିନ ସାରା' ପେଟରେ କିଛି ପଡ଼ି ନ ଥିଲା । ଖାଇ
ସାରିଲା ପରେ କ୍ଳାନ୍ତି ଅନୁଭବ କଲେ ବି ମନଟା ଟିକିଏ ସତେଜ
ଥିଲା ପରି ମନେ ହେଉଥିଲା । ପକେଟରେ ପାଞ୍ଚଶ ଟଙ୍କା । ଘର
ବନ୍ଧକ ଦେଇ ସେଇ ଗାଁ ବାସିନ୍ଦା ସୁଭ୍ରମନ୍ୟୁ ବାବୁଙ୍କ ଠାରୁ ଆଣି-
ଛନ୍ତି । ହୋଟେଲ ମାଲିକକୁ ପଇସା ଦେଇ ସାର ରାୟ ବାହାଦୁର
ଷ୍କାଭି ସିଧା ଚାଲିଲେ ଘର ମୁହେଁ ।

ଘର ନିକଟରୁ ନିକଟତର ହେଲା । ଦେଖିଲେ, ତାଙ୍କ ବାହାର
ପିଣ୍ଡି କରରେ ଜନ ସମାଗମ ହୋଇଛନ୍ତି । କଥାଟା କିଛି ଠଉ-
ରେଇଁ ପାରିଲେ ନାହିଁ । ଠଉରେଇବା ପାଇଁ ଆଗ୍ରହାନ୍ୱିତ ହୋଇ
ସେ ଦ୍ରୁତେ ଚାଲିଲେ ।

ଜଣେ ସାପୁଆ । ପାଟିରେ ଖଣ୍ଡିଏ ସାପଖେଳା ବଂଶୀ ।
ସମୟେ ସମୟେ ବଂଶୀଟା ସପ୍ତ ସ୍ୱରରେ ବଜାଇ ଦେଉଛି । ସମ୍ମୁ-
ଖରେ ଗୋଟିଏ ଅସାଧାରଣ ସାପ । ଫଣା ଟେକି ତାର ଆଡ଼େ
ମୁହିଁ କରି ଅଛି । ବେଳେ ବେଳେ ଚୋଟଟି ଦେଇ ପୁଣି ଫଣାଟେକି
ଉଠୁଛି । କିଛି ସମୟ ସାପଟି ଖେଳିଲା । ପୁଣି ସେଇଟିକୁ ପେଡ଼ି
ଭିତରେ ରଖି ଦେଇ ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ସାପ ବାହାର କଲା ।
ବାପରେ ବାପ । କି ଭୟଙ୍କର ସାପ ? ହାତୀ ଗୋଡ଼ ପରି
ମୋଟା । ଅଥଚ ସାପୁଆ ତାକୁ ଟିକିଏ ଖାତିର କରୁନି ।

ବାହାରକୁ ଆଣି ଅଜଗର ବୋଲି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଚାଇ ଦେଲା । ସାପୁଆଠାରୁ ଅଜଗର ନା ଶୁଣି ଲୋକେ ଚମତ୍କୃତ ହୋଇଗଲେ । ପୂର୍ବସ୍ଥିତ ସ୍ଥାନ ମାନଙ୍କରୁ ଟିକିଏ ଟିକିଏ ଘୁଞ୍ଚି ଯାଇ ସାପଙ୍କୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କଲେ ।

ସାପୁଆ ପାଖରେ ଆହୁରି ଅନେକ ସାପ । କଳା ନାଗ, ମଣି ନାଗ, ମଲ୍ଲୀ ନାଗ ଏମିତି କେତେ କ'ଣ । ଗୋଟିଏ ପରେ ଗୋଟିଏ ବାହାର କରି ଖେଳାଇବାକୁ ଲାଗିଲା । ଖେଳ ସରିବା ଉତ୍ତାରେ ସାପୁଆ ଉଠି କହିଲା, ଦେଖ ଆପଣମାନେ । ଏସବୁ ଦେଖିଲେ । ଯେ ପଇସା ନ ଦେଇ ଯିବ ଖଟିରେ ସାପ ସ୍ବପ୍ନ ଦେଖିବ । ରାତିରେ ସାପ ତା ନିକଟକୁ ଯିବ । ତେଣୁ ଯାହାଠାରେ ପଇସା ଅଛି ଦଅଣା ଚାରଣା ଯେଝାଏ ଦେଇ ଯାଆନ୍ତୁ । ନଚେତ୍ ସାପଠାରେ ଋଣୀ ହୋଇ ରହିବେ ।

ସାପୁଆ କହି ଦେଇ ଠିଆ ହେଲା । ଲୋକେ ପକେଟରୁ ବାହାର କରି ପଇସା ଫୋପାଡ଼ିବାରେ ଲାଗିଲେ । ଅଣି ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଆଠଣୀ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେଲେ । ରାୟ ବାହାଦୁର ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁ ପଇସା ବାହାର କରିବାପାଇଁ ପକେଟରେ ହାତ ପୁରାଇଲେ । ପରକ୍ଷଣରେ ପୋଲିସ ପୋଲିସ ବୋଲି ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲେ । ସାପୁଆ ନିକଟରୁ ମୁହଁ ଫେରାଇ ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କୁହିଁ ଦେଖିବାକୁ ଲାଗିଲେ । କେହି କେଉଁଠି ଚାଲି ଯାଉଥିଲେ ନାହିଁ । ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ ପୋଲିସ ପହଞ୍ଚି ଆସିଲେ । କେହି କୁଆଡ଼େ ନ ଯିବାକୁ ଆଦେଶ ଦେଲେ । କିଛିକ୍ଷଣ ଗଲା ପରେ ପୋଲିସ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ମିଃ ଗଡ଼ନାୟକ ଏବଂ ଅତିରିକ୍ତ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ । ସମସ୍ତଙ୍କ ପକେଟ ତଦାରଖ କଲେ । କିନ୍ତୁ କାହାର ଠାରୁ କିଛି ପାଇଲେନି । ମିଃ ଗଡ଼ନାୟକ ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ

ଭଙ୍ଗୀରେ ଗସ୍ପୁ ବାହାଦୁର ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ପଚାରିଲେ, ଆପଣଙ୍କ ପକେଟରେ କେତେ ଟଙ୍କା ଥିଲା ? ପୋଲିସ ସାହେବଙ୍କ ପ୍ରଶ୍ନରେ ଗପ୍ପୁ ବାହାଦୁର କହିଲେ 'ପାଞ୍ଚଶ ।' କହି ସାରି ପକେଟଟାକୁ ଦେଖାଇ ଦେଲେ । ତାପରେ ପକେଟରେ ହାତ ପୁରାଇ ପୁରାଇ କହିଲେ, ଦେଖନ୍ତୁ ଆଜ୍ଞା । ପକେଟ ନ କାଟି ସେ ଯେ କମିତି ନେଇ ଯାଇଛି, ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗେ । ପକେଟରୁ ହାତ ବାହାର କରି ଦେଖିଲେ ଖଣ୍ଡିଏ ଚିଠି । ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ ହୋଇ ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟଙ୍କ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଇ ପଢ଼ିବାକୁ କହିଲେ । ଗଡ଼ନାୟକ ବାବୁ ଚିଠିଟି ଖୋଲି ପଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଲେଖାଥିଲା—

ପୁଷ୍ପିପଡ ଗପ୍ପୁ ବାହାଦୁର !

ପୂର୍ବ ପୂର୍ବରୁ କେତେ ଚିଠି ପାଇଛନ୍ତି । ସେ ଚିଠି ମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଏ ବି ଖଣ୍ଡିଏ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବାର କିଛି କାରଣ ନାହିଁ ।

ଆପଣଙ୍କ ପକେଟରେ ବହୁତ ଟଙ୍କା ଥିବା ଅନୁମାନ କରି ଆପଣଙ୍କ ପିଛା ଧରିଥିଲୁ । କିନ୍ତୁ ଦୁଃଖର କଥା ଆପଣଙ୍କ ପକେଟରୁ ମୋଟେ ଚାରିଶ ଅଠାବନଟି ଟଙ୍କା ଛ ଅଣା ପାଇଲୁ । ତାହା ଆମର ଗୋଟିଏ ଦିନର ଖୋରାକି ହେବ କି ନାହିଁ ସନ୍ଦେହ ।

ସାପୁଆର କଥା ଅନୁଯାୟୀ ଆପଣ ରାତିରେ ସାପକୁ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବେନି । କାରଣ ଆମ ତରଫରୁ ସାପୁଆ କେଳାକୁ ଟଙ୍କାଟିଏ ଦେଇ ଦେଇଛୁ । ସେଥିଯୋଗୁ ଭୟ କରିବା କିଛି ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ ।

ସାପୁଆର ଖେଳ ଶେଷରେ ଆପଣ ଚିତ୍କାର କରିବେ ବୋଲି ଆମେ ବେଶ୍ ଅନୁମାନ କରିଥିଲୁ । ତା ସାଥେ ସାଥେ ପୋଲିସ ଆସିବେ ଘନ ଘନ ଚେକିଙ୍ଗ୍ ହେବ ଏ କଥା ବି ଜାଣୁ । କିନ୍ତୁ

ବିନା ଅପରାଧରେ କାହାକୁ ଜେଲ ହାଜତକୁ ନ ନେବା ପାଇଁ ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକ ଲେଖି ଜଣାଇଲୁ ।

ପୋଲିସର ବଳ କଳ କୌଶଳ ସବୁ ଜାଣି ସାରିଛୁ । ସେମାନଙ୍କୁ ଆମର ଟିକିଏ ବି ଭୟ ନାହିଁ । ଆପଣ ସେମାନଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ ନେଇ କିଛି ଲାଭ ପାଇବେନି । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଜଣେ ଆମର ବନ୍ଦୀ ଘରେ । ତାଙ୍କ ସହିତ ମିଃ ଗଡ଼ନାୟକଙ୍କୁ ମିଶାଇବାର ଆମର ଲକ୍ଷ । ଏ ଭିତରେ ଅଧର ବାବୁଙ୍କ ଅବସ୍ଥା ସେ ବି ଦେଖିବେ ।

ପରିଶେଷରେ ଲେଖି ଜଣାଉଛୁ ଯେ ଆପଣଙ୍କ ଝିଅ ଉର୍ମି ଖୁବ୍ ସୁବିଧାରେ ଅଛି । ଆଗଠାରୁ ଖୁବ୍ ସୁସ୍ଥରେ ଅଛି । ତାପାଇଁ ଆପଣ ଚିନ୍ତିତ ହେବେନି । ଚିନ୍ତିତ ହେଲେ ବି ତାକୁ ପାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ହେଉ ରହିଲୁ ।

ଆପଣଙ୍କର ଶୁଭାକାଂକ୍ଷୀ

ଚିଠିଟି ପଢ଼ିସାରି ପୋଲିସ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱିତ ହୋଇ ଥରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି ନିକ୍ଷେପ କଲେ । ତାପରେ କହିଲେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଚକ୍ଷୁ ଆଗରେ ସେ କିପରି ଏ କାମ ହାସଲ କରି ପାରିଲା ଭାବିଲେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗେ । ପୁଣି ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ଥରେ ଦୃଷ୍ଟି ନିକ୍ଷେପ କଲେ । ଚାରିଆଡେ ଥରେ ଆଖି ବୁଲାଇ ନେଇ ନେଇ ପଚାରିଲେ, ଏ ଭିତରେ କିଏ କେଉଁଆଡେ ଯିବାର ଦେଖିଛ କି ? ସମସ୍ତେ ଭୟ ବିହ୍ୱଳିତ ହୋଇ କିଏ କେଉଁଆଡେ ନ ଯିବା କଥା କହିଲେ । ତାପରେ ଯେ ଯାହାର ଗନ୍ତବ୍ୟ ପଥରେ ଅଗ୍ରସର ହେଲେ ।

କାର୍ ଭିତରକୁ ପଶି ଆସିଲେ ପୋଲିସ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ମିଃ ଗଡ଼ନାୟକ ଏବଂ ଅତିରିକ୍ତ ପୋଲିସ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ।

ସେ ଦିନ । ଗ୍ରେଣ୍ଡ ହୋଟେଲରେ ଚା ଖାଇ ସାର ମିः ଗଡ଼ନାୟକ କହିଲେ, ଏ ଚିଠିଟି ପଢ଼ିଲେ ଡକାୟତ ମାନଙ୍କ କୌଣସି ଭାବ ଭଙ୍ଗି କିମ୍ବା ଡକାୟତିର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କିଛି ଜଣା ପଡୁନି । ଦେଖୁ ଦେଖୁ ସାତ ଆଠ ମାସ ହେଇଗଲା । କିନ୍ତୁ ପୋଲିସ ତାର କୌଣସି ତଥ୍ୟ ଆବିଷ୍କାର କରି ପାରିଲାନି ବୋଲି ଲୋକଙ୍କ ମୁହଁରେ ତୀବ୍ର ସମାଲୋଚନା ଚାଲିଛି । ପୋଲିସ ଆଗରେ ଡକାୟତ ମାନଙ୍କର ବିଜୟ ହୋଇଛି ବୋଲି ଲୋକେ ଆତଙ୍କିତ ହେଉଛନ୍ତି । କି ଉପାୟରେ ଯେ ସେମାନେ ଧରା ପଡ଼ିବେ ଏ ବଡ଼ ଭାବିବାର ବିଷୟ ।

ଠିକ ଏ ନୀରବ ଭିତ୍ତି ଅତିରିକ୍ତ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ କହିଲେ, ଏ ଚିଠିରୁ ମୁଁ ଅନୁମାନ କରୁଛି ଯେ ଡକାୟତ ମାନେ ରାୟବାହାଦୁରଙ୍କ ଝିଅ ଉପରେ କୌଣସି ପୈଶାଚିକ ଇଚ୍ଛାପୂରଣର ଆଶା ନେଇ ତାକୁ ହରଣ କରି ନାହାନ୍ତି । ସେଥିରେ କୌଣସି ଗୂଢ଼ ରହସ୍ୟ ରହିଛି ବୋଲି ଅନୁମାନ କରାଯାଏ । ଦ୍ୱିତୀୟତଃ ଆମର ଇନସପେକ୍ଟର ଅଧର ବାବୁ ଆଉ ଜୀବନରେ ନ ଥିବା ବିଶ୍ୱାସ କରାଯାଏ । କାରଣ ଡକାୟତ ମାନଙ୍କ ଅନୁସନ୍ଧାନରେ ଯେଉଁ ଅଭିଯାନ ଚଲାଇ ଆଣିଲେ ସେଥିରେ ନିଶ୍ଚୟ କିଛି ଆବିଷ୍କାର କରି ହୋଇ ପାରିଥାନ୍ତା । ବଣ, ଜଙ୍ଗଲ, ପାହାଡ଼, ଏପରିକି ଶହ ଶହ ଘର ଶୁଣ୍ଡିକୁ ଖାନ ତଲାସ କରି ଡକାୟତ ମାନଙ୍କର ଡକାୟତି ଜିନିଷ ପାଇ ପାରି ନାହାନ୍ତି । ମୁଁ ଭାବୁଛି ଅଧର ବାବୁଙ୍କୁ ମୃତ ଅବସ୍ଥାରେ କୌଣସି ଏକ ଖରସ୍ରୋତା ନଦୀରେ ଭସାଇ ଦିଆ ଯାଇଛି । ନଚେତ୍ ଅଧର ବାବୁ ନିଶ୍ଚୟ ଫେରି ଆସି ଯାଇପାରି ଥାନ୍ତେ । ପୋଲିସ ମହଲରେ ତାଙ୍କର ଚତୁରତା, ଡକାୟତ ମାନଙ୍କୁ ଧରିବାରେ ଅଭିଜ୍ଞତା, ଆଉ ନାନା ପ୍ରକାର ଭୀଷଣ ଭୀଷଣ

ବିପତ୍ତିରୁ ଖସିବାରେ ସେ ଅଦ୍ୱିତୀୟ । ପୋଲିସ ଚାକିରି କରି ସେ ଯେଉଁ ଅଦ୍ଭୁତ କୌଶଳ କାର୍ଯ୍ୟ ଦକ୍ଷ ଦେଖାଇ ପାରିଛନ୍ତି ସେଥିରେ ସେ ଡକାୟତ ମାନଙ୍କ ଚକ୍ଷୁରେ ଧୂଳି ଦେଇ ଫିଟିବାରେ କୌଣସି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ । ଦ୍ୱିତୀୟତଃ ଏହି ଅଞ୍ଚଳର ଲୋକମାନେ ସମସ୍ତେ ଗରିବ । ଦିନ ସାରା ଖଟି ଖଟି ମୁଠିଏ ପାଉଛନ୍ତି । ରାତି ହେଲେ ଯେ ଯାହାର କୁଡ଼ିଆରେ । ସେମିତି କିଛି ଗୁପ୍ତଘର ନାହିଁ ଯାହାଦ୍ୱାରା କି ସେମାନେ ଅଧର ବାବୁଙ୍କୁ ଲୁଚାଇ ରଖି ପାରିବେ । ଯଦି ଏମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଧର ବାବୁ ଧରା ହୋଇଥିବେ ତାହାହେଲେ ଏହି ମୂର୍ଖ ଜନତାଙ୍କ ଚକ୍ଷୁରେ ଧୂଳି ଦେବା ତାଙ୍କ ପକ୍ଷେ ସହଜ କଥା ହୋଇଥାନ୍ତା ।

ଅତିରିକ୍ତ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ମିଃ ପଟ୍ଟନାୟକ କହିଲେ, ମୁଁ ବି ଭାବୁଥିଲି ସେୟା । କିନ୍ତୁ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁଙ୍କ ଉପରେ ମୋର କାହିଁକି ସନ୍ଦେହ ହେଉଛି । ସେଦିନ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁଙ୍କ ପ୍ରଥମ ଦେଖାରେ ଆଉ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦେଖାରେ ଅବଶ୍ୟ କିଛି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଦେଖା ଯାଉଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଟ୍ୟୁନ ଦେଖିଲେ ପ୍ରାୟ ସମାନ ଶୁଣା ଯାଉଥିଲା । ତେଣୁ ମୁଁ ଭାବୁଛି ତାଙ୍କର କୋଠାକୁ ଘେରାଉ କରି ପୋଲିସ ପୁନରପି ଦେଖିବା କଥା । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରୁ ମୋର ଅନ୍ୟମତ ହୁଏ । ଏ ଯେଉଁ ବନ୍ୟା ହେଲା ସେଥିରେ ସେ ମୁଖ୍ୟ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ବନ୍ୟା ପାଣ୍ଠିକୁ ପଚିଶ ହଜାର ଟଙ୍କା ଦେଇଛନ୍ତି ବୋଲି ଖବର କାଗଜରେ ବାହାରି ଥିଲା । ବନ୍ୟା ସମୟରେ ସେ ଲୋକଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କର କମ୍ପାନୀ ଲୋକଙ୍କୁ ଧରି ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି ଏକ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ରେ ବାହାରି ଥିଲା । ସେଥିରେ ତାଙ୍କୁ ସନ୍ଦେହ କରିବା ଅବଶ୍ୟ ଯୁକ୍ତି ସଙ୍ଗତ ନୁହେଁ । ଅଥଚ.....

ଯଦି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବିରୋଧି ଭାବ ଆଚରଣ କରି ସେ ପ୍ରତିହିଂସା ନେବା ପାଇଁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ବଦ୍ଧ ହୋଇଥିବେ ସେଥିରେ ଏହା ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରେ । ପୁଣି ଭାବନା ହୁଏ ଯଦି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବିରୋଧରେ ପ୍ରତିହିଂସା ନେବା ପାଇ ଏହା କରା ଯାଇଥାଏ ତାହାହେଲେ ପୋଲିସ ଇନସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧର ବାବୁଙ୍କୁ ନେବାରେ କୌଣସି କାରଣ ନ ଥିଲା ।

ଅତିରିକ୍ତ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟଙ୍କ କଥାକୁ ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରଖି ମିଃ ଗଡ଼ନାୟକ କହିଲେ, ଔଷଧ ବାଧାରେ ରୋଗୀ ତାଛିଆ କାମୁଡ଼େ । ତେଣୁ ପୋଲିସ ତାଙ୍କର କାମରେ ବାଧା ଦେଉଛି ବୋଲି···ଏମିତି କିଛି ହୋଇ ଥାଇପାରେ ।

ଅତିରିକ୍ତ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ କହିବାର ଆଉ କିଛି ନ ଥିଲା । ତେଣୁ ଉଠି ଠିଆ ହେଲେ । ଗଡ଼ନାୟକ ବାବୁ ବି ଠିଆ ହୋଇ ହାତ ଘଣ୍ଟାକୁ ଦେଖି କହିଲେ, 'ଲେଟ୍ ଅସ୍ ଗୋ ନାଉ ।'

ଉଭୟେ କାର ଭିତରକୁ ପଶି ଆସିଲେ ।

ରାୟ ବାହାଦୁର ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁଙ୍କ ଦେହ ଅସୁସ୍ଥ ଅଛି । ଝିଅ ଚୋର ହେବା ଦିନଠାରୁ ଆଜିକୁ ମିଶାଇ ତିନିଦିନ ହୋଇ ଗଲାଣି । ପେଟରେ ତିନିଦିନ ହେଲା ଭାତ ପଡ଼ିନି । ଔଷଧ ଖାଇବାକୁ ପଇସାଟିଏ ବି ନାହିଁ । ସାଗୁଦାନା ଦୁଇ ଅଣାର ଆଣିବା ପାଇଁ ବି ପକେଟ୍ ଖାଲି । ଯାହାଥିଲା ସବୁ ଶେଷ । ପୂଝାରି ବୁଢ଼ା ଆଖିରୁ ଲୋତକ ଝରାଇ ପାଣି ଟିକିଏ ଗରମ କରି କେତେବେଳେ ଦେଉଛି ତ କେତେବେଳେ ଗୋଡ଼ଟା ହାତଟା ମୋଡ଼ି ଦେଇ ଆଶ୍ୱାସନା ଦେଉଛି । ଅବସ୍ଥା ସଙ୍କଟାପନ୍ନ ହେଲେ ବି କୌଣସି ଚିକିତ୍ସାର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ହୋଇ ପାରିନି । ଛୁଙ୍କ ଦୁଇ ଗୁରୁଠା ହେଲେ ଯା ଘରକୁ ଡାକ୍ତରଙ୍କ ଆଗମନ ହେଉଥିଲା ଆଜି

ସଙ୍କଟାପନ୍ନ ଅବସ୍ଥାରେ ବ ସାଧାରଣ ବୈଦ୍ୟର ଆଗମନ ହୋଇ ପାରୁନ। ଏହା ଠାରୁ ଆଉ କ'ଣ ଅଧିକ ଦୁଃଖ ଥାଇପାରେ ?

ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ଭାବନା ମସ୍ତିଷ୍କରେ ଥାଇ ସୁରେନ୍ଦ୍ରକୁ ପଚାରିଲେ, ତୁମେ ଚିଠି କମିତ ଦେଲ ସୁରେନ୍ଦ୍ର ? ସୁରେନ୍ଦ୍ର ଆମୂଳଚୂଳ ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ଚିଠି ଦେବା କଥା କହିଲା। ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ଦୀର୍ଘ ନିଶ୍ୱାସଟି ମାରି କହିଲେ, ବେଶ୍ କଲ। ଖାଇବାକୁ ନ ପାଇ ମୂଷା ମାଛି ପରି ମରୁ। ଠିକ୍ ମୋର ମା ଆଉ ସ୍ତ୍ରୀ ମଲପରି ସେ ବ ମରୁ। ଆହାଃ•••ମୂଳ ମୂଳକା• ପାଣି ଟୋପାଏ ବ ଦେଇ ପାରିଲ ନାହିଁ। ସେଥିଯୋଗୁଁ ସିନା ଚାକିରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ତାରି ନିକଟକୁ ଯାଇଥିଲ।

ସୁରେନ୍ଦ୍ର ଟିକିଏ ବ୍ୟଗ୍ର ହୋଇ କହିଲା, ସାନ ବାବୁ ଆମ ଗୁପ୍ତ ଘର ଦେଖି ପାରି ନାହାନ୍ତି ଆଜ୍ଞା। ସେ ଚାଲିଗଲା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ତାଙ୍କ ଉପରେ ଖୁବ୍ ନଜର ରଖିଥିଲି। ଯାହାହେଉ ଚଞ୍ଚଳ କଲେଜ ଖୋଲିଯିବାରୁ ଭଲ ହେଲା। କିନ୍ତୁ••• ମୁଁ ଆଜି ଖାଇବାକୁ ନେଇ ଯାଇ ଦେଖିଲି ସାନ ବାବୁଙ୍କ ନାଁ'ଟା ଭୂମି ଉପରେ ଉମି ଲେଖିବାରେ ଲାଗିଛି। ମୁଁ ପ୍ରଥମେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲି। କିନ୍ତୁ ପଚାରିବାରୁ ସେ କହିଲା,

କାମିନୀ କାନ୍ତ କିଏ ମୁଁ ଜାଣେନି। ଯାହା ମନକୁ ଆସିଲା ମୁଁ ତାହା ଲେଖିଲି। ସେଥିରେ କାହାର ଯାଏ ଆସେ କେତେ। ତା' କଥା ଶୁଣି ମତେ ହସ ମାଡ଼ିଲା, ମୁଁ ହସି ହସି ଚାଲି ଆସିଲି।

ସୁରେନ୍ଦ୍ରର କଥାରେ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ।

ତେବେ···ତା ନା’ ଜମି ଜାଣିଲା କିପରି ? ଏଥିରେ କିଛି ସନ୍ଦେହ ଜନକ ତଥ୍ୟ ଅଛି ?? ସତେ କ’ଣ କାମିନୀ ତାଙ୍କର ଗୁପ୍ତ ଘରକୁ ଦେଖିପାରି ଜମିକୁ ତାର ପରିଚୟ ଦେଇଛି ? ସମ୍ମୁଖରେ ବିରାଟ ପ୍ରଶ୍ନ ।

ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ଯାଇ ସୁରେନ୍ଦ୍ର କ’ଣ କହିବାକୁ ଯାଉଥିଲା । ଭୁଲି ଗଲା । ବାହାର ଗେଟରୁ ଆସି ବୁଲାଇ ଆଣି ପୋଲିସ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟଙ୍କ କାର ଆସିବା କଥା କହିଲା ।

ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ସୁରେନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ବିଦାୟ ଦେଇ ଆଗନ୍ତୁକ ଭଦ୍ର ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଆଡ଼େ ଅନାଇ ରହିଲେ ।

ପୋଲିସ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ମିଃ ଗଡ଼ନାୟକ କହିଲେ, ସେଦିନ ଆପଣଙ୍କ କମ୍ପାନୀ ଭିତରେ ଡକାୟତମାନେ ଗୁପ୍ତ ଭାବେ ରହି-ଥିଲେ । ଏପରିକି ଆପଣ ପଞ୍ଜାବୀ ଯୁବକଟିକୁ ଦେଖା କରିଥିଲେ ବୋଲି ସେ ଦିନ କହୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ···ଆପଣ ଆମ ପୋଲିସ ଇନସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧର ବାବୁଙ୍କୁ ସେ ଦିନ ଦେଖି ଥିଲେ କି ?

ମୋର ଭଲ ଭାବେ ମନେ ହୁଏନି । ଠିକ୍ ଏ ମନେ ପକାଇବା ଭଙ୍ଗିରେ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ କହିଲେ ।

—ଆଚ୍ଛା ଆପଣ ଆମକୁ କମ୍ପାନୀ ଏବଂ ଆପଣଙ୍କ ଘର ଦେଖାଇ ପାରିବେ କି ?

ବିସ୍ମୟ ବଦନରେ ପୋଲିସ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟଙ୍କ କଥାକୁ ସମ-ର୍ଥନ କରି ଉଠି ଠିଆ ହେଲେ ସେ । ତାପରେ ଚାଲିଲେ ଗୃହାଭି-ମୁଖେ । ଉପର ମହଲରୁ ମଝି କୋଠାକୁ ଆସୁ ଆସୁ ଗୋଟିଏ ସାଧାରଣ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଶବ୍ଦ ଆସି କାନରେ ବାଜିଲା । ଶବ୍ଦ ଶୁଣିବା ମାତ୍ରେ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ଚମକି ଉଠିଲେ । ଆଚ୍ଛା···ଡକାୟତ ମାନଙ୍କୁ ଏ ଯାଏଁ ଧରି ପାରି ନାହାନ୍ତି ବୋଲି ଶୁଣିଲେ ; ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ

ଲଟେ । ମନ୍ତ୍ରି କୋଠାକୁ ଆସି ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ମିଃ ଗଡ଼ନାୟକ କହିଲେ, ଏହି କୋଠାରେ ଯେଉଁ ଶବ୍ଦ ହେଉଥିଲା, ତାହା କେଉଁଠି । ଆପଣଙ୍କ ଘରେ କ'ଣ ଲିଫ୍‌ଟ ଅଛି ?

ଶବ୍ଦ ? କେଉଁଠି ? ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଭଙ୍ଗିରେ କହିଲେ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ।

ମିଃ ଗଡ଼ନାୟକ ଥରେ ଗୃହଆଡ଼େ ସତର୍କ ଦୃଷ୍ଟି ନିକ୍ଷେପ କଲେ । କିନ୍ତୁ କେଉଁଠି କିଛି ନ ଦେଖି ପାରି ତଳ କୋଠାକୁ ଯିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ । ସେତେବେଳେ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁଙ୍କ ଆନନ୍ଦ କହିଲେ ନ ସରେ ।

ତାଙ୍କର ବିଶେଷ ଭୟ ଥିଲା—ଯଦି ତାଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତିରେ ସୁରେନ୍ଦ୍ର ଗୁପ୍ତ ଘରୁ ବାହାରେ ତାହାହେଲେ ସବୁ ଧରା ପଡ଼ିବ । କିନ୍ତୁ ମିଃ ଗଡ଼ନାୟକଙ୍କ ତଳ କୋଠାକୁ ଯିବାର ଆଭାସ ପାଇ ସମସ୍ତ ଭୟ ଦୂରୀଭୂତ ହେଲା ।

ତା'ପର ଦିନ । ସନ୍ଧ୍ୟା ଗୃଟାକୁ ଆଉ ଦଶ ମିନିଟ୍ ବାକି । ପୋଲିସ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ମିଃ ଗଡ଼ନାୟକ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧି, ଚା ଖାଇ ସିଗାରେଟ୍‌ରେ ନିଆଁ ଧରାଇଲେ । ତାପରେ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ କ'ଣ କହିବାକୁ ଯାଉଥିଲେ, ଦେଖିଲେ ତାଙ୍କ ଦୁଆର ମୁହଁରେ ଖଣ୍ଡିଏ କାର ଆସି ଠିଆ ହେଲା । କାର ଭିତରୁ ଯୁବକଟିଏ ବାହାରି ପୋଲିସ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟଙ୍କୁ ସେଲ୍ୟୁଟ ଦେଇ କହିଲେ, ଆପଣଙ୍କ ନିକଟକୁ କମ୍ପାନୀ ମାଲିକ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ଚିଠି ଦେଇ ମୋତେ ପଠାଇଛନ୍ତି । ଯୁବକଟି ହାତରୁ ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକ ଆଣି ପଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଲେଖାଥିଲା—

ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ସାହେବ,

କାଲି ଆପଣ ଯିବା ପରେ ଡକାୟତମାନଙ୍କ ଆଡ୍ଡାସ୍ଥଳ ବିଷୟରେ ସନ୍ଧାନ ପାଇଲି । ଆପଣ ଡକାୟତମାନଙ୍କୁ ଧରିବା ପାଇଁ ଯେମିତ ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇଛନ୍ତି, ତାହା କାଲି ମୁଁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲି । ଆହୁରି ଖବର ପାଇଲି ଯେ ମିଃ ଅଧରଙ୍କୁ ଡକାୟତ ମାନେ ବାନ୍ଧି ଗୋଟିଏ ପାହାଡ଼ର ଗୁମ୍ଫା ଭିତରେ ରଖିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଆପଣ ଚଞ୍ଚଳ ଆସିଲେ ଏଠାରୁ ସମସ୍ତେ ଯିବାବୋଲି ମନେ କରେ । ଚଞ୍ଚଳ ଯେପରି ଆସନ୍ତି ।

। ଇତି ।

ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ

ପୋଲିସ ଅଫିସକୁ ଫୋନ କରିଦେଇ ମିଃ ଗଡ଼ନାୟକ ଯିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଘରୁ ବାହାରି ପଡ଼ିଲେ । ଦୁର୍ଯୋଗକୁ ସେ ଦିନ ତାଙ୍କ କାର ଷ୍ଟାର୍ଟ ହୋଇ ପାରିଲା ନାହିଁ । ମିଃ ଗଡ଼ନାୟକ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁଙ୍କ କାରରେ ବସି କାର ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ । କାର ଖଣ୍ଡିକ କମ୍ପାନୀ ଅଭିମୁଖେ ଗଡ଼ି ଚାଲିଲା ।

ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁଙ୍କ କମ୍ପାନୀ ଆଗରେ ପୋଲିସ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ମିଃ ଗଡ଼ନାୟକ କାର ଭିତରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସି ଘର ଭିତରେ ପଶି ପଚାରିଲେ,

ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ କେଉଁଠି ଅଛନ୍ତି ?

ମନ୍ତ୍ରି କୋଠାରେ ଅଛନ୍ତି କହି ଯୁବକଟି ଆଗେ ଆଗେ ଚାଲିବାକୁ ଲାଗିଲା । ତାଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ପୋଲିସ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ । ମନ୍ତ୍ରି କୋଠାରେ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ କ'ଣ କହିବାକୁ ଯାଉଥିଲେ ପଛୁ ପଛୁ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ଯୁବକ ଆସି ତାଙ୍କ ହାତ

ଦୁଇଟାକୁ ଝାଣି ଧରିଲା । ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଯୁବକଟି ଆସି ପକେଟରୁ ରିଭଲଭରଟା ଛଡ଼ାଇ ନେଇ କହିଲା,

ବେଶ୍...ହାତ ଛାଡ଼ିଦେ ସୁରଥ ।

ହେଣ୍ଡସ୍ ଅପ୍ ପୋଲିସ ସାହେବ । ଆଉ ରକ୍ଷା ପାଇବାର ଅନ୍ୟ ଉପାୟ ନାହିଁ । ଯଦି ଆମ ଉପରେ ଚଢ଼ାଉ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି ତାହାହେଲେ ଗୁଳି କରି ମାରି ଦେବି । ତେବେ ଶୂନ୍ୟ ଚେଷ୍ଟା ନ କରି ସୁନା ପିଲା ପରି ଆଗକୁ ଚାଲନ୍ତୁ । ଇଏସ୍ । ହାତ ଦୁଇଟି ଉପରକୁ ଟେକି ରଖି ସୁରଥର ପଛେ ପଛେ ଚାଲନ୍ତୁ । ଡକାୟତ ସୁରେନ୍ଦ୍ରର କଥା ଅନୁଯାୟୀ ପୋଲିସ ସାହେବ ସୁରଥର ପଛେ ପଛେ ଚାଲିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ସେତେବେଳକୁ ମିଃ ଗଡ଼ନାୟକ ଗୋଟିଏ ନଆଁ ପିଣ୍ଡୁଳା ହୋଇ ସାରିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ କରିବାର କିଛି ଉପାୟ ନ ଥିଲା । ସୁରେନ୍ଦ୍ର ପଛରୁ କହିଲା,

ଆପଣ ରାଗିଲେ ବି ଆମର କିଛି କରି ପାରିବେ ନାହିଁ । ଆପଣଙ୍କ ସହକର୍ମୀ ଅଧର ବାବୁଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ପାଇବେ । ଆଉ ଆପଣ ଏଠାରେ ଆମର ପୋଷା କୁକୁର ପରି ରହିବେ । ମାଂସ ପଲଉ ଖାଇବାକୁ ବି ପାଇବେ । ଭୟ ପାଇବାର କିଛି କାରଣ ନାହିଁ । ଶୃଗାଳ ଛୁଆ ହୋଇ ସିଂହ ଛୁଆ ସଙ୍ଗରେ ପରିଚିତ ହେବାର ଫଳ ଆଜିଠାରୁ ଭୋଗ କରିବେ ।

ଦୟାକରି ମିନିଟିଏ ପାଇଁ ଠିଆ ହୋଇ ରହନ୍ତୁ ସେଠି ।

ଗୁପ୍ତ ଘରର ଦୁଆର ଖୋଲିବା ପାଇଁ ସୁରଥକୁ ଆଦେଶ ଦେଇ ସୁରେନ୍ଦ୍ର କହିଲା,

ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବାର କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ ପୋଲିସ ସାହେବ । ଏ ହେଉଛି ଆମର ଗୁପ୍ତ ଘର । ଯେଉଁ ଘର ଆପଣଙ୍କ ଜେଜେ ବାବାଙ୍କ ଅମଳରୁ କେହି ଦେଖି ନ ଥିବେ ।

କୁକୁର ପରି ପୋଷା ହୋଇ ଏହି ଅନ୍ଧାରୁଆ ଘରେ ଆଜୀବନ କଟାଇବେ । ଆପଣ ଜାଣନ୍ତି···ସିଂହ ଗୁଆର ପାଟିରେ ଶୃଗାଳ ପଡ଼ିଲେ କି ଫିଟିବାର ଉପାୟ ଥାଏ ? ତେଣୁ ବିନା ଆପତ୍ତିରେ ଏଥର ଆଗକୁ ଚାଲନ୍ତୁ ।

ମିଃ ଗଡ଼ନାୟକ ଗୁପ୍ତ ଘରର ଗୋଟିଏ ପାହାଚକୁ ଯାଇ ଦେଖିଲେ ଗୃହଟି ଗାଢ଼ ଅନ୍ଧାର । ମୁହଁକୁ ମୁହଁ ଦିଶୁନି । ସୁରେନ୍ଦ୍ର ପଛରୁ ଟର୍ଚ୍ଚ ଲାଇଟର ସୁଇଚ ଟିପି ଆଗକୁ ଯିବାକୁ ପୋଲିସ ସାହେବଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲା । ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ ସମ୍ମୁଖରେ ଯାଉଥିବା ସୁରଥଙ୍କୁ ଦେଖି ତାଙ୍କ ଉପରେ ଆକ୍ରମଣ କରିବାରେ ପରିକଳ୍ପନା କରୁଛନ୍ତି ହଠାତ୍ ପଡ଼ି ଗଲେ । ଆଉ ପାହାଚ ଗୁଡ଼ାକୁ ଶୟନ ଅବସ୍ଥାରେ ଅତିକ୍ରମ କରି ତଳ କୋଠାରେ ଉଠି ଠିଆ ହେଲେ । ସେତେବେଳକୁ କେତେକ ସ୍ଥାନରେ ଆଘାତ ହୋଇ ଯାଇ ଥାଏ । ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟଙ୍କ ଏ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ସୁରେନ୍ଦ୍ର ହୋ ହୋ ହୋଇ ହସି ଉଠିଲେ । ଅଧର ବାବୁ ଥିବା କୋଠରୀକୁ ଅଙ୍ଗୁଳି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରି କହିଲା, ଏଇ ଦେଖନ୍ତୁ, ଆପଣଙ୍କ ସହକର୍ମୀ ଗୃହ ସାରି କପରି ପଦ ଚାଳନା କରୁଛନ୍ତି । ଠିକ୍ ଏହି ପରି ଅନ୍ୟ ଏକ କୋଠରୀରେ ରହିବା ପାଇଁ ଆମେ ସବୁ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରି ଦେଇଛୁ । ତେଣୁ ଭାବିବା କିଛି ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ । କୋଠରୀ ଭିତରେ ପୋଲିସ ସାହେବଙ୍କୁ ପୂରାଇ ଦେଇ ଦୁଇ ବନ୍ଧୁ ସୁରେନ୍ଦ୍ର ଏବଂ ସୁରଥ ଗୁପ୍ତ ଘରୁ ଫେରିଲେ । ସେତେବେଳକୁ ରାତି ପ୍ରାୟ ସାଢ଼େ ଆଠଟା ।

ଆମ୍ଭର କାର୍ଯ୍ୟରେ ବାଧାଦେବାକୁ ଆଉ କେହି ସାହସ କରିବେ ନି । ଆଉ ଯେ ବେଶୀ ପରିମାଣରେ ଆମର ପିଚ୍ଛା ଧରିଥିଲା, ତାକୁ ଜବତ କରି ସାରିଛୁ । ମାନେ···ସେ ଆମର

ବନ୍ଦୀ ଘରେ । ଏଣିକି ଆମର ରାସ୍ତା ଖୋଲା । ପ୍ରକୃତରେ ଆପଣଙ୍କ ଠାରୁ କାଲିର ଘଟଣା ଶୁଣି ବହୁତ କିଛି ପ୍ରମାଦ ଗଣୁଥିଲି । କିନ୍ତୁ ନିର୍ବିଘ୍ନରେ କାର୍ଯ୍ୟଟା ସମାପ୍ତ ହେଲା । ସୁରେନ୍ଦ୍ର ଚୌକିରେ ବସୁ ବସୁ କହିଲା ।

ସୁରେନ୍ଦ୍ରର କଥା ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ କିଛି ବୁଝି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ସୁରେନ୍ଦ୍ରକୁ ପଚାରିଲେ, କେଉଁ କଥା ?

ସୁରଥକୁ ବସିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇ ସୁରେନ୍ଦ୍ର କହିଲା, ଆଜି ମିଃ ଗଡ଼ ନାୟକଙ୍କୁ ଆମର ବନ୍ଦୀ ଘରେ ପୁରାଇ କଣ୍ଟକ ମୟ ରାସ୍ତାକୁ ସଫା କରାଇ ଦେଇଛୁ ।

ମାନେ··?? ପୋଲିସ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ମିଷ୍ଟର ଗଡ ନାୟକ ଆମର ବନ୍ଦୀ ଘରେ ? ତାହା କିପରି କଲ ? ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପଚାରିଲେ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ।

ଆମର ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର ଦେଇ ପୋଲିସ ଯେ ନିର୍ବିଘ୍ନରେ ଗଡ କରି ପାରିବ, ତାହା କଦାପି ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରେ ନା ବରଂ ପୃଥିବୀରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ରଶ୍ମୀ ପତିତ ନ ହେବା ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରେ । ପ୍ରଥମେ ସୁରଥକୁ ପୋଲିସ ଅଫିସକୁ ପଠାଇଲି । ଅଫିସ ଇନ୍‌ଚାର୍ଯ୍ୟ ସେତେବେଳକୁ ଶୋଇ ଥାନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ସେଠି ବେହୋସ କରାଇ ଦେଇ ପୋଲିସ ପୋଷାକରେ ସୁରଥ ସେଠି ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଲା । ମୁଁ ଗଡ଼ ନାୟକ ଘରକୁ ଯାଇ ଦେଖିଲି ସେ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧି କେଉଁଠିକି ଯିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଥିଲେ । ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ ଆପଣ ଚିଠି ଲେଖି ଦେଲା ପରି ମୁଁ ଖଣ୍ଡେ ଚିଠି ଲେଖିଲି । ତାପରେ ସାହେବଙ୍କ ସହ ଦେଖା କରି ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକ ବଢ଼ାଇ ଦେଇ ଆପଣ ଡକାଇ ପଠାଇ ଛନ୍ତି ବୋଲି କହିଲି । ସେ ପୋଲିସ ଅଫିସକୁ ଫୋନ କରି କାରରେ ଆସି ବସିଲେ ।··ତାପରେ ଆମର ବନ୍ଦୀ

ଘରେ । ସେ ଯଦି ଫିଟି ଯିବେ ତାହାହେଲେ ଆମେ ସବୁ ଗୋଟି ଗୋଟି ହୋଇ ଧରା ପଡ଼ିବା । ତେଣୁ ଜୀବନର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମର ବନ୍ଦୀ ଘରେ ସେ ରହିଲେ ।

ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ସମସ୍ତ କଥା ମନ ଦେଇ ଶୁଣି ସାରି ଠୋ ଠୋ ହୋଇ ହସି ଉଠିଲେ । ତାପରେ କହିଲେ, ଧନ୍ୟ ସୁରେନ୍ଦ୍ର । ତୁମେ ଏତେ ଚଞ୍ଚଳ ଉପାୟ ଉଦ୍ଭାବନ କରି କାମ ହାସଲ କରି ପାରୁଛ, ସେଥି ଯୋଗୁଁ ମୁଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି । ଯାହା ହେଉ ଆମର ପ୍ରଧାନ ଶତ୍ରୁ ମି: ଗଡ଼ ନାୟକକୁ ବନ୍ଦୀ କରାଇ ଚତୁରତାର ପରିଚୟ ଦେଇ ପାରିଛ ।···ଅତିରିକ୍ତ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ଆସିଲେ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ସମ୍ଭାଳି ନେବି । ଏଣିକି ଆଉ କୌଣସି ଭୟ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ମିଷ୍ଟର ଗଡ଼ ନାୟକ ଆମକୁ ସନ୍ଦେହ କରୁଥିଲେ । ଥର ଥର କରି ଗୁରି ଚ଼ୁ ଥର ଆମର ଘର ଖାନ ତଲାସ ହୋଇ ସାରିଛି । ମୋର ଭୟ ହେଉ ଥିଲା·····

ଆଉ ଭୟ କରିବାର କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ ଆଜ୍ଞା । ଏଣିକି ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗ ଖୋଲା । ଅତିରିକ୍ତ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ଏଠାକୁ କାହିଁକି ଆସିବେ ? ସେ ଗଡ଼ ନାୟକଙ୍କ ଫୋନ ପାଇ ପାରି ନାହାନ୍ତି । କାରଣ ପୋଲିସ ଅଫିସରେ ଫୋନ ସୁରଥ ଶ୍ରିଭି କରିଛି । ଏପରିକି ଇନ୍‌ସ୍ପେକ୍ଟର ଅଫିସର ଏ କଥା ଜାଣି ପାରି ନାହାନ୍ତି । ତେଣୁ ସେ ଭୟ ମନରୁ ଦୁର କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ତା ପରେ ଦିନ କଥାଟା ଗୃହଆଡ଼େ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇ ଗଲା । ସବୁ ସ୍ଥାନରେ ଏଇ କଥା । ଲୋକେ ଭୟରେ ଥରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଖବର କାଗଜରେ ବି ବଡ଼ ବଡ଼ ଅକ୍ଷରରେ ବାହାରିଲା ପୋଲିସ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ମି: ଗଡ଼ ନାୟକ ଗତ କାଲି ହରଣ-ଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ବୋଲି । ନିମ୍ନ ଶ୍ରେଣୀ ଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଶ୍ରେଣୀ ଲୋକଙ୍କ

ଭିତରେ ବିସ୍ମୟର ଏକ ଛାୟା ଖେଳି ଗଲା । ଅତିରିକ୍ତ ସୁପରିଂ-ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ଭୟରେ ଥରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ତାଙ୍କର ବି ଦିନେ ନା ଦିନେ ଏହି ଦଶା ହେବ ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ଅଥଚ ପୋଲିସ ଚାକିରି କରୁଛନ୍ତି । ହଟିଗଲେ ଚଳିବନି । ଉପାୟ ଉଦ୍ଭାବନ କରିବାରେ ଲାଗିଲେ । ଶେଷକୁ କେତେକ ପୋଲିସ ଏବଂ ଚାରିଜଣ ଉଚ୍ଚ ପାହ୍ୟା ଅଫିସର ଅନ୍ୟ ଜିଲ୍ଲାରୁ ଅଣାଇ ବିଷ-ୟଟି ତଦାରଖ କରିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିଲେ ।

ଦିନ ପରେ ଦିନ ଗଡ଼ିବାରେ ଲାଗିଲା । ଏ ଭିତରେ ଚାରେଟି ମାସ ବିତି ଯାଇଛି । କାମିନୀ ବାବୁ ଆଜି ବି, ଏ,ର ଶେଷ ପରୀକ୍ଷା ଦେଇ କାଲିକୁ ଘରକୁ ଫିରିବେ । ମୋଟ ଉପରେ ଏ ଗଲା ଚାରିମାସ ତାଙ୍କୁ ଚାରି ବର୍ଷ ପରି ଲାଗିଛି । ପରୀକ୍ଷା ପାଇଁ ତାଙ୍କର ଖାତିର ନାହିଁ । ସେ ଜାଣନ୍ତି ଡିଷ୍ଟିଂସନ୍ ନ ହେଲେ ଅନ୍ତତଃ ହାୟାର ସେକେଣ୍ଡ ଡିଭିଜନ୍ ରହିବ । ଏ ଚାରି ମାସରେ ମୋଟ ଉପରେ ପଢ଼ା ହୋଇ ପାରିନି । ବହି ଖୋଲି ବସିଲେ ଉର୍ମି-ଳାର ଛବି ତାଙ୍କ ମୁହଁ ଆଗରେ । ସେଦିନର ଉର୍ମିଳାର ଦାନରେ ସେ ଯେମିତି ନିଜର ନିଜତ୍ୱ ହରାଇ ବସିଛନ୍ତି ।

ଘରକୁ ଆସି ଦୁଇଦିନ ହୋଇଗଲାଣି । ଉର୍ମି ସାଙ୍ଗରେ ମିଶିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ମଧ୍ୟ ମିଶି ପାରି ନାହାନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କ କଡ଼ା ନଜର ତାଙ୍କରି ଉପରେ । ଆଜି ଜିଦ୍ ଧରି ବସିଲେ ସେ । ଗତ ବାରଣ୍ଡାରେ ବି ଉର୍ମି ସାଙ୍ଗରେ ଭେଟିବେ ହିଁ ଭେଟିବେ । ନିଜେ ଆଣିଥିବା ବ୍ଲାଉଜ ଏବଂ ନାଇଲେନ୍ ଶାଢ଼ୀ ଯତ୍ନରେ ଧରି ବାରଣ୍ଡା ବାଟରେ ଗୁପ୍ତ ଗୃହାଭିମୁଖେ ଚାଲିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଘର ନିକଟକୁ ଯାଇ କବାଟ ଠିପିଲେ । ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ ଦୁଆର ଖୋଲି ଦେଖିଲେ ଉର୍ମିର ଦେହ ନିତାନ୍ତ ଦୁର୍ବଳ ଅଛି ।

ଏ କ'ଣ ଊର୍ମି ? ଏମିତି ଶୁଖି ଯାଇଛ କାହିଁକି ?

କଥା ଶୁଣିବାକୁ ତାର ସାହସ ନ ଥିଲା । ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ କାମିନୀ ବାବୁଙ୍କୁ ଭିଡ଼ି ଧରି କହିଲା, କାମିନୀ ବାବୁ ? ଆପଣ ? ମୁଁ ଭାବି ନ ଥିଲି ଆପଣ ମୋତେ ମନେ ରଖିଛନ୍ତି ବୋଲି ।

ତତେ ? ଆଚ୍ଛା—ଏମିତି ଶୁଖି ଯାଇଛ କାହିଁକି ?

ତୁମର ଅନୁପସ୍ଥିତିରୁ ।

ଗୋଟିଏ ଗେହ୍ଲାଳିଆ ଗୃହୁଡ଼ାଟିଏ ମାରି କାମିନୀ ବାବୁ କହିଲେ, ଆଚ୍ଛା, ଏଇ ନିଅ କହି ଆଣିଥିବା ଶାଢ଼ୀ ଏବଂ ବ୍ଲାଉଜ୍ ଖଣ୍ଡିକ ଊର୍ମି ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଲେ ।

ଆରେ, ଏମିତି ମନ ଶୁଖାଇ ବସିଲ କିଆଁ ?

କାମିନୀ ବାବୁ...ମତେ ମଝି ନଈକୁ ଠେଲି ଦିଅନ୍ତୁ ନା । ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସନ୍ତାନର ମା ହେବାକୁ ଯାଉଛି । କାମିନୀ ବାବୁ... କହି କାନ୍ଦିବାକୁ ଲାଗିଲା ଊର୍ମି ।

ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ ପବନ ଗତିରେ କାମିନୀ ବାବୁ ଘରୁ ବାହାରି ପଡ଼ି ବାହାରକୁ ଚାଲିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ମନରେ ଭୟ ଏବଂ ଆଖିରେ ପୁରି ରହିଥିଲା ଲୁହ ।

ସେଦିନ ରାତି ପାହିଗଲା । କିନ୍ତୁ କାମିନୀ ବାବୁଙ୍କୁ ମୋଟେ ଊପରେ ନିଦ ନ ଥିଲା । ଭାବି ଭାବି ରାତି କଟିଗଲା । କିନ୍ତୁ କୌଣସି ଶେଷ ସୀମାରେ ପହଞ୍ଚି ପାରି ନାହାନ୍ତି । ଖାଲି ମନରେ ଭାବନା । ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ କ'ଣ କରିବେ ? ଗୋଟିଏ ଅବଳାର ଜୀବନ ନଷ୍ଟ କରି ସେ କେଉଁଠାରେ ସ୍ଥାନ ପାଇବେ ? ତାଦ୍ୱାରା ସେ ସୁଖୀ ହୋଇ ପାରିବେ ? ଏମିତି ନାନା ଭାବନା ନେଇ ଶେଷକୁ ମନରେ ଦୃଢ଼ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କଲେ ଯେ ଊର୍ମି ତାଙ୍କର ହେବ ସ୍ତ୍ରୀ । ଅନ୍ୟ ଉପାୟ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସହଳ ବିବାହ କରିବାକୁ

ପଡ଼ିବ । ନଚେତ୍ କଥା ଓଲଟା ହେବ । ମନ ତାଙ୍କର ଚଞ୍ଚଳ ହୋଇ ଉଠିଲା । ପୁଣି ଚାଲିଲେ ଗୁପ୍ତ ଘର ଅଭିମୁଖେ । ଦୁଆର ନିକଟରେ ଥାଇ ସେ ଦେଖିଲେ ଊର୍ମି ଖଟ ଉପରେ ପଡ଼ି ରହି ବିଳି ବିଳେଇ କାନ୍ଦୁଛି । ଆଖି ଦୁଇଟି ବର କୋଳି ପରି ଫୁଲି ଯାଇଛି । ବାଳ ଗୁଡ଼ାକ ଆଲୁ ଝୁ ବାଲୁ ଝୁ କରି ମୁଣ୍ଡ କୋଡ଼ି ହେଉଛି । ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦେବ ମୁଣ୍ଡ ଉପରକୁ ଉଠିଲେ ବି ଦାନ୍ତ ଘଷା ହୋଇନି ଏ ଯାଏଁ । ତାର ଏ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧରି ରହି ପାରିଲେ ନାହିଁ ସେ । ଘର ଭିତରକୁ ପଶିଯାଇ କାମିନୀ ବାବୁ କହିଲେ ଏ କ'ଣ ଊର୍ମି ? ତୁମେ ଶିକ୍ଷିତା ହୋଇ ଏପରି......

ଆଜ କିଛି କହନ୍ତୁନା କାମିନୀବାବୁ । ମୁଁ ଶେଷଥର ପାଇଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରୁଛି; ମୋ ଅନୁରୋଧ ରକ୍ଷା କରନ୍ତୁ । ...ମୁଁ ଶିକ୍ଷିତା, ଶିକ୍ଷିତା ହିସାବରେ ମୋର ନିଜତ୍ୱ ହରାଇ ବସିଲି । ନାରୀ ଜାତି ଯେଉଁଥିପାଇଁ ଗର୍ବ କରେ ସେ ଗର୍ବ ମୋର ଆଜି ନାହିଁ । ତାହା ଆପଣଙ୍କୁ ସମର୍ପି ଦେଇଛି । ମୁଁ ଜାଣେ ଆପଣ ମତେ ଗ୍ରହଣ କରିବେନି । କିନ୍ତୁ ଅନୁଗ୍ରହ କରି ଯଦି ବିଷ ଟିକିଏ ଯୋଗାଇ ଦିଅନ୍ତେ...ଆଉ ପାଟିରୁ କଥା ବାହାରିଲାନି ତାର । ଭେ ଭେ ହୋଇ କାନ୍ଦି ଉଠିଲା ସେ ।

ଊର୍ମି ! ମେତେ ବିଶ୍ୱାସ କର ଊର୍ମି ! ମୁଁ ତୁମକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବି । ଏହି ଚାରି ଦିନ ଭିତରେ ମୁଁ ସମସ୍ତ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରିବି । ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନି ଊର୍ମି ।

ସତେ ? ମୋତେ ଗ୍ରହଣ କରିବେ ??? ବିରାଟ ପ୍ରଶ୍ନ ଚରୁରେ କାମିନୀ ବାବୁଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଅନାଇ ରହିଲା ଊର୍ମି ।

ହଁ ହଁ ଏହା ନିରାଟ ସତ୍ୟ । ମୁଁ ତାର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରିବି ।

ତୁମେ ଗୁଭରି ଦିନ ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କର । ମୁଣ୍ଡ ବାଳ ସାଉଁଳାଇ ଦେଉ ଦେଉଁ କାମିନୀ ବାବୁ କହିଲେ,

ଗୁପ୍ତ ଘର ବନ୍ଦ କରି ଯାଉଥିଲେ, ପଛ ପଟୁ କାହାର ପାଟି ଶୁଣିଲେ 'ରହ ସେଠି' ପାଦେ ସୁଦ୍ଧା ଆଗକୁ ଗଲେ ତୋର ମୃତ୍ୟୁ ସୁନିଶ୍ଚିତ । ପଛକୁ ଫେରି କାମିନୀ ବାବୁ ଦେଖିଲେ ତାଙ୍କ ବାପା ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ । ବାପାଙ୍କ ପାଟିରୁ ଏପରି କଠୋର ବାକ୍ୟ ବାଣ ଶୁଣି ଭୟ ପାଇଲେ ବି ନିର୍ଭୟର ଭଙ୍ଗି ଦେଖାଇ ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲେ ।

ବଦମାସ । ଏ ଭିତରକୁ ଯିବାକୁ ତୋତେ କିଏ କହିଲା ?

ନିଜ ଘରକୁ ଯିବାକୁ କାହାଠୁ ଆଦେଶ ପାଇବା ଆବଶ୍ୟକ ନ ଥିଲା ।

ହଁ, ହଁ—ଆଦେଶ ନ ହେଲେ ଏ ଘରକୁ ଯାଇ ପାରିବୁ ନାହିଁ । ଅତି ରୁକ୍ଷ ଗଳାରେ କହି ଉଠିଲେ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ।

ବାପା ! ଆଜି ମୁଁ ଏଇ ବିଷୟ ନେଇ କହିବାକୁ ଆସିଥିଲି । ଆପଣ ଯେଉଁ ଝିଅ ଊର୍ମିକୁ ବନ୍ଦୀ କରି ରଖିଛନ୍ତି ତାର ମାନେ ? ଗୋଟିଏ ଅବିବାହିତା ଅବଳାକୁ ବନ୍ଦୀ ଘରେ ରଖି କି ଆନନ୍ଦ ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି ଆପଣ ?

ପାଟି ବନ୍ଦ କର ମୂର୍ଖ । ଯଦି ଆଗକୁ ବଢୁ, ତାହାହେଲେ ଗୁଳି କରି ମାରି ଦେବି । ମୁଁ ଗୃହେଁନା ତୋପରି ପୁଅକୁ । ବିନା ଆଦେଶରେ, ତୁ ସେ ଭିତରକୁ ଯିବାରେ ତୋର କି ଅଧିକାର ଥିଲା ?

ମରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି ବାପା । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ମରିବା ଦ୍ୱାରା ଦୁଇ ଜଣ ଚିରଦିନ ପାଇଁ ଦୁଃଖ ପାଇବେ । ଊର୍ମିକୁ ମୁଁ ବିବାହ କରି ସାରିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ 'ତିନି' ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ ।

ଆପଣ ଯଦି ପୁଅ ବୋହୂ ସହିତ ରହିବାକୁ ଚାହାନ୍ତିନି ତାହାହେଲେ ମୋତେ ଏବଂ ମୋ ସହିତ ମୋର ସ୍ତ୍ରୀ ଉମିକୁ ଗୁଳି କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଇଏସ୍ । ଆପଣ ଗୁଳି ଚଳାନ୍ତୁ । ହସି ହସି ଛାତି ଦେଖାଇ ବାପାର ଇଜ୍ଜତ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ପଛଘୁଞ୍ଚା ଦେବନି । କିନ୍ତୁ ଗୁଳି କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଥରେ ଭାବିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରେ । ପୂଜା ଛୁଟିରେ ଏ ବିଷୟ କହିବି ବୋଲି ମନସ୍ଥ କରିଥିଲି । କିନ୍ତୁ ଏତେଟୁକୁର ସୁବିଧା ପାଇ ପାରି ନ ଥିଲି । ଆଜି କହିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଲି । ତାପରେ ଆପଣ ଯଦି ଚାରିଦିନ ଭିତରେ ତାକୁ ମୁକ୍ତ ନ କରନ୍ତି ତାହାହେଲେ ଆପଣ ମୋତେ ଆଉ ଦେଖିବେନି । ମୁଁ ନିଜେ ନିଜେ ଚାଲି ଯାଇଥିବି ବହୁତ ଦୂରକୁ । ଯଦ୍ଦ୍ୱାରା କେହି ଆଉ ଧରି ପାରିବେ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ ଭୁଲ କରେ । ତା ସାଥେ ସାଥେ ନିଜ ଭୁଲଟାକୁ ଘୋଡ଼ାଇ ରଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ । ମୁଁ ଯେଉଁ ଭୁଲ କରିଛି ତାହା ଘୋଡାଇ ରଖି ହେବନି । ତାହା ସ୍ୱତଃ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ଉମିକୁ ଦେଖିବା ମାନେ ଆପଣ ସମସ୍ତ ବିଷୟ ଜାଣି ପାରିବେ । ତେଣୁ ଭଲଭାବେ ଥରେ ଆପଣ ଚିନ୍ତା କରନ୍ତୁ ।

ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ସବୁ ଶୁଣିଗଲେ । ସେତେବେଳକୁ ତାଙ୍କର ଯେମିତି ପ୍ରାଣ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ କ'ଣ କରିବେ । ପୁଅକୁ ସ୍ୱହସ୍ତରେ ମାରିବା ଅପେକ୍ଷା ନିଜେ ଦୂର ପଥର ଯାତ୍ରୀ ହେବା ବରଂ ଭଲ । ଭାବି ସୁଦ୍ଧା କିଛି ସ୍ଥିର କରି ପାରିଲେ ନାହିଁ ସେ ।

ସେ ଭଲ ଭାବେ ଜାଣନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କ ପୁଅ ଯାହା କହେ, ତାହା କରେ । ଭୁଲ ହେଲେ ଭଲ ବୋଲି କେବେ ପ୍ରତିବାଦ କରିନି ଏଯାଏ । କିନ୍ତୁ ଆଜି ସେ ଯେମିତି ଅଣ୍ଟା ଭିଡ଼ି ବାହାରିଛି । ଏଥିରେ ସେ ହଟିଯିବା ଅସମ୍ଭବ ।

ସେଦିନ ସେମିତି ଗଡ଼ି ଯାଇଛି । କାମିନୀ ବାବୁ ନ ଖାଇ

ନ ପିଇ ଖଟିଆ ଉପରେ ଶୋଇଛନ୍ତି । ପୂଜାରୀ ଗୁରି ଛ ଥର ଡାକ ଦେଇଗଲାଣି । କିନ୍ତୁ ବାପାଙ୍କ ଠାରୁ କୌଣସି ପ୍ରତି-ଉତ୍ତର ନ ପାଇଲା ଯାଏ ଜଳସ୍ପର୍ଶ କରିବେନି, ଏହି ଜିଦ ଧରି ବସିଛନ୍ତି ସେ । ବରଂ ଏମିତି ଶୁଖି ଶୁଖି ମରିବେ । ସବୁଠାରୁ ଭଲ ହେବ । ସେଦିନ ସେମିତି ବିତିଗଲା ।

ଅଥଚ କାମିନୀ ବାବୁ ସେମିତି ଖଟିଆରେ ପଡ଼ି ରହିଛନ୍ତି । ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ଆସି କହିଲେ, ବାବୁ କାମିନୀ ! ଉଠୁ ବାପ । ଆଜି ତୁ ତୋ ବାପର ଆଖି ଖୋଲି ଦେଇଛୁ । ମୋର ଆଉ କିଏ ଅଛି ? ତୁ ଯାହା କହୁଛୁ ସେଥି ପାଇଁ ମୁଁ ରାଜି ଅଛି । ଉଠୁ ବାପ । ମୁଁ ଅନ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥିଲି । ଦୁଇ ଦିନ ହେଲା ତୁ ଖାଇନୁ ବୋଲି ଜାଣି ଥିଲେ ବି ମୁଁ ମୂଢ଼ ତାର କିଛି ପ୍ରତିକାର କରି ପାରିଲି ନାହିଁ ।

ବହୁତ ବୁଝା ଶୁଝା କରି ପୁଅକୁ ଉଠାଇଲେ ସେ । କାମିନୀ ବାବୁ ଉଠି ଖାଇ ବସିଲେ । ସେତେବେଳକୁ ତାଙ୍କର ଆନନ୍ଦର ସୀମା ନ ଥାଏ ।

ଆଜି ରାୟ ବାହାଦୁର ବାବୁଙ୍କ ଅବସ୍ଥା ଟିକିଏ ଭଲ ଅଛି । ପୂଝାରୀ ବୁଢ଼ାର ସେବାରେ ଟିକିଏ ସୁସ୍ଥ ହୋଇ ଉଠି ବସିଛନ୍ତି । ଘରେ ଚୁଲି ଲଗାଇବାକୁ ଦିଆସିଲି କାଠିଟି ବି ନାହିଁ । ଈଶ୍ୱର

ସମୟରେ ସ୍ୱଭାବ ନଷ୍ଟ ହୁଏ । ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସି ଦୋଷ ସ୍ୱୀକାର କରି ଟଙ୍କା ଧାର ନେବାର ପରି କଳ୍ପନା ମନେ ମନେ କରି ପୁଷ୍ପାଣୀକୁ ଡାକିଲେ ।

କାଲିକି କାମିନୀ ବାବୁଙ୍କ ବିଭା ଘର ହେବ । ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧବ ଘରେ ପୂରି ରହିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଲୋକଙ୍କ ତୁଣ୍ଡରେ ଏକ କଥା ଯେ କାମିନୀ ବାବୁଙ୍କ ବାହାଘର କେଉଁଠି ହେବ ? ତାଙ୍କ ପାଇଁ ପାତ୍ରୀ କେଉଁଠି ଠିକ୍ କରାଯାଇଛି । କେହି ଭାବି ଠିକ୍ କରି ପାରି ନାହାନ୍ତି । ତୁହାଇ ତୁହାଇ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ ବି ସେ କିଛି ଉତ୍ତର ଦେଉ ନାହାନ୍ତି ।

ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ସୁରେନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ଡାକି କହିଲେ, କ'ଣ କରିବି ସୁରେନ୍ଦ୍ର ? ଆଜି ମୁଁ ବାଧ ହେଲି ଏ ସବୁ କରିବାକୁ । କାମିନୀକୁ ବହୁତ ପ୍ରକାରେ ବୁଝାଇଲେ ବି ସେ ବୁଝିଲା ନା । କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ ତୁମେମାନେ ଧରା ନ ପଡ଼ିବାର ସବୁ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରି ମୁଁ ଏ ବିବାହ କରିବାକୁ ଠିକ୍ କରିଛି । ତୁମେ ମାନେ ଯେଉଁ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥିଲ ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ଚିର ଋଣୀ । ସମସ୍ତ ବନ୍ଦୀଙ୍କୁ କାଲି ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ପାଞ୍ଚ ଲକ୍ଷ ଲେଖାଏଁ ଟଙ୍କା ଦେଇ ବିଦା କରି ଦେଉଛି । ତୁମେମାନେ ଏଠାରୁ ଯାଇ ଦୁଇ ତିନି ଦିନ ଗୁପ୍ତ ଭାବେ ରହିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କର । ମୁଁ ନିଜେ ଦୋଷ ସ୍ୱୀକାର କରି ପୋଲିସ ପାଖରେ ଦୋଷ ସ୍ୱୀକାର କଲା ଯାଏଁ ତୁମ୍ଭ ମାନଙ୍କୁ ଗୁପ୍ତ ଭାବେ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କିନ୍ତୁ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ତୁମେ ଏକ ଚିଠି ଦ୍ୱାରା ରାୟ ବାହାଦୁର ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁଙ୍କୁ ଜଣାଇ ଦିଅ । କିନ୍ତୁ ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକ ମୁଁ ଲେଖିଲା ପରି ଯେପରି ଲେଖା ହୁଏ ସେଥି ପ୍ରତି ନଜର ଦେବ ।

ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ ରାୟ ବାହାଦୁର ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁ

ଘର ଭିତରକୁ ପଶି ଆସିଲେ । ରାୟ ବାହାଦୁର ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦରଙ୍କୁ ଦେଖି ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁଙ୍କର ଆନନ୍ଦର ସୀମା ନାହିଁ । ସମସ୍ତ ଘଟଣା ଖୋଲି କହିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ମଧ୍ୟ ନ କହି ପାରି, କଥା ବଦଳାଇ କହିଲେ, ଠିଆ ହେଲେ ଯେ । ବସନ୍ତୁ କହି ଚେୟାର ଖଣ୍ଡିଏ ତାଙ୍କୁ ଦେଖାଇ ଦେଲେ ।

ରାୟ ବାହାଦୁର ବାବୁ ଚେୟାର ଖଣ୍ଡିକ ଅଧିକାର କରି କହିଲେ, ମୁଁ ବଡ଼ ଭୁଲ କରିଛି ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ । ଆପଣଙ୍କୁ ଗୃହକରି ନ ଦେଇ ତଡ଼ି ଦେଇଥିଲି । ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ କ୍ଷମା ମାଗି ନେଉଛି । ଆଜି ସମସ୍ତ କଥା ମୋର ଠିକ ନାଖି କରି ମନେ ପଡ଼ୁଛି । କିନ୍ତୁ·····ଆଠ ଦିନ ହେଲା ଭୀଷଣ ଅସୁସ୍ଥ ଥିଲି । ପଥ୍ୟ ପାଚନକୁ ପଇସାଟିଏ ପାଖରେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଆପଣ ନିରାଶ କରି ଫେରାଇ ନ ଦେବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରେ । ମୋର ଘର ବନ୍ଧକ ରଖି ଯଦି········

ରାୟ ବାହାଦୁର ବାବୁଙ୍କ ପାଟିରୁ କଥା ଛଡ଼ାଇ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ କହିଲେ' ମୁଁ ବି ବଡ଼ ଭୁଲ କରିଛି । କ୍ଷମା ଗୃହେଁ । ସେ ଯାହା ହେଉ ଘର ବନ୍ଧକ ଦେବା କଥା ଆଉ କହନ୍ତୁନି । ଆପଣ ଯେତିକି ଇଚ୍ଛା ସେତିକି ନେଇ ପାରନ୍ତି·····

ନା ବେଶୀ କିଛି ନାହିଁ । ଯଦି ୧୦୦ ଟଙ୍କା ଦିଅନ୍ତେ ତାହାଲେ·····

ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ ଟଙ୍କା ବାହାର କରି ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ କହିଲେ, ହେଇ ନିଅନ୍ତୁ ।

ନା ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ । ମୋର ଦୁଇ ହଜାର ଟଙ୍କା କ'ଣ ହେବ ? ପୁଣି·····

ପୁଣି ଆଉ କ'ଣ ? ଆପଣଙ୍କ ଟଙ୍କା ଆପଣଙ୍କୁ ଦେଉଛି ।

—ମାନେ···

—ନା, ସେମିତି କିଛି ମାନେ ନାହିଁ।···ଆପଣ ଶୁଣିଥିବେ କାଲିକି ମୋର ପୁଅର ବାହାଘର ହେଉଛି। ଆପଣ ଯଦି ଏତେ ଗୁଡ଼ାଏ ଟଙ୍କା ଆବଶ୍ୟକ ମନେ ନ କରନ୍ତି ତାହାହେଲେ ପୁଅ ପାଇଁ ହେଉ କିମ୍ବା ମୋର କୂଳର ବୋହୂ ପାଇଁ ହେଉ କିଛି ନେଇ ଆସିବେ।

ରାୟ ବାହାଦୁର ବାବୁ ଯିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଉଠି ଠିଆ ହେଲେ। ସେତେବେଳକୁ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ କହିଲେ, ଆପଣଙ୍କୁ ସ୍ପେସିଆଲ୍ ଇନ୍‌ଭାଇଟେସନ୍ ରହିଲା। ଭୁଲିବେ ନି।

ତା'ପର ଦିନ। ରାୟ ବାହାଦୁର ବାବୁ ଚେୟାର ଉପରେ ବସି ହାରଟା ଉପରେ ଚକ୍ଷୁ ବୁଲାଇ ଆଣୁ ଛନ୍ତି ପହଞ୍ଚିଲା ସୁରେନ୍ଦ୍ର। ସୁରେନ୍ଦ୍ର ପକେଟରୁ ଚିଠି ଖଣ୍ଡିଏ ବାହାର କରି ରାୟ ବାହାଦୁର ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଇ ସେଠାରୁ ପ୍ରସ୍ଥାନ କଲା। ରାୟ ବାହାଦୁର ବାବୁ ଚିଠିଟି ଖୋଲି ପଢ଼ିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ। ଲେଖାଥିଲା···

ସ୍ନେହର ସମ୍ମୁଖି !

ଆଜି ଚିଠି ଲେଖିଲା ବେଳକୁ ହାତ ଥରୁଛି। ମୋର ପାପ କାମ ପାଇଁ କ'ଣ ଯେ ଶାସ୍ତି ଆପଣ ଦେବେ ତାହା ମୋର କଳ୍ପନାରେ ବାହାରେ। ଚିଠିଟି ପଢ଼ି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବେନି। ପରିବର୍ତ୍ତନଶୀଳ ଦୁନିଆରେ କିଏ କେଉଁ ସମୟରେ କି ଅବସ୍ଥା ଧାରଣ କରେ ସେଥିରେ ନୂତନତ୍ୱ କିଛି ନାହିଁ। ମୋର ପୈଶାଚିକ ମନୋବୃତ୍ତି ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇ ସାରିଛି। ଆଜି ଦୁନିଆ କଦାପି ଅସ୍ୱୀକାର କରିବନି। କିନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବା ଦୂରେ ଥାଉ ପୂର୍ବପରି ଖାନ୍‌ଦାନ ବଜାୟ ରହିଛି। ଆପଣଙ୍କ ମିଲ୍ ଚୁରମାର ହୋଇନି। ବଂଶ ମର୍ଯ୍ୟାଦାରେ ଆଞ୍ଚ ଆସିଛି

ଭାବିବା ଠିକ୍ ନୁହଁ । ଆପଣଙ୍କ ଝିଅକୁ ମୁଁ କୁଳବଧୂ କରି ନେଇଛି । ଆପଣଙ୍କ ଝିଅ ଶିକ୍ଷିତା । ଶିକ୍ଷିତା ଝିଅ ହିସାବରେ ଶିକ୍ଷିତ ଯୁବକକୁ ବାଛି ନେଇଛି ସେ । ସେଥିରେ ମୋର କିମ୍ବା ଆପଣଙ୍କର ବାଧା ଦେବାର କୌଣସି ମାନେ ହୁଏନା ।

ପୋଲିସର ତତ୍ପରତା ହୁଏତ ସେମାନଙ୍କ ଚିର ଦିନର ଉଚ୍ଚ ଆକାଂକ୍ଷା ଭାଙ୍ଗି ଚୂରମାର କରି ଦେଇପାରେ । କିନ୍ତୁ ଆପଣ ଯଦି ତାର ପ୍ରତିକାର କରିବେ ତାହାହେଲେ କେହି ବାଧା ଦେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମୋର ଦୃଢ଼ ବିଶ୍ୱାସ ପ୍ରଜାପତି ଘଟ ସୂତ୍ରରେ କେହି ବାଧା ଦେଇ ପାରେ ନା । ଏଥିରେ ବି କେହି ବାଧା ଦେଇ ପାରିବେନି ।

ମୁଁ ଦୋଷୀ । ଦୋଷୀ ହିସାବରେ ଦଣ୍ଡ ପାଇବା ମୋର ଉଚିତ । କିନ୍ତୁ ଦୋଷୀ ହିସାବରେ ପୋଲିସକୁ ଧରା ନ ଦେଇ ଚାଲିଯିବି ବହୁତ ଦୂରକୁ, ଦୂରକୁ । ଯେଉଁଠି ମୋତେ କେହି ଦେଖି ପାରିବେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ହାତରେ ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ଅର୍ପଣ କରି ଯିବି । ବନ୍ଦୀ ଶ୍ରୀ ଅଧିରି ବାବୁ ଏବଂ ଗଡ଼ନାୟକ ବାବୁଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ବି ଭୁଲିବିନି । ଆଜିଠାରୁ ଆପଣଙ୍କ କମ୍ପାନୀ ଆପଣ ନିଜେ ସମ୍ଭାଳିବେ ବୋଲି ମୋର ଦୃଢ଼ ବିଶ୍ୱାସ । ମୁଁ କମ୍ପାନୀ ମାଲିକ ନୁହଁ । ଛଦ୍ମ ବେଶଧାରୀ କମ୍ପାନୀ ମାଲିକ ହୋଇ ଆଜି ଯାଏ ଆପଣଙ୍କ ସହି ଖେଳ ଖେଳୁଥିଲି । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ସେହି ଚିର ଦରିଦ୍ର । ଦରିଦ୍ରତା ଯୋଗୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଚାକିରି ଖଣ୍ଡିଏ ପାଇଁ ଯେ ଦିନ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲି । ଆପଣ ଜାଣନ୍ତି ଦରିଦ୍ରତା ଯୋଗୁଁ ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ମାକୁ ରୋଗ ଶଯ୍ୟାରୁ ମୁକ୍ତ କରି ନ ପାରି ଛାଡ଼ି ଦେଇଥିଲି ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖକୁ । ନିଜର ମା ଏବଂ ସ୍ତ୍ରୀ ଏକ ସାଙ୍ଗରେ ଗଲେ

ଘର ପାରିକୁ । ତାପରେ ଆପଣଙ୍କୁ ଅନେକ ଅନୁରୋଧ କରି ଯେତେବେଳେ ଗୃକାରରୁ ଅବ୍ୟାହତି ପାଇଲି, ସେତେବେଳେ ମୋ ମନ ଯାହା ହୋଇଥିବ ତାହା ଅନୁଭବ ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ କେହି ବୁଝିବେ ନା । ଭାବିଥିଲି, ଗରିବ ହେଲେ କ'ଣ ଦୁନିଆରେ ତାର ସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରୁ ଆଧିପତ୍ୟ ତୁଟେ ? ନିଜର ମଣିଷ ଗଲେ କ'ଣ ସେ ଆଉ କାହାକୁ ନିଜର କରି ପାରେ ନା ? ଧନୀ ମାନଙ୍କର ଭର୍ତ୍ସନା କି କେବଳ ନିରିମାଖି ଗରିବ ମାନଙ୍କ ଉପରେ ? କାହିଁକି ? ସେ ବି ମଣିଷ ଆଉ ଏବି ମଣିଷ । ଉଭୟଙ୍କ ଦେହରେ ଭଗବାନଙ୍କ ପ୍ରଦତ୍ତ ରକ୍ତ ପ୍ରବାହିତ ହେଉଛି । ଉଭୟେ ଭଗବାନଙ୍କର ସେହି କରୁଣାମୟ ରାଜ୍ୟରେ ବିଚରଣ କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ···ଜଣେ କାହିଁକି ଖାଇବାକୁ ପାଉନି ଏବଂ ସେଥି ସଂଗେ ସଂଗେ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ତୁଳି ତଳ୍ପରେ ଶୋଉଛି । ସେ ଯାହା ଖାଉଛି ତାହା ଗରିବଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ସାତ ସପନ । ଧନୀକୁ ଧନୀ ଚହ୍ନେ । ତେଲିଆ ମୁଣ୍ଡରେ ତେଲ ସମସ୍ତେ ଦିଅନ୍ତି । କିନ୍ତୁ···

ଯେ ଦରିଦ୍ର ନ ହୋଇଛି ତାକୁ ଦରିଦ୍ରର ପୀଡ଼ନ କ'ଣ ଜଣା ? ମଣିଷ ଯଦି ମଣିଷର ଦରଦ ନ ନିଏ, ତେବେ ସେ ମଣିଷ ନୁହେଁ । ଆପଣଙ୍କର ସେହି ଉକ୍ତି—'ତୁମର ମା ଏବଂ ସ୍ତ୍ରୀ ଅନାହାରରେ ମଲେ କ'ଣ ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ଦାୟୀ ? ଆଜି ମନେ ପଡ଼ିଗଲେ ବି ତାକୁ ଆନନ୍ଦର ସହି ମୁଁ ମୋ ମନ ଭିତରୁ ପୋଛି ପକାଉଛି । ଆପଣଙ୍କ ସେତେବେଳର ସେହି କଠୋର ହୃଦୟରେ ଗରିବ ହୃଦୟର ଗୁଞ୍ଜ ପକାଇବାକୁ ମୋ ମନ ଭିତରେ ଜାଗି ଉଠିଲା ପ୍ରତିହିଂସା ସ୍ୱରୂପ ଅନଳ ଶିଖା । ଆଉ ସେହି ଅନଳ ଶିଖାକୁ ଆହୁରି ତେଜସ୍ୱାନ ହୋଇ ଜଳିବା ପାଇଁ ଘୃତ ସଦୃଶ୍ୟ ସାହାଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ମୋତେ, ମୋର

ସେହି ଅଭୁଲା ବନ୍ଧୁ ଦ୍ୱୟ । ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆଜି ଯେ ମୁଁ ସେହି
ଗରିବର ଗୁଣକୁ ଆପଣଙ୍କ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାନ ଦେଇ ପାରିଛି' ସେଥି
ପାଇଁ ମୁଁ ଖୁବ୍ ଗର୍ବ ଅନୁଭବ କରୁଛି । ସେଇ ରାତି ନେଇ ଆଜି ମୁଁ
ଉକାୟତ ରୂପେ ଦେଖା ଦେଇଥିଲି । ଆହୁରି ବହୁତ ଦିନ ପାଂ
ଏ ପୈଶାଚିକ କାମରୁ ଉଦ୍ଧାର ନ ଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କ ଝିଅ
ତମି ସବୁ ଓଲଟା କରିଦେଲା । ମୋର ନିଦ୍ରିତ ନୟନ ଯୁଗଳ
ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରି ଆଲୋକ ସଞ୍ଚାରିତ କରି ପାରିଛି । ସେ ହୃଦୟ
ଦେଇ ଭଲ ପାଇଛି ମୋର ଏକ ମାତ୍ର ପୁଅ କାମିନୀକୁ । କାମିନୀ
ବି ତାକୁ ନିଜର ସ୍ତ୍ରୀ ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିଛି । କାମିନୀ ଶିକ୍ଷିତ, ଉମି
ବି ଶିକ୍ଷିତା । ଏ ଦୁହିଁଙ୍କ ମିଳନରେ ମୋର ଅପାର ଆନନ୍ଦ ।

ପରି ଶେଷରେ ଜଣାଇ ରଖୁଛି, ଏଥିରେ କାହାର ଦୋଷ
ନାହିଁ । ମୁଁ କେବଳ ଏ ଉକାୟତ ଭିତରେ ସମ୍ପୃକ୍ତ । ତେଣୁ
ବିନା ଅପରାଧରେ କେହି ଦଣ୍ଡିତ ହେବା ଉଚିତ ନୁହଁ । ଆଜି
ବାହାଘର ହେଉଛି । ତେଣୁ ବିନା ବିଳମ୍ବରେ ଯୋଗ ଦେବାକୁ
ବିଶେଷ ଅନୁରୋଧ । ମୋ ରାଣ ଦେଇ କହୁଛି··ଯେପରି ଚାଲି
ଆସନ୍ତି ।

ଆପଙ୍କର
ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ

ରାୟ ବାହାଦୁର ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁ ଚିଠିଟି ପଢ଼ି ହୋ-ହୋ
ହୋଇ ହସି ଉଠିଲେ । ତାପରେ ହସକୁ ବନ୍ଦ କରି ନିଜେ ନିଜେ
କହି ଉଠିଲେ, ନା ନା, ଯା କିପରି ସମ୍ଭବ ହେବ ? ମୋ ଝିଅ
ଶିକ୍ଷିତା । ଶିକ୍ଷିତା ହିସାବରେ ସେ ନିଜେ ତାର ସାଙ୍ଗ ବାଛି
ନେଇଛି । କାହା ପାଇଁ ମୋର ଏ ଘର ? କାହାପାଇଁ ମୋର
ଏତେ ଆଡ଼ମ୍ବର ? ବେଶ ବେଶ୍ ଭଲ କରିଛି । ମୋର ସବୁ

କିଛି ଅଛି । ମୋର କିଛି ହୋଇନ । ପୋଲିସ ମୋର କିଛି କରି ପାରିବନି । ତେବେ…ନା ନା, ମୁଁ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟଙ୍କୁ ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖକୁ ଛାଡ଼ି ଦେଇ ପାରେନା । ଉଠି ଠିଆ ହେଲେ ସେ । ଟେବୁଲ ଉପରୁ ହାତଣ୍ଟା ଉଠାଇ ଆଣି ପକେଟରେ ଭରି କରି ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବାହାରିଲେ । ଘରେ ପହଞ୍ଚି ଦେଖିଲେ ବେଦି ଉପରେ ବର ଏବଂ କନ୍ୟା । ଅବିଶ୍ୱାସର କାରଣ କିଛି ନ ଥିଲା । ଧାଇଁ ଯାଇ କୁଣ୍ଢାଇ ଧରି କହିଲେ, ସମୁଧି—ମୁଁ ତୁମକୁ ଛାଡ଼ି ପାରେନା । ତୁମେ ଯଦି ଚାଲି ଯାଅ ତାହାଲେ ମୁଁ ବି ତୁମର ସହ ଯାତ୍ରୀ ହେବି । ତେଣୁ ଥରେ ଭାବି ଦେଖ ତୁମେ ଏହା କରିବା ଉଚିତ କି ନୁହଁ ।

ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ ଗୁପ୍ତ ଘରୁ ବାହାରି ଆସିଛନ୍ତି ପୋଲିସ ଇନସ୍ପେକ୍ଟର ଅଧିର ବାବୁ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସହ କର୍ମୀ ମିଷ୍ଟର ଗଡ଼ନାୟକ । ନମନ୍ଦିତ ଅତିରିକ୍ତ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ଦୁଇ ଜଣ ସହ କର୍ମୀଙ୍କୁ ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଚାହିଁ ରହିଲେ । ମିଃ ଗଡନାୟକ ଅତିରିକ୍ତ ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟଙ୍କୁ କହିଲେ, ଚାହୁଁ ଛନ୍ତି ଆଉ କ'ଣ ? ଆପଣଙ୍କ ସ୍ୱଚକ୍ଷୁରେ ଡକାୟତ ମାନଙ୍କ ସର୍ଦ୍ଦାର । ତାକୁ ପ୍ରଥମେ ବନ୍ଦୀ କରନ୍ତୁ ।

ନା ନା, ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ଡକାୟତ ମାନଙ୍କ ସର୍ଦ୍ଦାର ନୁହନ୍ତି । ଯଦି ତାଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ କରିବା ଉଚିତ ମନେ କରିଛନ୍ତି ତାହାହେଲେ ପ୍ରଥମେ ମୋତେ ବନ୍ଦୀ କରନ୍ତୁ । ମୁଁ ଡକାୟତ ସାଜି ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ ଦୁଃଖ ଦେଇଥିଲି । ସେ ତାର ପ୍ରତିହିଂସା ନେଇଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଏହି ପ୍ରତିହିଂସା ନେବାରେ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ କଦାପି ଦୋଷ ଦେବିନି । ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ମୁଁ ପାଇଛି । ମୋର ଝିଅ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁଙ୍କ କୂଳ ବଧୂ । ପୋଲିସ ସାହେବ ! ମୁଁ ଅନୁରୋଧ

କରୁଛି ଏଥିରେ ଆଉ ପ୍ରତିବାଦ ନ କରି କ୍ଷମା ଦିଅନ୍ତୁ । ବିବାହିକୀ ନାଟପଦରେ ସମାପ୍ତ ହେବାକୁ ଦିଅନ୍ତୁ ।

ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ ମାଇପି ମାନଙ୍କ ହୁଳ ହୁଳୀ ଧ୍ୱନିରେ ଘର ପୁରି ଉଠିଲା ! ସମସ୍ତେ ବର କନ୍ୟା ପ୍ରତି ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେଇ ତାଙ୍କର ଦିଗେ ଚୃହିଁ ରହିଲେ ।

ଆଉ ବଡ଼ ପାଟିରେ ପୁରୋହିତ କହି ଉଠିଲେ—ଯଥା ରାବଣସ୍ୟ ମନ୍ଦୋଦରୀ । ନଳସ୍ୟ ଦମୟନ୍ତୀ । ରାମସ୍ୟ ସୀତା । ଉଭୟଙ୍କ ହାତକୁ ଛନ୍ଦି ଦେଲବେଳେ ନୀଳ ଝୀନ ଶାଢ଼ିର ଓଢ଼ଣା ଭିତରେ ଓଠ ଚପା ମୁହଁ ସହିତ କିଏ ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣକୁ ଟେରେଇ ଟେରେଇ ଆଖି ମାରୁଛି । ଆଉ ସେ ଆଖି ଯେମିତି କହୁଛି କହୋ—ବଦମାସ୍ ! ଏ···ଥ···ର

ହାତକୁ ଦି···ହା···ତ !